

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 602

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Επικαιροί στίχοι

Εκδρομές

Μετά τὸν Ἐπιτάφιον καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»,
διαπιστοῦντες, φαίνεται, ὅτι ἀρχίζει ζέστη,
οἱ Ἕλληνες αἰσθάνονται ἀνάγκην ἐκδρομῆς
κι' ἐν τάχει διασπείρονται πρὸς ὅλους τοὺς τομεῖς
τῆς ἐλληνίδος χώρας.

Ἀπὸ παντοῦ καὶ ἀνὰ πᾶν πρῶτον λεπτὸν τῆς ὥρας,
ἀναχωροῦν ὀχήματα, λεωφορεῖα, κάρρα,
πανέτοιμα νὰ πάρουνε τὴν... σάρα καὶ τὴν μάρρα
καὶ νὰ τὴν μεταφέρουνε εἰς...τόπον χλοερὸν.
Γινετ' ἡ ἐπιβίβασις μὲ τρόπον φοβερὸν:
—Μὴν σπρώχνετε, κυρία μου!

—Μοῦ πάτησες τὸν καλὸν!
—Δὲν μπαίνει τὸ πακέτο σας! Εἶναι πολὺ μεγάλο!
—Μὰ πρὸς Θεοῦ, Εὐσέβιε! Ποῦ εἶναι τὸ παιδί;
—Μοῦ σκίσανε τὴν κάλτσα μου!

—Γιὰ δὲς τὸν ἀναιδῆ!
—Χίλια συγγνώμην, δεσποινίς. Συμβαίνουνε καὶ λάθη...
—Ποῦ εἶσαι, Ἀγνησίλαε;

—Μοῦ πήραν τὸ καλάθι!..

Δράμα δεινόν, δεινότατον, ἡ ἱστορία αὕτη,
εἰς τὴν ὁποῖαν πάντοτε καὶ διαρκῶς σκονταφτεῖ
σὲ κάθε του ἐκκίνησιν καθέννας ἐξ ἡμῶν,
ποῦ ἔχει τὴν διάθεσιν μεγάλων ἐκδρομῶν...
Στὸν τόπον τῆς ἀφίξεως δὲν γίνονται τὰ ἴδια,
καὶ μόνο τὸν γεμίζουνε στὸ τέλος μὲ σκουπίδια,
ποῦ ρίχνουνε μέ... τάλαντον κι' εὐγένεια ὀμή,
οἱ βέροι νεοέλληνες ποῦ πᾶνε ἐκδρομῇ!

Κατὰ τὰ ἄλλα, φιλάτοι, ὁ ἐκδρομεὺς ἀγάλλεται,
στὸ στήθος ἡ καρδιά του... μὲ νέαν ζέσιν πάλ्लεται,
καὶ εἶναι μ' ὅλα γύρω του, κατενθουσιασμένος.
Ἐντεῦθεν, τὸ ἀπότομον ἐκδρομικὸν μας μένος,
ποῦ ἐκδηλοῦται σύγχρονα μὲ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»,
ὁπότε διαβλέποντες ὅτι ἀρχίζει ζέστη,
ἀμέσως αἰσθανόμεθα ἀνάγκην ἐκδρομῆς
κι' εὐθὺς διασπειρόμεθα πρὸς ὅλους τοὺς τομεῖς
τῆς ἐλληνίδος χώρας.
ἀναχωροῦντες ἀνὰ πᾶν πρῶτον λεπτὸν τῆς ὥρας...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τόπος
16.8.85
35282

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ Πάσχα εὐνοήθηκε ἰδιαίτερως
φέτος ἀπὸ τὸν καιρὸ. Ἀνθίστα-
τικός τελείως πιά. Ὁ κόσμος πα-
νοικεῖ ἐτράπη στὰ ἀττικά βουνά, τὸν
κάμπο, ἢ τ' ἀκρογυῖα, ὅπου ὁ πα-
τροπαράδοτος ὀθελίας κατεποντίσθη
μέσα στὰ κύματα τοῦ ἐθνικωτάτου
ρητινίου.

Οἱ πλέον συντηρητικοί... οἰκονομι-
κῶς καὶ οἱ ἔχοντες εἰδικὸν λόγον,
περιορίσθησαν εἰς τὰς τοπικὰς ἀπο-
λαύσεις: τὸ Ζάππειον, τοὺς Κήπους,
τὴν Ἀκρόπολιν.

Καὶ ἀσφαλῶς αὐτοὶ θὰ ἦσαν οἱ
πιο κερδισμένοι.

Γιὰ τοὺς γνωστούς πολλοὺς καὶ
διαφόρους λόγους αὐτοί.

ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

ἢ νομίζετε πὼς ὅλος ὁ κόσμος
χωρὶς ἐξαιρέση, ἀσχολεῖται μὲ
τὴν πολεμικὴν προετοιμασίαν.
Ἐπάρχουν καὶ ἄνθρωποι— ἀδιόρθω-
τα ρωμαντικοί— ποῦ ἐνδιαφέρονται
περισσότερο γιὰ τὰ λουλουδία. Καὶ
ποῦ σκέφθηκαν ὅτι δὲν ἔπρεπε οἱ χα-
ριτωμένοι αὐτοὶ κι' εὐώδεις φίλοι
μας νὰ μένουν ἀδοήγητοὶ ὅταν... ἀρ-
ρωστοῦν! Γι' αὐτὸ ὁ... Σάβλ' Φωμ-
πέρ ἀνοίξε στὸ Παρίσι ἕνα ἱατρεῖο
λουλουδιῶν! Κι' ἀπέκτησε ἀμέσως
σημαντικὴ πελατεῖα.

— Γιατρέ μου, ἀνάστενάζει μιά κυ-
ρία, αὕτη ἡ ντάλια εἶναι τόσο ὠχρή.
— Γιατρέ μου, παρακαλεῖ μιά ἄλ-
λη, αὐτὸς ὁ κάκτος εἶναι ἀσφαλῶς
ἀρρωστος... Ὅλα τ' ἀγκάθια τοῦ
πέφτουν...

Κάποτε, ὅταν ἡ κατάστασι εἶναι
κάπως κρίσιμη, ὁ γιατρός ὁρίζει
ἐγγύησιν. Συχνά, ὁ γιατρός προσ-
καλεῖται στὸ σπίτι, ὅταν ὁ ἀρρωστος
—παρντόν, τὸ λουλουδί ἤθελα νὰ πῶ—
εἶναι δυσμετακόμιστο...

Γιατρός τῶν λουλουδιῶν! Ἀλή-
θεια, τί ποιητικὸ ἐπάγγελμα! Πιο
ποιητικὸ κι' ἀπ' τὸ ἐπάγγελμα τῶν
ποιητῶν.

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἄποιος γάλλος δημοσιογράφος
—ἀσφαλῶς μισογυνής— ἀπαν-
τῶντας στίς φεμινίστριες ποῦ
ἀιεδικοῦν στὴ Γαλλία τὸ δικαίωμα
τῆς ψήφου, τονίζει ὅτι οἱ γυναῖκες
δὲν εἶναι ἱκανὲς γιὰ πολὺ ἀπλούστε-
ρα καὶ στοιχειωδέστερα πράγματα:
Καὶ φέρνει ὡς παραδείγματα τὰ ἑ-
ξῆς, ἱσχυριζόμενος ὅτι οἱ γυναῖκες
δὲν ξέρουν:

- Νὰ ἀνοίξουν ἕνα μπουκάλι.
- Νὰ κρατήσουν ὀρθὰ μιά ὀμπρέλ-
λα στὸν ἀνέμο.
- Νὰ γυρίσουν μιά εἶδα στὴν ὀρ-
θὴ κατεύθυνση.
- Νὰ στείλουν ἕνα ταχυδρομικὸ
δέμα.
- Νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ παλιὰ ἀ-
χρηστὰ πράγματα.
- Νὰ γεμίσουν ἕνα στυλογράφον
χωρὶς νὰ μελανώσουν τὰ δάχτυλά
τους.
- Νὰ ρίξουν μιά πέτρα.

Φυσικά, ἐμεῖς δὲν συμμεριζόμεθα
καθόλου τίς ἀντιφεμινιστικὰς αὐτὰς
ἀντιλήψεις. Τουναντίον, θεωροῦμε
τίς γυναῖκες ἱκανὲς γιὰ ὅλα αὐτὰ
καί... γιὰ πολλὰ ἄλλα...

Γαλ.—

Η ΚΑΘΗΜΕΡΟΤΗΤΑ

Ένα νέο ελληνικό φιλμ: «Η ΑΓΝΟΥΛΑ»

Δέν ξαίρω πώς θα τὰ καταφέρουν οί διαφημιστάι της «Αγνούλας», νὰ πείσουν τὸν κόσμον νὰ πάη νὰ τὴν δῇ. «Αν τὸ ἐπιτύχουν, θὰ εἶναι ἡ πρώτη φορά πού δέν θὰ καθυβρισθοῦν, ὅπως οἱ συνάδελφοί των, (δέν ἀποκλείεται, δηλαδή, νὰ εἶναι καί... οἱ ἴδιοι), πού διεφήμισαν τὰ προγενέστερα «ἐλληνικά φιλμ».

Βέβαια, ὁ θεατὴς τῆς «Αγνούλας», πού δέν ἔχει ὑποστῇ προηγουμένως τὸν «Δόκτορα Ἐπαμεινώνδαν» καὶ τὰ παρεμφερῆ πρὸς αὐτὸν ὁμιλοῦντα ἢ μᾶλλον ἀνοήτως φλυαροῦντα νεοελληνικά κινηματογραφικά ἀνσυνεπρήματα, δέν θὰ ἀποκομίση τὴν καλὴν ἐντύπωσιν ἐνός...παθόντος. Κι' αὐτός, ὅμως, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ παραδεχθῇ ὅτι... τὸ νέο αὐτὸ ἐλληνικὸ φιλμ, παρ' ὅλες του τίς σημαντικές — τεχνικές ἰδίως — ἀτέλειες, δέν εἶναι χειρότερο ἀπὸ τίς περισσότερες, ἴσως, ξένες ταινίες, πού προβάλλουν — με ἀρκετὴν δόσιν ὑπερφανείας, ἐνίοτε — οἱ ἀθηναῖκοι κινηματογράφοι.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν παθόντα ἀπὸ τὰ προηγουμένα «ἐλληνικά φιλμ» θεατὴν, αὐτὸς θὰ ἔχῃ κάθε δίκην νὰ πανηγυρίσῃ τὸ πρᾶγμα. Γιατὶ αὐτὴ τὴν φορά θὰ δῇ κάτι. Ὅχι πρωτότυπο, ἴσως, ἀλλὰ ὅχι καὶ ἀνόητο. Ὅχι ἐντελὴς ἄσχοιο τεχνικῶς, ἀλλὰ ὅχι καὶ τερατοῦργημα. Θὰ δῇ, με δυὸ λόγια, ἓνα φιλμ με ἀρκετὴ καλλιτεχνικὴ ἀξία, στὸ ὁποῖο ἀξιόλογα θὰ μπορούσε νὰ δοθῇ ὁ τίτλος τοῦ «πρώτου καὶ μόνου ἐλληνικοῦ φιλμ, πού εἶδαμε μέχρι σήμερα». Αὐτὸ δέ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι, οἱ προσηγμένους τῆς «Αγνούλας» ἐλληνικὲς ταινίες, θὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς «δοκιμαστικά λήψεις ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀποτυχοῦσαι!».

αὐτοκτόνησε γιατί τὴν ἐγκατέλειψε ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαποῦσε. Ἡ Ἀγνούλα, συντετριμμένη ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτῇ, φεύγει παίρνοντας ἓνα βραχιόλι πού τῆς εἶχε ἀφήσει γιὰ ἐνθύμιον ἡ πραγματικὴ τῆς μητέρα καὶ γιὰ νὰ ζήσει ἀναγκάζεται νὰ τραγουδᾷ στὸ καμπαρέ.

Ὁ ἀστυνόμος συγκινεῖται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν καὶ θέλοντας νὰ σώσῃ τὴν Ἀγνούλα, τὴν συνηθιστὰ σ' ἓνα φίλο του χρηματιστῇ (Μάνος Φιλιππίδης), ὁ ὁ-

Ἡ πρωταγωνίστρια τῆς «Αγνούλας» κ. Ἀλίκη.

ποῖος τὴν προσλαμβάνει ὡς τηλεφωνήτρια. Στὸ γραφεῖο ἡ Ἀγνούλα γνωρίζεται με τὸν γυιὸ τοῦ χρηματιστῆ, τὸν Τῶνη (Κώστας Μουσουρής), πού τὴν ἐρωτεύεται ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Ἐπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἡ Ἀγνούλα ἐτοιμάζεται νὰ ἀναγγεῖλῃ στὸν Τῶνη ὅτι πλησίαζε ἡ στιγμὴ πού θὰ γινόταν πατέρα. Πρὶν προῃσθῇ, ὅμως, νὰ τοῦ τὸ πῇ, ὁ Τῶνης τὴν πληροφορεῖ ὅτι θὰ ἐφευγε τὴν ἐπομένη νύκτα τὸ Παρίσι, ὅπου θὰ ἔμενε δυὸ χρόνια γιὰ νὰ τελειώσῃ τίς σπουδές του.

Ἡ Ἀγνούλα, μὴ θέλοντας νὰ σταθῇ ἐμπῶδιον στὴ σταδιοδρομίαν τοῦ ἀγαπημένου της, σιωπᾷ. Ὁ Τῶνης φεύγει καὶ φθάνοντας στὸ Παρίσι, συναντᾷται με τὸν νέο πού εἶχε διαφθερίσει

τὴν Ἀγνούλα τὴ νύκτα τῆς Ἀποκριῆς. Αὐτὸς ἀποκαλύπτει στὸν Τῶνη, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του» ἐργαζόταν στὸ καμπαρέ, κι' αὐτὸ γίνεται ἀφορμὴ νὰ σταματήσῃ ὁ Τῶνης τὴν ἀλληλογραφία του με τὴν Ἀγνούλα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐκεῖνη, περιμένοντας τὸν Τῶνη, ἀγωνίζεται νὰ ζήσει τὸ παιδί της. Ὁ χρηματιστής, ἐπειδὴ δέν δέχεται νὰ γίνῃ ἐρωμένη του, τὴν διώχνει. Μία περίοδος μεγάλης δυστυχίας ἀρχίζει. Ἐπὶ τέλους βρίσκει δουλειὰ σ' ἓνα κατάστημα.

Κι' ἓνα πρωτὸ, ἐντελὴς τυχαῖα, ἡ Ἀγνούλα συναντᾷ τὸν Τῶνη. Τοῦ λέει γιὰ τὸ παιδί τους. Ἐκεῖνος, ὅμως, τῆς ἀπαντᾷ ὅτι δέν ἐπίστευε τίποτα καὶ ὅτι ὕστερα ἀπὸ ὅσα ἔμαθε, ἦταν ἀδύνατον νὰ τῆς ἔγῃ ἐμπιστοσύνη. Ἐπάνω στὴν ἀπελπισία τῆς ἡ Ἀγνούλα ἀποφασίζει ν' αὐτοκτονήσει. Ἡ σκέψις, ὅμως, τοῦ παιδιοῦ της τὴν ἀναγκαίει καὶ τὴν ὁδηγεῖ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα τοῦ Τῶνη, στὸν ὁποῖον ἐκθέτει τὸ δρᾶμα της.

Ἐκεῖνος τὴν κατηγορεῖ ὅτι θέλει νὰ τὸν ἐκβιάσῃ καὶ τὴν στέλνει νὰ συνεννοηθῇ με τὸν δικηγόρο του (Τσαγανέας). Ὁ δικηγόρος τὴν καλεῖ πρᾶγματι, κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὸ βραχιόλι πού φορεῖ ἡ Ἀγνούλα, διαπιστώνει ὅτι ἦταν τὸ παιδί του. Τὴν παίρνει στὴ βίλλα του μαζί με τὸ ἀγοράκι της, κι' ἐκεῖ ὁ Τῶνης — πού ἔχει μετανοήσει ἐν τῷ μεταξύ — τὴν βρίσκει καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά της. Ὁ πατέρας του, δέν ἔχει πιά λόγο νὰ μὴν δεχθῇ γιὰ κόρη του, τὸ παιδί τοῦ πλουσίου φίλου του δικηγόρου. Κι' ἔτσι ἡ «Αγνούλα» τελειώνει μ' ἓνα χάμπου-ἐντ... μεγάλης ὀλκῆς.

Ἀπὸ τοὺς ἐκτελεστὰς πολὺ καλὴ σὲ πολλὰς στιγμὲς ἡ κ. Ἀλίκη. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀνεκτοὶ καὶ σὲ πῶς χειρότερες στιγμὲς των. Ἡ σκηνοθεσία τοῦ κ. Ἀλβίζε καθὼς καὶ ἡ φωνοληψία ἔχουν ἀρκετὰ ἐλαττώματα, πού δέν εἶναι, ὅμως, ἀπολύτως εἰς δι-ἀκριτα. Ἐν συμπεράσματι, πάντως, μπορεί νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ φράσις πού γράψαμε εἰς τὴν ἀρχὴ τοῦ παρόντος σημειώματος. Ὅτι, δηλαδή, ἡ «Αγνούλα», εἶναι ἓνα φιλμ με ἀρκετὴ καλλιτεχνικὴ ἀξία, στὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε ἀξιόλογα νὰ δοθῇ ὁ τίτλος τοῦ «πρώτου καὶ μόνου ἑλληνικοῦ φιλμ, πού εἶδαμε μέχρι σήμερα».

Δ. ΓΑΛ.—

Μία Πρωτεύεια
στην Ἐπαρχία

Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ. Παν. Παπαδούκα

ΑΥΤΟ εἶναι τὸ δωμάτιο πού νοικιάζουμε. Σὰς ἀρέσει;

Δέν ἦταν κι' ἀσχημο. Κι' ἔπειτα, ἀπὸ ἓνα ἀπλὸ ἐπαρχιακὸ σπίτι, δέν θὰ μπορούσε νάχη κανεὶς λεπτότερες ἀπαιτήσεις. Τὸ δωμάτιο πού μοῦ ἐπέσφεραν νὰ νοικιάσω ἦταν στὸ βάθος τοῦ γαυ-ατιοῦ καὶ τὸ μοναδικό του παράθυρο ἔβλεπε σὲ κάτι χορταριασμένα οἰκόπεδα. Αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς θὰ εἶχα ἡσυχία. Κι' αὐτὸ μ' ἐνδιέφερε πολὺ.

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἀρχισε νὰ μοῦ ἐκθειάζῃ τὰ προσόντα τοῦ δωματίου καὶ νὰ ὑπογραμμίζῃ με πῶς σοβαρὸ τὸν οἰκογενειακὴν περιποίησιν πού θ' ἀπελάμβανα μαζί με τὸ δωμάτιο. «Ὁλ' αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα ὅμως ἦσαν ἀσήμαντα μπροστὰ στὸ πῶς μεγάλο ἐπιχειρήμα πού ἦρθε μόνον τοῦ κι' ἀπρόσκλητο: Μία κοπέλλα ὡς δεκαεπτὰ χρονῶν. Ὁμορφὸ κορίτσι, με δεμένο κορμί καὶ με κάτι μάτια πολὺ παράξενα.

Ἡ κόρη μου, ἡ Λέλα, εἶπε ἡ σπιτονοικοκυρὰ.

Χαίρω πολὺ. Συλλογίστηκα ἀμέσως τίς σκηνές τῆς μελλοντικῆς περιποίησός σου θάῤυσκα στὸ σπίτι. Χωρὶς ἄλλο ἡ Λέλα θὰ μούφερνε τὸν καφέ τὸ πρωτὸ κι' αὐτὴ θὰ φρόντιζε τὸ δωμάτιό μου. Ἐνα αἰσθημα τρυφερότητας ἐνοιωθα νὰ γεννιέται μέσα μου. Καὶ παρ' ὅλο πού ἤμουν ἀρραβωνιασμένος—ἡ ἀρραβωνιαστικίαν μου ἔμενε στὴν Ἀθήνα— δέν ὑπόρρεσα νὰ διώξω σκέψεις γεμάτες ἀσυνειδησία πού ἦσαν στὸ νοῦ μου.

—Λοιπὸν, τὸ δωμάτιο μ' ἀρέσει, εἶπα στὴ σπιτονοικοκυρὰ. Θὰ τὸ νοικιάσω.

—Κι' ἀπὸ πότε θὰ ἐγκατασταθῇ;

—Ἀπὸ ἀπόψε κι' ὅλας, ἂν γίνετα. Θὰ στείλω τὰ πράγματά μου ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο.

—Τὸ δωμάτιό σας θὰ εἶναι ἑτοιμο. Καὶ ὀρίστε καὶ τὸ κλειδί τῆς ἐξώπορτας.

Σὲ κείνη τὴν ἐπαρχιακὴ πόλιν θὰ μενὰ κάμποσον καιρό. Ὑπολόγιζα ὡς ἓνα χρόνον τὸ πολὺ. Κι' ἔπειτα θάπαίρνα τὴν μετάθεσίν μου ἀπὸ τὸ ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς γιὰ τὸ κεντρικὸ τῆς Ἀθήνας. Τότε θὰ

παντρεύομουν με τὴν Παυλίαν, πού ἦμουν μαζί της ἀρραβωνιασμένος δυὸ χρόνια. Οἱ συγγενεῖς της εἶχαν

τὰ μέσα νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν γρήγορη μετάθεσίν μου. Καὶ θάβαζαν ὅλα τὰ δυνατά τους νὰ τὴν πετύχουν γρήγορα, γιατί ἡ Παυλίαν εἶχε τὴν ἐξυπνάδα νὰ δηλώσῃ στοὺς δικούς της πού δέν ἐννοοῦσε νὰ τρέχῃ ἀπὸ ἐπαρχία σὲ ἐπαρχία κι' ἐγὼ πάλι εἶχα τὴν ἐξυπνάδα νὰ συνδέσω τὸ γάμο μου, με τὴν ὀριστική μετάθεσίν μου στὴν Ἀθήνα.

Κι' ἔτσι ἐγὼ θὰ περίμενα τὴν μετάθεσιν καὶ ἡ Παυλίαν τὸ γάμο μας.

Εἶχα πει «νὰ με ἐμπνήσουν» στὶς ἐφτάμισι. Ἐννοοῦσα ὅμως «νὰ με ἐμπνήσῃ». Κι' ἀληθινὰ αὐτὸ ἐγινε. Δυὸ δειλὰ γυπτήματα στὴν πόρτα τῆς κάμαράς μου, μ' ἔκαναν ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου. Δυὸ γυπτήματα γυναικεῖα, γιατί οἱ γυναῖκες ἔχουν ἓνα δικό τους τρόπο νὰ γυπτοῦν τὴν πόρτα. Καὶ μιά δροσερὴ φωνή:

—Κύριε Νίκο... Ἐφτάμισι!

—Εὐχαριστῶ, δεσποινὶς Λέλα. Σηκώνομαι.

Λίγο ἀργότερα μοῦ πρόσφερε τὸν καφέ, μιά κουταλιά γλυκὸ καὶ δυὸ ματιές γεμάτες ἀφέλεια καὶ συμπάθεια. Αὐτὸ ἦταν τὸ καθημερινὸ μου πρωῒνὸ γιὰ ἀρκετὰ μέρες. Λοιπὸν, δέν ὑπάρχει πῶς εὐχάριστο ἐμπήμα, ἀπὸ δυὸ γυναικεῖα γυπτήματα στὴν πόρτα, μιά λεπτὴ φωνή, τὰς «Ἐφτάμισι, κύριε Νίκο» καὶ δέν γαιοεταί κανεὶς πῶς αἰσιόδοξα τὴ μέρα πού ἀνατέλλει, παρὰ μόνον ὅταν ἀντικρύζει πρωῒ-πρωῒ ἓνα

γλυκὸ πρόσωπο σὰν τῆς Λέλας καὶ δυὸ μάτια σὰν τὰ δικά της.

Σιγά-σιγά πιάσαμε κουβέντα. Μοῦκανε ἐντύπωσιν ἡ ἀφέλεια τοῦ χαρακτήρα της κι' ἡ σοβαρότητα πού εἶχε ἡ κρίσις της. Μὰ τίς περισσότερες φορές, ἐνῶ ἐκείνη μοῦ μιλοῦσε, ἐγὼ ἀφηρημένος ἐκύτταζα τὸ κορμὶ τῆς Λέλας, καθὼς ἔδειχνε δεμένο καὶ θαυμαστὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἀπλὸ φόρεμά της. Δέν εἶχε πάει πολὺ στὸ σχολεῖο ἡ Λέλα. Τ' ἀδέρφια της, δυὸ ἄνθρωποι ἐργατικοί, με πολὺ μέτριες ἀντιλήψεις γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴ ζωὴ, τὴν εἶχαν ἀποτραβήξει γρήγορα καὶ τῆς εἶχαν κόψει τὴ διψα γιὰ τὴ μάθησιν.

—Τὰ πολλὰ γράμματα δέν εἶναι γιὰ μᾶς, τῆς εἶχαν πῇ.

Καὶ καθόλου παράξενο νὰ ἦταν κι' ἓνα ἀσυνείδητο αἰσθημα ζηλειᾶς πού τοὺς ἔκανε νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν νὰ συνεχίσῃ τὸ σχολεῖο.

Αὐτοὶ δέν εἶχαν μάθει πολλὰ γράμματα, πού ἦταν ἄντρες. Πὼς θ' ἀφῆναν τὴν ἀδερφή τους, μιά κοπέλλα, νὰ μάθῃ περισσότερα; Κι' ἐπειτα, θὰ τοὺς μιλοῦσε μ' ἐγωῖσμό καὶ περηφάνειαν, πού θὰ τῆς ἔδινε χωρὶς ἄλλο ἢ περισσότερη μὀρφωσιν

— Κύριε Νίκο, Ἐφτάμισι

πού θ' άπαιρνε. Καλύτερα νά μαθαίνε τις δουλειές του σπιτιού και λίγο ράψιμο.

Μά δ'αυτά έμένα δέν μ' ένδιαφέρονε και τόσο. Είτε ήταν μορφωμένη είτε όχι, ή Λέλα μ' άρεσε σάν γυναίκα που μόλις άρχιζε νά παίρνει την όριστική της φόρμα. Και στην έπαρχία είνε μια τύχη άξιοζήλευτη νά σε ξυπνάει μια τόσο όμορφη γυναίκα έξω από την κάμαρά σου, άφού είνε τρομερά δύσκολο νά σε ξυπνάει από μέσα.

Σιγά - σιγά αναπτύχθηκε μια φιλία μεταξύ μας. "Ας την πούμε φιλική. Με τ' άδέρφια της βέβαια δέν είχα και μεγάλες σχέσεις. Μερικές φορές, όταν έγύριζα νωρίς στο σπίτι, με καλούσαν και κάναμε λίγη συζήτηση. Φυσικά μιλούσα πιο πολύ έγώ. Μ' άκουαν όλοι με προσοχή και πρό παντός ή Λέλα, που κρεμόταν από τή χείλη μου.

Μου είχε ζητήσει την άδεια νά πάρω κανένα από τή βιβλία μου και νά διαβάξω.

—Μπορείς νά παίρνεις ότι θέλεις, της είπα.

—Μόνο νά μή τή πητέ της μαμάς. Θά τή διαβάξω κρυφά.

—Γιατί;

—Δέν μ' άφηνει. Λέει πώς τή μυθιστορία χαλάν τή μυαλά των κοριτσιών. Μά όσο εκείνοι δέν μ' άφήνουνε, τόσο έγώ θά διαβάξω...

"Ενα πρωί, δέν ξέρω πώς μουρθε και τή ρώτησα:

—"Εγείρε έρωτευθεί ποτέ σου Λέλα; Για πρώτη φορά είδα νά κοκκινίζει έτοι πρόσωπο κοριτσιού. Κατέβασε τή μάτια της και δέν έμειλε.

—Καταλαβαίνω, της είπα.

—Ω!... όχι. Δέν καταλαβαίνετε, ψιθύρισε. "Αν καταλαβαίνετε...

Είπε αυτή την κουβέντα.

Κι' έγώ άρχισα νά καταλαβαίνω. Χωρίς νά θέλω κυτάχηκα στον καθόλου δύσκολο νά μ' άγαπήσει ή Λέλα. Σιγά - σιγά δημιουργήθηκε μέσα μου ή βεβαιότητα ότι ή μικρή με είχε έρωτευθεί. Και σε μια μικρή έπαρχιακή πόλη, όπου ή γυναίκα άποτελεί τό μοναδικό θέμα συζήτησης όλων των άνυπόάνδρων κυριών από 20-50, είνε κάτι νάχης μια μικροδρα έρωτευμένη μαζί σου.

Τ' άλλο πρωί, καθώς ή Λέλα άκούμπησε τον καφέ άπάνω στο τραπέζι, της έπιασα τό χέρι. "Εκαίγε κι' έτρεμε. Ξαφνικά έγυρε τό κεφάλι της άπάνω στο δικό μου χέρι κι' άρχισε νά κλαίει. "Εγώ της έσήκωσα τό κεφάλι και τή φίλησα. "Ο!... αὐτά έγιναν τόσο φυσικά, τόσο άπλά και τόσο γρήγορα, σάν νά μήν ήταν ή χιλιοστή φορά.

—Λέλα... Κι' έσείς;... Μά συμπαθείτε καθόλου;

—Καυμένη Λέλα... "Αν σε συμπαθώ!

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

—"Οχι. Δέν θέλω νά μου πητέ ψέματα. Ξέρω πώς δέν μ' άγαπάτε. Κι' ούτε είναι δυνατόν ν' άγαπήσετε έμένα ένα άπλό κορίτσι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει πού σάς άγαπώ έγώ... "Αφήστε με... "Η μαμά...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

να τή σκάλα τραγουδώντας.

Βέβαια δέν την άγαπούσα. "Αλλά ή Λέλα μ' άρεσε. Με τραβούσε έτσι άπλη και παράξενη πού ήταν. Κι' έτσι θά περίμενα πιο ήρεμα τή μετάθεσί μου στην "Αθήνα, χωρίς νά νοιώθω τήν παραμικρή άδημονία νά γυρίσω στην πρωτεύουσα.

Γιά νά μή την πικράνω κλειδώνοντας τή γραμμάτια της Παυλίνας, πού άλλως τε τή λάβαινα στην Τράπεζα. Δέν ήθελα νά δηλητηριάσω τήν ψυχή αυτού του κοριτσιού. Και πρέπει νά σάς πω πώς τώρα γυρίζω πιο νωρίς στο σπίτι, γιά νά τήν βλέπω περισσότερο και πάντα εύρισκα κάποια μικρή άφορμή γιά νά τή φωνάξω στο δωμάτιό μου.

— — —

Δύο γτυπήματα στην πόρτα. Πιο έλαφρά και πιο δειλά από κάθε άλλη φορά. "Από κείνα τή γτυπήματα πού άκούγονται σάν ύποψια. "Ηταν μια μετά τή μεσάνυχτα και διάβαζα.

Είπα σιγά:

—"Εμπρός!

—"Ηταν ή Λέλα.

—"Ηρθε κοντά μου.

—Κοιμούνται όλοι βαθεία, ψιθύρισε. "Εσύ τί κάνεις;

—Καθώς βλέπεις διαβάξω και σε σκέπτομαι.

Τήν άγκάλιασα. Ζητούσε με θερμή τή φιλία μου. Και σε μια στιγμή μου ψιθύρισε:

—"Ακουσέ με... "Ο,τι κι' αν γίνει, δέν θέλω τίποτα από σένα. Δέν έχω τήν παραμικρή άπάτησι. Τ' άκούεις; Ξέρω πώς δέν μπορείς νάχω...

Καμιά φορά ό άνθρωπος βρίσκει σε θέσι πού λείει στον έαυτό του πώς δέν ξέρει τί κάνει. Τά λόγια της Λέλας πώς δέν ζητούσε και δέν περίμενε τίποτα από μένα, μου έδωσαν τήν απαραίτητη εκείνη άσυνειδησία, πού χρειαζόταν στην περίπτωση.

Και από τό βράδυ εκείνο, αυτή ή ιστορία έπαναλαμβάνόταν συχνά.

— — —

Οί άνθρωποι όμως δέν κοιμούνται πάντα τόσο βαθεία, όσο θέλουμε νά πιστεύουμε μερικές φορές.

"Η υπέρα μας έπήρε είδησι. "Εκανε άνάκρισι. Και τή πράγματα ήταν έτσι πιά, ώστε δέν μπορούσαν νά μείνουν κρυφά από τή δυο άδέρφια.

"Ηταν έφτά άκόμα ή ώρα όταν γιά πρώτη φορά άκουσα πολύ δυνατά γτυπήματα στην πόρτα. "Όταν είδα τή σοβαρά κι' άγριεμένα πρόσωπα των άδελφών της Λέλας, κατάλαβα τί είχε γίνει.

—Πώς αυτό; ρώτησα με προσποιητή άδιαφορία.

—Ξέρεις πολύ καλά, κύριε Νίκο, γιάτί έρώμασε, είπε ό ένας.

—"Οχι, δέν ξέρω, είπα, έξακολουθώντας νά κάνω τόν άδιάφορο.

—Πρόκειται γιά τή Λέλα κι' έσένα, εξήγησε ό άλλος, πιο άπότομα

και πιο άποφασιστικά.

—Αί, τί ένινε με τή Λέλα και μένα;

—Δέν ξέρω τί έγινε. "Εκείνο πού μένει νά μάθουμε είναι τό τί θά γίνει.

—Τί θέλετε νά γίνει;

—Τό μόνο πού πρέπει, έδω πού φτάσανε τή πράγματα.

—Δηλαδή;

—Νά παντρευτήτε.

Πρέπει νά ήμουν πολύ άσυνείδητος εκείνη τήν εποχή, γιά νά είχα τό θάρρος νά πω.

—"Εγώ, άγαπητοί μου, δέν έχω καμιά εύθύνη σ' αυτή τήν ιστορία. Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η ευδουη έπικαιρότης

Του κ. Δ. Γαλερίδη

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Θά καταπατήσω έλαφρώς τή οικόπεδα του φίλου κ. Δ. Ψαθά, γιά νά προλογίσω τό σημερινό θέμα μου, μ' ένα γεγονός πού χαρακτηρίζει ζωηρότητα τούς έξωφρενιμούς της έφετεινής έαρινής μόδας, πού έτέθησαν ήδη... επί κεφαλής των θηλών κατοίκων της ένδόξου "Αττικής γής.

Βαρέθηκα τυχαίως, μάρτυς στο άύφορον Πταισματοδικέιον, όπου έμφανίσθη όλος άπροόπτως και μία κομψή ύπαρξις φέρουσα μεσάυ των άλλων περιέργων ένα κάλυμμα πού ένεθύμιζεν αυτομάτως εις τόν θεατήν του, τούς θρυλικούς κρεμαστούς κήπους της Βαβυλώνας. Αυτοί ακριβώς οι κήποι έγιναν άφορμή νά δημιουργηθή τό έπεισόδιον, εις τό πεζοδρόμιον μιας από τās κεντρικώτερας οδούς της πρωτεύουσας.

—Τί συνέθε, κυρία μου;

—Αυτός ό άναίδεστατός ύριε Πρόεδρε...

—"Ο κατηγορούμενος;

—Μάλιστα. Τάβαλε με τό καπέλλο μου ό άγενέστατος. Τού μίλησε κανείς; "Οχι. Τόν κύτταξε κανείς; "Οχι. Τού ζήτησε κανείς τή γνώμη του; "Οχι. Και, όμως αυτός ό έξωλέστατος...

—Τί έκανε, τελοςπάντων, κυρία μου;

—Τάβαλε με τό καπέλλο μου...

—Μας τό είπατε αυτό. "Εξηγήστε μας, όμως τόν τρόπο με τόν όποιον τάβαλε...

—Νά σάς πω. "Ανέβαινα τήν οδόν Σταδίου, όταν κοντά στού Λαμπρόπουλου άκουσα μια φωνή πίσω μου. "Ηταν αυτός ό άγενέστατος «Συγγνώμη, δεσποινίς, ού λείει Καπέλλο είν' αυτό τό φοράτε;» φυσικά δέν ού έδωσα καμιά σημασία. Αυτό, όμως, δέν τόν άπεγοήτευε τόν άναίδεστατο. Συνέχισε τις άσχημίες του: "Δέν τή ποτίζετε, όμως, τή φουκαριάρικα τή λουλούδια κι' θά μαραθούνε. Μά είνε πράγμα τό πού φοράτε, δεσποινίς;» Νά τήν τή πολυλογώ, αυτή ή ιστορία ράβηξε μέγχι τό άγαλμα του Κοκοτρώνη. "Εκεί έχασα τήν ύπομνη μου Γύρισα και τού κατάφερα τήν τσάντα μου στο κεφάλι. "Ετρεφε κ' ό δολισμαν, άπ' εκεί, τού διηγήθηκα τή πράγματα και ήσθαιε όλοι "Τί έδω. Αυτό είνε κ' Πρόεδρε, κι' ού νά με καταλάβετε.

Καλείται ν' άπλογηθή ό κατηγορούμενος. Νέος είνε και, κατά τήν έννομήν φύσις έκτάκτως αισθητική και λίαν έπιδεικτική τήν πλάση έννοσημένην κολαίσθησιν.

—Γιατί τή έκανες άια αυτά;

—Δέν μπορούσα νά κάνω άλλοι...

—"Εγώ φταίω...

Και τίποτα πιά...

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Τήν άλλη μέρα έστειλα και πήρα τή πράγματά μου από τό σπίτι. Ντρέπομαι άκόμα τόν έαυτό μου, όταν σκέπτομαι με τί προστυχιά είπα σ' άδέρφια της: "Μόνη της ήρθε ή κοπέλλα. Και μου δήλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν έχει γιά δέν έθυσιαζα τίποτα από τόν έαυτό μου γιά αυτή τή μικροδρα. "Εκείνη θυσίασε τή ζωή της. Και θυμάμαι άκόμα τό σύντομο γραμματάκι της πού πήρα στην Τράπεζα και πού τή είχε στείλει μ' ένα παιδί: "Δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά σου άποδείξω πώς δέν έχω καμιά άπάτησι από σένα.—Λέλα.

— — —

Στό περιθώριο τής επικαιρότητας

«Μόνον άνδρες!»

Πώς περιφρουρούν οί άμερικανίδες τούς συζύγους των

ΟΙ παντρεμένες Άμερικανίδες είχαν τώρα τελευταία μιάν καταπληκτική έμπνευση: όταν, για διαφόρους σοβαρούς—ή και μη σοβαρούς—λόγους βρίσκονται υποχρεωμένες να απουσιάσουν από το σπίτι τους και να αφήσουν έτσι ελεύθερο τόν άνδρα τους για λίγον καιρό, τόν κλείνουν στο «Μοναστήρι»!

Φυσικά, τo «Μοναστήρι» αυτό είναι «άμερικανικό», δηλαδή εξαιρετικά μοντέρνο και ρηξικέλευθο. Αποτελείται από έναν τεράστιο ούρανο-ξύστη, από τόν οποίο δεν λείπει σχεδόν τίποτα. Ούτε οι κινηματο-

τους, έσκέφθηκαν να τόν «προφυλάξουν» από τόν πειρασμό, κλείνοντάς τον σ' ένα μέρος όπου τά πάντα θα υπήρχον, έκτος από τήν εύκαιρία τής απιστίας, που είναι πολύ επικίνδυνη όταν τo «τρυφερόν ήμισυ» απουσιάζει. Άς υποθέσουμε ότι ή κυρία πρέπει να ταξιδέψει για κάποια υπόθεση που δεν παίρνει αναβολή. Ετοιμάζει τις βαλίτσες της, αλλά συγχρόνως ετοιμάζει και ο κύριος τις δικές του. Τήν ώρισμένη ήμέρα τις φορτώνουν όλες στο ταξί, και προτού ή κυρία κατευθυνθή στον σταθμό, ή στην προκυμαία, περνά από τo πρωτότυπο «Μπιουλντιγκ» χω-

Ο σύζυγος δεν φαίνεται και πολύ ένθουσιασμένος στην αρχή. Γρήγορα όμως συνηθίζει. Οί ένοικοί είναι κατά πλειοψηφίαν νέοι, γεμάτοι κέφι και διαχυτικότητα. Παίζουν πόκερ και μπρίτζ. Πίνουν Γελούν. Τά φαγητά είναι πρώτης τάξεως. Εορτάζουν τήν άφιξη του «καινούργιου». Όλων όμως τά βλέμματα πέφτουν στο ίδιο σημείο: τού λέει:

«Βγάλε το αυτό. Και τού δείχνει τή «θέρα» του.

— Γιατί, έρωτά έκπληκτος, εκεί-

— Για να μην υπάρχει τίποτε που να μάς θυμίσει τις άποψες...— τού απαντούν

—Μά είναι ή θέρα τής Ντόροθυ... Σούτι! τού λέει ένας άλλος. Πρέπει να διαβάσετε προσεκτικά τόν κανονισμό. Απαγορεύεται έδω να αναφέρετε όνόματα γυναικεία... Ποι έχετε μήπως κανέναν άλλος από τούς έδω δεν έχει στή ζωή του καμιά Ντόροθυ; Και δεν πρέπει να τού την θυμίζουμε...

Επειτα, όμως, από λίγες μέρες, ή ανάμνηση τής Ντόροθυ, είναι πολύ άμυδρά. Ο σύζυγος αντιλαμβάνεται ότι ήρε έδω τήν ήσυχία του: ούτε γκρίνιες, ούτε φασαρίες. Εόχρηστοι φίλοι, φαί, ποτό, και πρό παντός— όσο κι' αν αυτό φανή παράξενο— πραγματική... έλευθερία!

— 22 —

Υπάρχουν όμως κι' οί «άθεράπειτοι». Αυτοί, όσο περνά ο καιρός, τόσο γίνονται πιο άμύλητοι και πιο σκεπτικοί. Ο νοός των ταξιδεύει μακριά... Σε μιάν Ντόροθυ, σε μιάν Μάμπελ, σε μιάν Μάργκαρετ... Και δεν είναι σπάνια τά παραδείγματα, όταν τo πρωί ο γκρούμ πάει ν' ανοίξη τήν κρεββατοκάμαρα, να βρή τo δωμάτιο κενό, και τo κρεβάτι άθικτο. Ο «ένοικος» κατάρθωσε να τo σκάσει χωρίς να τόν δουν. Πάει να βρή τήν Ντόροθυ, τήν Μάμπελ, τήν Μάργκαρετ, ή, εν ανάγκη τήν... Νταίζυ ή τήν Βίνυφρεντ, που δεν θάνα, καθόλου χειρότερες από τις πρώτες!

Κι' αυτό, βέβαια, δεν είναι και πολύ τραγικό. Υπάρχουν όμως και τραγικότερα. Έτσι, πρό δύο μηνών ένας γκρούμ βρέθηκε ένα πρωί μπροστά σ' ένα κρυό πτώμα. Πλάι του, ένα αδούρο περιστροφικό, κι' ένα σημείωμα: «Φλώρανς.— Δεν μπορούσα να σε περιμένω περισσότερο. Χαίρε...».

— 23 —

Μιά μέρα κάποιος «έγκάθειρικός» φώναξε ένα γκρούμ και τού είπε:

— Πάρε έκαστο δολλάρια και πήγαινε να βρής τήν γυναίκα μου θά της δώσης αυτό τo γράμμα.

Πράγματι ο γκρούμ τo πήρε κι' έφυγε. Τo γράμμα έγραφε:

«Πότε επί τέλους θά επιστρέψης»

Πέρασαν εση μήνες που έφυγες».

Σε λίγες μέρες ο γκρούμ έφερε τήν άπαντηση.

— Δυσκολεύτηκε λίγο να βρω τήν κυρία, γιατί έχει ζαναπαντρευτή κι' έχει αλλάξει διεύθυνση. Πήγα σπίτι της. Κοιμόταν. Τήν άναγκασα να με δεχθή άμέσως, λέγοντας ότι αν δεν με δεχόταν, θά τήν έκλεβαν οί γκαγκστερς. Μπήκα στο δωμάτιο της. Πήρε τo στυλό και μούδωσε αυτό τo σημείωμα:

«Συγχώρησέ με, άντρώπη μου. Σε είχα λίγο ξεχάσει κι' είχα παντρευτή με τόν Τζάκ. Τώρα όμως καταλαβαίνω ότι δεν υπάρχει καλλίτερος άνδρας από σένα. Θά χωρίσω και θάρρω να σε πάρω».

Ο σύζυγος φιλά τόν γκρούμ απ' τή χαρά του. Κατεβαίνει έπειτα στο μπάρ, και παραγγέλλει ένα τζίν. Τά μεσάνυχτα τόν βρίσκουν εκεί, μπροστά σε δεκάδες άδειων ποτηριών. Ο νέγρος μπάρμαν τόν πλησιάζει:

— Κύριος, αυτό πολύ άσχημο. Έσύ πεθά-

νεις. Έγώ να πεθάνω. Τζίμ; Αύριο τo πρωί έρχεται ή γυναίκα μου! Φεύγω!

Ο νέγρος κουνά με άμφοβλία τo κεφάλι και ψιθυρίζει μελαγχολικά:

— Τούστριψε...

Εξη ή ώρα τo πρωί. Τά γκαρσονιέρηγαν ν' αναπαυθούν.

Ο κύριος γεμμένος σ' έναν καναπέ, κοιμάται.

Ποιος ξέρει τί να όνειρεύεται.

— 24 —

Υπάρχει όμως και ή αντίθετη όψη τού νομίσματος. Στα παράξενα αυτά μπιουλντιγκ καταφεύγουν και οί οίλοι, άκριβώς για να απαλλαγούν από τή σύζυγό τους — είπαμε ότι ή είσοδος γυναικών εκεί μέσα απαγορεύεται —, είτε για να μη βλέπουν γυναίκα στα μάτια τους.

Είναι οί μισογύνιδες που ήδραν επί τέλους τόν παράδεισό τους, και δεν θέλουν με κανένα τρόπο να τo κουνήσουν από εκεί. Κι' όσο περνά ο καιρός, αυτοί οί τελευταίοι αυξάνουν και πληθύνονται.

Σοφά

λόγια

Οί εξέχουσες θέσεις είναι όπως οί κορυφές τών βράχων. Μόνον οί άετοί και τά έρπετά μπορούν να φθάσουν σ' αυτές

(Κα Νεκέρ)

Όποιος δεν υπέφερε ποτέ δεν μπορεί να λυπηθή κανέναν.

(Άραβική παροιμία)

Η χλεύη και τo σκώμα, μαρτυρούν συχνά έλλειψη πνεύματος.

(Λαμπρυγιέρ)

Το μέτρον σε όλα είναι μιάν μεγάλη δύναμις, δυστυχώς παραγνωρίζεται από τούς περισσότερους ανθρώπους.

(Λακονταίρ)

Η άνοησία κάμνει περισσότερο κακό από τήν κακία.

(Γκαίτε)

Απορούμε συνήθως, γιατί τo συμφέρον υποσκελίζει τήν συνείδηση. Γιατί ή δεύτερη μιλά άπλάως, ενώ τo πρώτο φωνάζει.

(Γ. Πισέν)

Η καλωσύνη δίδει περισσότερους φίλους από τόν πλούτο και περισσότερη έμπιστοσύνη από τήν δύναμη

(Φενελόν)

Το παράδειγμα είναι ευγλωττότερο από κάθε όρκο.

(Ζάν Αϊκάρ)

Τά μάτια μερικόν γυναικών δίνουν τόσο πολλές υποσχέσεις, που είναι δύσκολο να τις εκπληρώσουν όλες.

(Άνρύ Μπορντώ)

Η πρώτη έρωτική συνάντησις είναι σάν τήν πρώτη μέρα τής άνοιξης, που κανείς δεν θέλει να σκεφθή τόν χειμώνα που θά έρθει.

(Χαίνε)

Γενικά— και τοις άλλοις— τo έρωτικό πνεύμα μιλάει για τήν έρωτα, δεν έρωτεύεται ποτέ κατά βάθος.

(Γεωργία Σάνδη)

Οί κοινοί άνδρες σκέπτονται λίγο, πιστεύουν στα λόγια και έμενούν έξ ένοστίκτου.

(Κα Ρολλάν)

ΦΩΤΟ-ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ..ΚΑΘΙΣΤΟ

Οί Άμερικανοί έχουν, άσφαλώς, καιρό για χάσιμο, αλλοιώς δεν έξηγείται τί σημαίνει ή νέα των εφεύρεσις, τό.. «βηματόμετρον». Πρόκειται για ένα μηχανήμα με τo όποιο υπορεί κανείς να παρακολουθήσει τo βάδισμά του, χωρίς να περπατά! Τo μηχανήμα αυτό κάνει τo πόδι να εκτελέσει τις «72 απαραίτητες για τo βάδισμα κινήσεις». Στήν εικόνα μας ή δις Μαίρη Μαίστοροβις που πρώτη έδοκίμασε τήν νέαν εφεύρεσιν.

ΑΚΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΜΗ

Ο βασιλεύς — ο άλλοτε δηλαδή — τού άμερικανικού τoπου, Ράντολφ Χήρστ, ο άποκληθείς «Ναπολέον τής Δημοσιογραφίας», κινδυνεύει να πεθάνει στήν ψάθα. Έχει καταστραφεί σχεδόν τελείως. Ηλικίας σήμερα 72 έτών, άναγκάζεται, αυτός που έπλεε άλλοτε στο χρυσάφι, να πουλάει τά άτουικά του πιά αντικείμενα για να ζήσει. Φοβερόν κατάντημα ανθρώπου που μόνον τήν χλιδή έγνώρισε στή ζωή του.

Ανοιξιάτικο ROMANTIZO

Η καρίνα έσκιζε τὰ γαλάζια βελούδα. Μακρυνά, στο μέρος της δύσης, ένας τεράστιος ματωμένος ήλιος αναλύονταν σε ρευστοποιημένα τριαντάφυλλα, που ανακατεύανε την έντονη κοκκινίλα τους με τη γαλάζια απαλότητα της θάλασσας, και δημιουργούσαν στην αρχή ένα ζωηρό και κάπως σκληρό γκρενά, ύστερα ένα μαλακότερο μαβί, ύστερα ένα γλυκύτατο μώβ-ρόζ και στο τέλος ξεψυχούσαν μέσα στην απεραντοσύνη του μπλέ με τις ελαφρότατες χροοπράσινες φωτοσκιάσεις. Η ανοιξη σπαταλιότανε παντού: Στο φώς, στη διαφάνεια της ατμόσφαιρας, στις κορφές των μικρών κυμάτων που σκίζανε παιγνιδιάρικα δεξιά κι' αριστερά τὰ πλευρά του γιάτ, στα φτερά των γλάρων που ανεβοκατεβαίνανε με μεθυσμένα βόλ-πλανέ, πότε πετώντας στά ύψη, και πότε φιλώντας την άρμυρα της θάλασσας.

Ήταν στο «Χελιδονόφαρο» βασιλευσε μια απόλυτη ήρεμια, που μοιάζε πολύ μ' έκσταση. Λίγο πριν, ο Μπάριμαν είχε σερβίρει ένα βερμούντ πολύ περιποιημένο, με ζρεχτικά στην αρχή και φρούτα ζελά στο τέλος. Ή μέρα ποδγε περάσει ήτανε κάτι περισσότερο από γλιάρη: Μιά απ' τις μέρες εκείνες που ύστερα από το διαταγμούς κι' αμφιταλαντεύσεις ανάμεσα στο χειμώνα και στο καλοκαίρι, τις παραχωρεί τελικά στο καλοκαίρι ή άνοιξη, δίνοντάς τους μια τροπική θερμοκρασία, ένα ζεστό ήλιο, κι' ένα μεγάλο φεγγάρι ύστερα που σιγολώνει απ' τη ζέση και στάζει τον άσημένο του ιδρώτα σε πλατειές κηλίδες άπάνω στη θάλασσα.

Κι' αυτό το φεγγάρι δεν άοησε να βγῇ, ύστερα απ' το βούτηγμα του ήλιου στα κύματα της δύσης. Δεν έμεινε καθόλου σκοτεινό το στερέωμα: Πολύ προτού βασιλέψη ο ήλιος, είχε κηλιδώσει με άσημη τη διαφάνεια τ' ουρανού ή στάλα της σελήνης. Ο Βαλίδης έκανε γελώντας την παρατήρηση:

— Μας κάκομαθαίνει ο Άπριλης... Πριν κρυφῇ ο ήλιος, αργίζει ή βάρδια του φεγγαριού...

— Είναι για να κάνουμε οικονομία στις μπαταρίες μας...

έκανε ή Νέλλη, κουνώντας τις έκτοφωτικές μπούκλες της δεξιά κι' αριστερά.

— Οικονομία θάχαμε όπωσδήποτε... ψιθύρισε ο Γιαννούλης, ανάμεσά σε δυο ρουφιές του τσιγάρου του. Κι' άσέληνη νάταν ή νύχτα, πάλι θά μάς φωτίσανε τὰ μαλλιά σου... Τό είπε έτσι, απλά κι' αδιάφορα, σαν κάτι άσημαντο, κι' όχι σαν κομπλιμέντο. Ή Νέλλη όμως κολακεύτηκε:

— Είσαι πολύ καλός... του είπε. — Όχι, εσύ είσαι πολύ ξανθή... της άποκρίθηκε.

Ή Νέλλη μαζεύτηκε. Κάποιος γέλασε δυνατά.

— Μαέστρο... φώναξε ένας άλλος, οφθαλμοφανώς ρωμαντικός κι' ατερίγραπτα σαγλός. Δέ μάς παίζεις λίγο «Σεληνόφω» του Μπετόβεν;...

Ή όρχήστρα βρισκότανε τοποθετημένη σε μια γωνιά του καταστρώματος, δίπλα στο μικρό καπνιστήριο, και κάτω από μια τέντα. Ήτανε μια κουκλιίστικη όρχηστρίτσα, έγγόρδων — δυο βιολιά, ένα βιολοντσέλλο, ένα κοντραμπάσο, κι' ένα πιάνο. «Μυζίκ ντε σάμπρ», έλεγε ο ρωμαντικός και σαγλός, που τον λέγανε Ροδή. «Μυζίκ ντε μέρ», άποκρινότανε ο Γιαννούλης, θετικώτερος και πιο άκριβολόγος.

Σε λίγο, οι πρώτες τριολέτες της συνάτας σε ντό ντιέζ μινόρε ξεπεράσανε την κουπαστή του Ιστιόφρου και πνιγίκανε στα βάθη του Σαρωνικού. Ξαφνικά όμως ο Γιαννούλης πετάχτηκε όρθος:

— Όχι, άδερσέ! φώναξε. Δεν την έννοω ενώ έτσι τη μελαγχολία. Καλός είν' ο Μπετόβεν, μα προτιμώ τη τζάζ... Ένα σλόου άμερικάνικο δίνει πιο πολλή συγκίνηση...

— Ναί... Καλύτερα σλόου... φώναξε κι' ή Νέλλη, και μαζί της συμφώνησαν άνεπιφύλακτα ή Τζόλλυ, ή Λουκία, ή Μαίρη, ή Κική, ή Σωσώ κι' ή Ντόρα.

Σε μια στιγμή, τὰ έγγορδα γίνανε ως διά μαγείας πνευστά. Οι μου-

σικοί άφίσανε τὰ βιολιά, το βιολοντσέλλο και το κοντραμπάσο, και κανένας ν' άστραποβολήσουν κάτω απ' το φεγγάρι δυο σαξόφωνα, μια τρόμπα και μια τουμπού. Μόνο ο πιανίστας δεν άλλαξε το πιάνο του. Και σε λίγο άργοκυλήσανε οι νότες του άμερικάνικου κομματιού «Θά σ' αγαπώ και μέσα στις βροχές του Σεπτεμβρίου».

— Λιγάκι ντεμοντέ... έκανε ή Τζόλλυ, που είχε ταξιδέψει δυο φορές στο Μαϊάμι ως Ίουλία, κι' είχε γυρίσει την πρώτη φορά Τζούλια, και τη δεύτερη φορά Τζόλλυ, άγνωστο γιατί.

— Ποτέ δεν είναι ντεμοντέ τὰ ωραία κομμάτια... της άποκρίθηκε ο Γιαννούλης, βγάζοντας μ' ένα κουτάλακι το κομμάτι του πάγου απ' το ποτήρι του, πριν του νερώση έντελως το βερμούντ. Ή μουσική δεν στηρίζεται στη μόδα γιατί άλλιοις θάτανε φουστάνι ή καπέλλο...

Ο Ροδής, δυσχεστημένος ποδγε πνιγῇ τόσο σκληρά στην άρυτίδωτη θάλασσα ο Μπετόβεν, θεώρησε επιβεβλημένο να διαφωνήσει:

— Μόνο ή κλασσική μουσική δέ στηνολίζεται στη μόδα... Ή άλλη, ή μουσική των νέγκρων, περνάει από μέρα σε μέρα...

Ο Γιαννούλης ρούφηξε σιγά το βερμούντ μαζί μ' ένα μπρέκ του πρώτου σαξόφωνου, κι' ύστερα άντιμετώπισε μονολεκτικά το συνομιλητή του:

— Κολοκύθια!

— Δηλαδή, διαφωνείς; τον έρώτησε πειραγμένος ο Ροδής.

— Διαφωνώ είναι λίγο... Αυτή ή υποδιαίρεση της μουσικής σε κλασσική και σ' έλαφριά, βόισκω πώς είναι αθάίρετη και κουτή... Οι συνθέσεις πρέπει να υποδιαίρουνται σε καλές ή σε κακές, γιατί όπως υπάρχουνε συνθέσεις έλαφρών συνθετών καλές ή κακές, έτσι υπάρχουνε και συνθέσεις σοβαρών συνθετών, υποφερτές ή άτυπόφορες. Με συγκινεί ή «Ουμωρέσκ» του Ντβόρζακ, το Ιδιο όπως και το «Τόπ-Χάτ» του Ίρβιν Μπέρβινγκ, υποφέρω κάπου—κάπου τον Μπετόβεν, και θά έσπαζα στο εξώ με πολλή μου εύχαρίστηση τον Βάγνερ και τον Ντεμπυσσύ...

— Ίεροσυλία... φρικίασε ο

Ροδής.

— Αλήθεια... του άποκρίθηκε ο Γιαννούλης. Στη ζωή, σχεδόν όλοι οι άνθρωποι έξερουν την αλήθεια, έλαγιστοι όμως τολμούν να την πουν. Θά νόμιζε κανείς πως ή αλήθεια είναι καυστική ουσία, σαν το βιτριόλι ή σαν το νιτρικό άργυρο, κι' υπάρχει φόβος να τσουρουφλίση τὰ γείλια που από μέσα τους θά περάση. Φαίνεται όμως πως τὰ δικά μου τὰ γείλια άποτελούνται από μιάν άπρόσβλητη ύλη και δέ φοβούνται το κάψιμο. Δεν είναι δυνατό να λείπει τόσο ή στοιχειώδης αίσθητική απ' τον άνθρωπο, ώστε να θαυμάζει τις παραφωνίες του Στραβίνσκυ, τις τρέλλες του Μαρινέττι, ή τις μουντζούρες του Πικασσό. Ήν θαυμάζεται ή άνοησία ή ή ύπολογισμένη τρέλλα στην έποχή μας, αυτό συμβαίνει γιατί οι άνθρωποι δεν τολμάνε να πουν την αλήθεια, και δεν έχουνε την ελκρινεία να κλείσουνε τὰ μάτια τους ή τ' αυτιά τους μπροστά σ' ένα άριστούργημα κακού γούστου. Έγώ όμως δεν έχω κανένα λόγο να φέρουμαι το ίδιο' δεν είμαι ούτε άτολμος, ούτε σνόμπ.

Ο Ροδής πήρε το ποτήρι του και τράβηξε άναγκασμένος προς τη βάση του δεύτερου καταρτιού. Ο Γιαννούλης σήκωσε τους ώμους του, και γύρισε στο μαέστρο, ύστερα απ' την τελική συγγορία του άμερικάνικου κομματιού:

— Τώρα, μαέστρο, παίζε μας τον πρώτο Ούγγαρέζικο χορό του Μπράμς...

Οι μουσικοί άφίσανε τὰ πνευστά, για να ξαναπιάσουνε τὰ έγγορδα. Ο Γιαννούλης τους σταμάτησε με μια κίνηση του χεριού του:

— Όχι... Έτσι όπως είσατε... Με πνευστά, και σε ρυθμό γρήγορου φόξ...

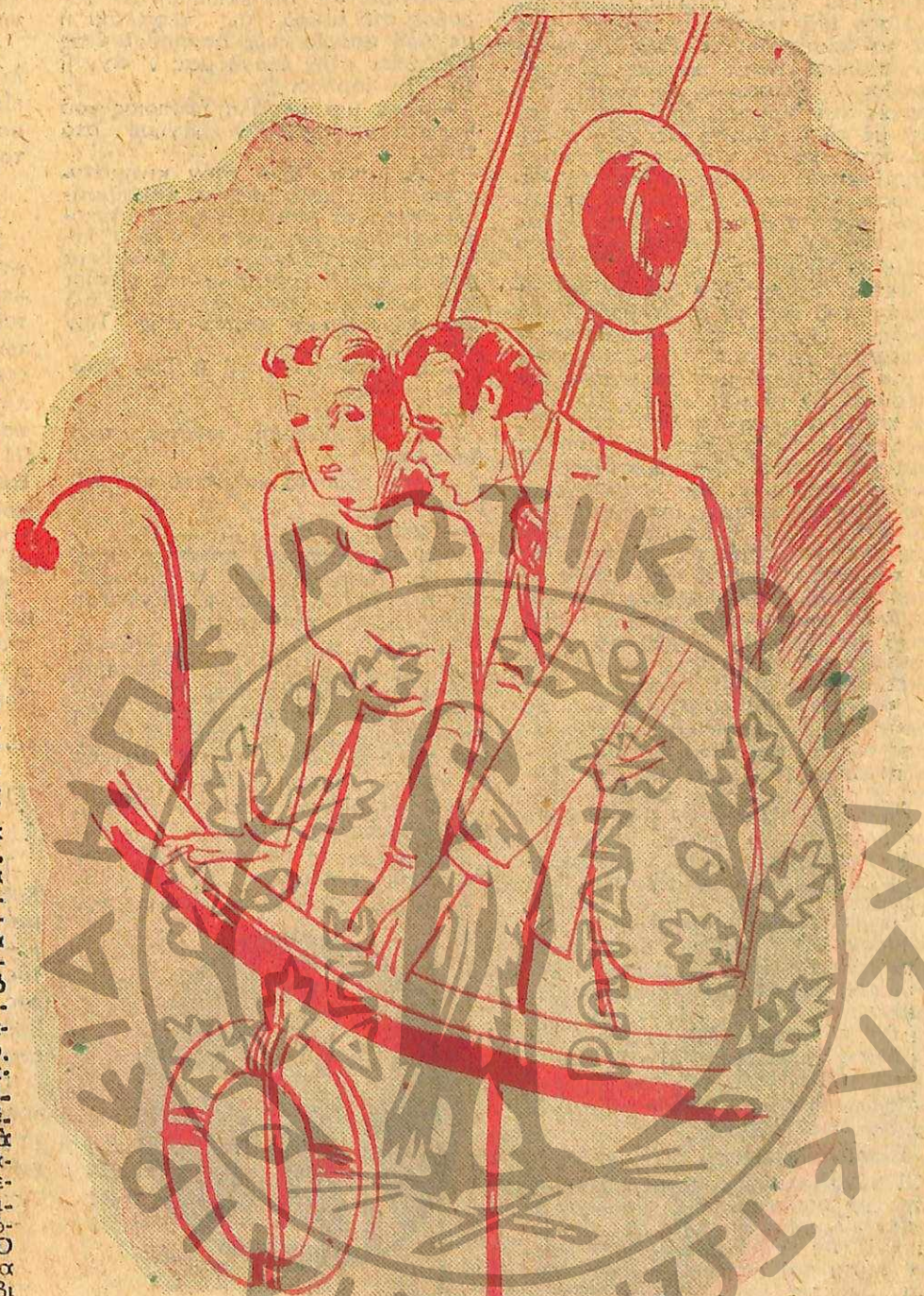
— Ίεροσυλία!... ξανάπε ο Ροδής απ' τη βάση του καταρτιού του, κλείνοντας το ένα αυτί του που φαινόταν απ' τους άλλους, κι' άφίγοντας άνοιχτο το δεύτερο, εκείνο που δέ φαινόταν.

— — —

Είχανε ξεκινήσει έδω και μια βδομάδα απ' το Τουρκολιμάνο, με καλό καιρό, και χωρίς κανέναν άπολύτως προορισμό. Ή, καλύτερα, προορισμός τους ήτανε να μην έχουνε προορισμό. Το «Χελιδονόφαρο» τραβούσε άμέριμνο στο άπειρο. Σκοπό του είχε να μη φτάσει πουθενά' αλλά να προχωρή μονάχα. Σ' αυτό, το καράβι έμοιαζε άπόλυτα με τον Ιδιοκτήτη του. Πραγματικά, ο Σταύρος Γιαννούλης μπορούσε να όνομαστή ο πιο άμέριμνος άνθρωπος της γῆς. Γυιός του πλουσιώτερου βιομήχανου του Πειραιώς, στα τριάντα χρόνια είχε μια διπλή εύτυχία: Ή πρώτη ήταν ότι πέθανε ο πατέρας του' ή δεύτερη ότι το άφινε συνολική περιουσία καμμιιά έκαστη έκτομύρια, την εύχη του, και τη συμβουλή να ζήσει, ξεκοκκαλίζοντας μόνο το εισόδημα, όχι όμως και το κεφάλαιό του. Ο Σταύρος το πρώτο που έκανε, ήτανε να εφαρμόση τη συμβουλή απ' την άναποδή: Άρχισε, δηλαδή, να ξεκοκκαλίζει το κεφάλαιο, με την έπιφύλαξη να καταφύγη και στο εισόδημα, αν ή ανάγκη το καλούσε. Ο πατέρας του είχε τρία εργοστάσια στον Πειραιά, ένα φορτηγό καράβι τεσσάρων χιλιάδων τόννων για την

κατ' εθέρειαν μεταφορά πρώτων υλών απ' το έξωτερικό και καμμιιά δεκαριά μαούνες. Ο Σταύρος, βρίσκοντας το φορτηγό άβολο για ταξίδια άναψυχής και τις μαούνες άντισθητικές σε φόρμα, πούλησε τὰ έντεκα κομμάτια κι' άγόρασε ένα γιάτ με πανιά και με άκάθαρο πετρέλαιο, καμμιιά έκτομύρια τόννων, που το βάφτισε άμέσως «Χελιδονόφαρο» και το άραξε στο Τουρκολιμάνο. Ύστερα, άγόρασε μια φανελλένια φορεσιά κι' ένα κασκέτο πλοιάρχου, κι' έψαξε να βρή αίσθητικούς, τους πιο άνοηστους, γενείς μεταξύ τους, για να καη μονίμως περιπάτου στο Σαρωνικό και τον Κορινθιακό, κοροϊδεύοντας τὰ ψάρια και θαυμάζοντας τον ήλιο, τους γλάρους, και τις βιαβιές βουνοκορφές των νησιών. Στους άντρες δέ δυσκολεύτηκε πολύ. Μπόρεσε να βρή δέκα, έντελως διαφορετικούς τον έναν απ τον άλλον. Βρήκε το Νίκο Βαλίδη που ήτανε ρεαλιστής και κοντόχοντρος, τον Κώστα Ροδή

που ήτανε ρωμαντικός και ψηλόλιγνος, τον Πέτρο Σπυρόπουλο που ήτανε δέξυθμος, τον Άντώνη Πορτάλη που ήτανε ψύχραιμος και τον Ίερώνυμο Λεοντή που ήτανε καθολικός. Δίπλα σ' αυτούς τους πέντε, βρέθηκαν άλλοι πέντε, με χαρακτηριστικά που κυμαίνονταν μετὰξύ μανίας και άποβλακώσεως, και με κεφάλια από βαθυμελαγχρόνια και κατσαρά, πυκνά σα δάσος της άνατολικής Βασιλίας, ως φαλακρά σαν το όρος Σινά. Στις γυναίκες όμως τὰ μπερδεψε ο Σταύρος: Γύρεψε να βρή θηλυκά διαφορετικά μεταξύ τους, και δέ βρήκε παρά δέκα όμοιονεή πλάσματα με φουστάνια, βαμμένα γείλια, και άπερίγραπτη άνοησία. Ή διαφορά των πλάσμάτων αυτών βρισκότανε μόνο στα όνοματά και στα γρώματα μαλλιών κι' έπιφύλαδων. Και οι δέκα γυναίκες όμως είχανε καταπληκτικές όμοιότητες σκέψεως μεταξύ τους. Κι' ή πρώτη όμοιότης ήτανε πως γλυκοκυττάσανε το Σταύρο με διάθεση

— Έχω τη γνώμη πως τὰ μαλλιά σου δεν είναι φυσικά.

**Αισθηματική νουβέλλα
του κ. Χο. Κ. Χαιροπούλου**

νά του προσφέρουμε την καρδιά τους και να εισπράξουν εις αντάλλαγμα το κεφάλαιο και το εισόδημά του. Ο πλοιοκτήτης όμως του «Χελιδονόψαρου», είτε γιατί εύρισκε το κεφάλαιό του μεγάλο, είτε γιατί θεωρούσε τις γυναίκες καρδιές ειδή ευτελή, πού, αν δεν πουλιούνται στα μπακάλικά, αυτό δε σημαίνει και ότι δεν το αξίζουν, απαντούσε με προσβλητική αδιαφορία σ' όλες τις γυναίκες επιθέσεις εναντίον του, και γλυστοδώντας ανάμεσα στα καταγάλανα νερά της θάλασσας, φρόντιζε ν' απολαμβάνη με μανία τα τρία αγαθά της γής που ονομάζονται ήλιος, αέρας, και έλευθερία.

Αυτό γινότανε χρόνια τώρα, σειρά. Τα δέκα ζευγάρια μπαίνανε στο «Χελιδονόψαρο» Απρίλη, και βγαίνουν Αύγουστο, και, σ' όλο αυτό το διάστημα, ή κουζίνα ήταν όνειρο, τα κρασιά και τα λικέρ παγωμένα, κι ή όρχηστρα πρόθυμη να λικνισή και τις πιο ιδιότροπες νουσταλγίες. Κάπου-κάπου μόνο, ο άσυρματιστής έφτανε μπροστά στο Σταύρο, με το ένα του χέρι άκουμπισμένο στο γείσο του κασκέτου του και με τ' άλλο απασχολημένο από ένα ραδιογράφημα. Κατά κανόνα τηλεγραφούσε ο Πειραιεύς, ζητώντας διαταγές για διάφορα ζητήματα σχετικά με τη διεύθυνση των εργοστασίων και, κατά κανόνα, ο Σταύρος έβριχνε το ραδιογράφημα στη θάλασσα, για να πληροφορήση τα ψάρια πως πήγαιναν οι επιχειρήσεις του, μια κι' ο ίδιος άρνιότανε τόσο επίμονα να μάθη.

Φέτος όμως, λίγο ύστερα απ' το λιμάνι του Πόρου, ο Σταύρος Γιαννούλης, ένοιωσε κάτι παράξενο να γεννιέται μέσα του. Το κάτι αυτό, ήταν στην αρχή μια ζωηρότατη περιέργεια αν τα μαλλιά της Νέλλης, τα πλατινένια μαλλιά που είχαν αντάμεινε έκτακτικώς στον ήλιο, ήταν φυσικά ή οξυζεναρισμένα. Η πρώτη έκδήλωση της περιέργειας του ήταν έντονα, σχεδόν δυννηρή. Στην αρχή, ο Σταύρος νόμισε πως θα μπορούσε να ικανοποιηθή με την άφή. Όταν όμως, κάποιο ήρεμο βράδυ σεληνοφωτισμένο και γεμάτο μουσικοπάθεια, ένα από τα κείνα τα βράδια δηλαδή που υποδιαιρούν τους ανθρώπους σε δυο βασικές κατηγορίες, σ' αυτούς που λέν άνοητες και σ' αυτούς που τις άκουνε, ο νέος εκατομμυριούχος πέρασε το χέρι του πάνω απ' τα ξέθωρα μετάξια του κεφαλιού της Νέλλης, ή περιέργεια του παρεξηγήθηκε τραγικά: Η Νέλλη έγειρε άμέσως ολόκληρο το κεφάλι της πάνω στον ώμο του, κι' απ' την κίνησή της αυτή ο Σταύρος διαπίστωσε δυο πράγματα: Πρώτον, ότι τα μαλλιά της μυρίζαν έντονα ήλιοτρόπιο, και δεύτερον, ότι ή Νέλλη ήτανε και κείνη σαν τις άλλες: Δηλαδή, γεμάτη κουταμάρα και συμφέρον. Απομάκρυνε λοιπόν ήσυχά τον ώμο του απ' το κεφάλι της, έπειδή ο ώμος ήτανε δικός του κι' όχι το κεφάλι, και της είπε:

— Έχω τη γνώμη πως τα μαλλιά σου δεν είναι φυσικά...

— Είσαι πρόθυμος!

Οι γυναίκες έχουν έναν περίεργο τρόπο να συγγέουν την προστυχιά με την ειλικρίνεια: "Αν είν' άσχημες και τις πήτε όμορφες, δε σας λένε ψεύτη και σας χαμογελούν αν είναι όμορφες και τις πήτε άσχη-

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

μες, σας λέν πρόθυχο και σας χαστουκίζουν.

— Ωστε, επιμένεις πως είναι φυσικός ο χρωματισμός τους;

— Η Νέλλη άρχισε τα κλάματα. — Γιατί κλαίς; τη ρώτησε ο Σταύρος, προσέχοντας μη στάξη κανένα δάκρυ της ανακατεμένο με ριμελ άπάνω στο φανελλένιο παντελόνι του και το κάνη λεκέ.

— Γιατί με πρόσβαλες. Τα μαλλιά μου είναι πλατινέ χωρίς φάρμακα... Κάποιος, μάλιστα, πρόπερσι στην Αϊδηψό, μούπε πως μοιάζω φοβερά με την Τζίν Χάρλου...

— Ποιά είν' αυτή; ρώτησε ο Σταύρος.

— Η Νέλλη άνοιξε ένα στόμα μεγάλο-μεγάλο απ' την έκπληξη. Δε χωρούσε στο μικρό της κεφαλάκι ή μεγάλη άπορία πως μπορούσε ένας άνθρωπος στην εποχή μας ν' άγνοή τη Τζίν Χάρλου...

— Είναι μια μεγάλη ήθοποιος του κινηματογράφου, του έξηγησε στο τέλος.

— Α, μπά; Έγώ στον κινηματογράφο πάω πολύ σπάνια, και προτιμώ πάντα τα μίκυ-μάους και τα ποδοσφαιρικά μάτς. Τα άλλα δε μ' ενδιαφέρουν, και φεύγω. Άλλά, για γατήρι του, ή καλύτερα για γατήρι των μαλλιών σου, θα πάω να δώ την καινούργια ταινία της Τζίν Χάρλου...

— Δε μπορείς, γιατί ή Τζίν Χάρλου πέθανε...

— Ήτανε νέα;

— Νέα κι' όμορφη, καταπληκτικά όμορφη...

— Τότε, τόσο το καλύτερο που πέθανε...

— Γιατί;

— Οι πραγματικά κοκέττες πρέπει να πεθαίνουν νέες κι' όμορφες, τα σκουλήκια κάνουνε λιγώτερη ζημία απ' τις ρυτίδες.

— Η Νέλλη τον κύταξε περίεργα. Έκείνος φαινότανε πως σοβαρολογούσε όσο ποτέ. Το βλέμμα του μάλιστα ήτανε βυθισμένο στα βάθη του όρίζοντος, εκεί όπου οι σκιές του δειλινού άγκαλιάζανε σφιχτά τη χερσόνησο των Μεθάνων.

— Τι περίεργος άνθρωπος είσαι...

— Τό ψιθύρισε μαγεμένη.

— Βρίσκες; τη ρώτησε κείνος χωρίς να την κυτάξη.

— Μά ναί, αυτό είναι ολόφανερο...

Είσαι νέος, όμορφος, πλούσιος, κι' όμως δεν κάνεις τον κόπο ν' άσχαληθής μ' αυτά που σου προσφέρονται στην άκρη τού χεριού σου, και που άλλοι άνθρωποι στον κόσμο τρέχουνε με μανία και σκοτώνονται για να τα πιάσουν...

— Ο Σταύρος κύταζε το αυλάκι που άφινε πίσω του το καράβι.

— Θες να πής ότι δε γυρεύω τον έρωτα... Έκανε στο τέλος.

Τα μάγουλα της Νέλλης βάφτηκαν κατακόκκινα, μα την κοκκινίλα τους την έθαψε διακριτικώτατο το μισοσκόταδο της ώρας.

— Μά, φυσικά... του είπε με τα-ραχή.

— Και πρώτον, τί έννοιες έσύ έρωτα, μικρή μου Νέλλη;... Ο έρωας υποδιακρίνεται σε δυο μεγάλες κατηγορίες: Στον έρωτα που μας τον έμπνέει ο πόθος, και στον έρωτα που μας τον υπαγορεύει το συμφέρον.

Ο πρώτος, είναι άερας κοπανιστός, ο δεύτερος, έτερόρρυθμος έταιρία κατά μετοχές. Έσύ ποιόν απ' τους δυο έρωτες νομίζεις πως είσαι ίκα-

νη να νοιώσης;...

— Η φωνή του στα τελευταία αυτά λόγια είχε πάρει ένα άπερίγραπτα ειρωνικό τέμπρο. Η Νέλλη άπτόμα σκώθηκε, τον άφισε κι' έφυγε τρέχοντας προς την καμπίνα της.

— — —

Το άλλο πρωινό ήτανε καταπληκτικό σε φως και σε διαφάνεια. Έκεί, κατά τις έντεκα, όλοι βρισκόντουσαν μαζεμένοι στην πρύμνη, κάτω από μια τέντα, άλλοι ξεπλωμένοι άπάνω σ' αναπαυτικώτατες σεζλόγκ, άλλοι πεσμένοι στο γυαλιστερό πάτωμα από δρεγκον-πάιν. Η Ντόρα, κρατώντας μια κιθάρα, άκκομπανιάριζε σιγά-σιγά το τραγούδι της, ένα μελαγχολικό τραγούδι των τροπικών, που τ'όλεγε με τη βαθεία σεξουαλική φωνή της.

Σε μια γωνιά, ο Ροδής, ο σαχλός, βρισκότανε σε άπερίγραπτη ρομαντική έξαρση. Κυττούσε τη θάλασσα, κι' έξευτέλιζε κάτι στίχους τού Πορφύρα:

«... Στ' όνειρο μέσα κυλάμε κι' ή (Άννούλα τραλλά τραγουδάει... Όπου και νάσαι, μακριά θα φανή (της Χαράς το νησί...»

Τις πρωινές αυτές άηδίες, τις έκοψε στη μέση, ξερά κι' άπτόμα, μια παρατήρηση τού Γιαννούλη:

— Η διαφορά είναι, πως το νησί της Χαράς είναι μια απ' τις Λεούσες. Κι' αν ή Άννούλα βγή, δε θα βρή άπάνω του παρά μόνο λίγη κάπαρη, και θα πεθάνη της πείνας...

Ο Ροδής ύψωσε τα χέρια του προς το άνέφελο στερέωμα, κι' άφισε τη συνηθισμένη διαμαρτυρία να ξεχυθή μέσα στην πραινή γαλήνη:

— Ίεροσυλία!

— Για τις Λεούσες;

— Όχι, για τον Πορφύρα...

(Συνέχεια στο επόμενο φύλλο)

Τὰ εἴδη τοῦ δικαστηρίου

Περὶ τέχνης

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ συννοικιακή ταβέρνα μετεβλήθη έξαφνικά σε άκαδημία. Η πελατεία, ο κάπελλας, το παιδί για πρώτη φορά άκουγαν συζήτηση τόσο σοβαράν, κι' οι κόκκινες μύτες στον άέρα, παρακολουθούσαν. Τα κατοσταράκια έπαψαν ν' αδειάζουν στα ποτήρια, τα ποτήρια έπαψαν ν' άνεβαίνουν στα χείλη, τα χείλη έπαψαν να θορυβούν, τα μουστάκια έπαψαν να σιουπίζονται με την ανάποδη τού χεριού και τα πρόσωπα όλων των θαμώνων της ταβέρνας έγύρισαν προς το γωνιακό τραπέζι: όπου τετραμελής παρέα συγγράφων και ποεταστρων τα έκοπανούσε με ύποκροτικές σοβαρές και ζωηρές συζητήσεις, αυστηρές και αποκλειστικώς φιλολογικές.

— Η τέγνη για την τέγνη!

— Α—πα—πα!

— Άκου πού σου λέω Σωτήρη!

— Α—πα—πα! Δεν μπορείς φίλε μου να είσαι καλλιτέγνης τού εικοστού αιώνα και να παίγνης τόσο ξώπετσα την έννοια της τέγνης. Η τέγνη είναι κοινωνικό φαινόμενο έτσι πγένη, δηλαδή, να την βλέπη ένας μοντέγνος καλλιτέγνης.

— Σωτήρη κάνεις λάθος!

— Σε παγκαλώ! Δεν μπορώ να συζητήσω!

— Η τέγνη για την τέγνη!

— Μην επιμένεις σου λέω. Γκαγόν έτα τοίγο, σε παγκαλώ και ένα κατοσταγάκι!

Όπως συνήθως γίνεται σε όλες τις συζητήσεις, δυο ήσαν οι ζωηρότεροι συζητηταί, οι υποστηρίζοντες τας αντίθετους άπόψεις. Οι άλλοι δυο εκ της φιλικής παρέας, άπληροφρόητοι ίσως, άκατατόπιστοι ίσως ως μαθηταί άμελέτητοι, έμασουλούσαν τα όμόνυμα μεσεδάκια και σχεδόν ήδισφούσαν. Οι άλλοι δυο όμως έμάλυνον. Ο τσίρος, κομισθείς, ώξυνε τα επιχειρήματα. Η συζήσις διαποτισμένη από την πιπεράτη ρετιτίνα εφούντωσε σε λιγάκι εις θαμνόν επικίνδυνον και ήρουντο μέσα στην ταβέρνα λέξεις περιέργες, ενάντια στα καθιεγώμενα καλούπια της τέγνης, ξώπετσα, ξώφαλτσα, κοινωνική εξέλιξη, αντίληψη, πεποίθηση, διάνοηση, καιάλιν ξώπετσα και δόστου ξώφαλτσα ούρανόπλεχτα, άχιδωτά, χρυσάχτιδα, ούρανοπλεχτα, επανόσταση στα καθιεγώμενα καλούπια και δόστου τα καλούπια.

Κάποιος απ' το άκραστικό συνέπαινε:

— Τσαγγάηδες είναι.

— Λές;

— Άμεί! Έκτδε αν είναι άγγλοι, ιτα-

τι δεν παίρνω κουβέντα άδρεφέ μου!

— Αδιάφορο! όμως οι συγγραφείς και ποιηταί στην έντύπωσι πού δημιουργούσαν ολόγυρά τους και στο ένδιαφέρον πού

προκαλούσαν ένσυνέχισαν την συζήτησίν τους, στην όποιαν σιγά-σιγά προσεχώρησαν και οι δυο ούδετεροι.

— Ένας μοντέγνος καλλιτέγνης πγέπει να παγκαλουθεί την εποχή του. Και να την παγκαλουθεί στις διάφορες ένδηλώσεις και να δάλη την τέχνη του στην ίππησις της. Είναι λοιπόν κοινωνικό φαινόμενο.

— Σε παρακαλώ Σωτήρη. Μ' έννευρίζεις.

— Έσύ μ' έννευγίζεις, Γιαννάκη. Θέ.

— Αί στο διάολο.

— Στο διάολο να πάτε κύγιο...

Και έπήλθε τό μοιραίον. Το όποιον μοιραίον έφερε στο έδωλόν άνθρωπον άγριεμένον. Μάτι ήμίλειστον. Μουστάκι πεσμένο. Φωνή βραχνή:

— Χαϊδάνια!

— Πώς, πώς;

— Μας πρίξανε! Να επτρέψατε κ.

πρόεδρε, να άποθέσω ένώπιον τού ήμετέρου δικαστηρίου σας τό πείγμα, καθ' ότι μά την Παναγία, σου μπαίνουν στο ρούθουνι για δεν σου μπαίνουν.

— Πώς;

— Μας πρίξανε!

— Πέταξες τό ποτήρι;

— Τό επέταξον! Άλλά διατί τό επέταξον; Θα μου επτρέψατε να άποθέσω τον λόγον διατί τό επέταξον ένώπιον τού ήμετέρου δικαστηρίου σας...

— Όχι.

— Περικαλώ;

— Κάθησε κάτω.

— Να σας είπω.

— Τίποτε.

— Μπαρόν κ. πρόεδρε. Σφάξε με. Έ;

Κύψε με! Έ; Να μην άποληθώ όμως; Πώς; Κάθοντα; Εκεί και σε ξεκουφάνουν με άρλούμπα, φωνίτσα ξώφαλτσα ή τέγνη για την τέγνη, σε πιά τέγνη σε κύριε τεμπελοσκυλλε, ξερείς έσύ καμιά τέγνη; Πώς; Μιλώ κι' έγώ περί δική μου τέγνη, μα δουλεύω κύριος. Όχι σουλατσάδορας και κουβεντολόγος και να μη μ' αφήνουν να πω ένα ποτηράκι. Ρέ κόφτο! Μπα! Έτσι είναι.

— Άρετά.

— Πολύ όρθως...

Κάθετα. Και σηκώνεται ή υπεράσπισις:

— Μας είχαν πρίξει, κ. πρόεδρε. Έκαθήσαμεν να πούμε ένα κατοσταράκι και δεν έννοούσαν να μας άφίσουν ήσυχίαν. Παρ' όλίγον να έλθουν και εις τας χείρας. Όπότε παρενέβημεν να επβάλωμεν την τάξιν. Δεν τούς έδείξαμεν! Άπλως συστάσεις τούς έκάναμεν.

— Εμπράκτους συστάσεις...

— Όχι κ. πρόεδρε, εμπράκτους, Άλλά τα μούτρα των ποιητών είναι πρισιμένα απ' τις γροθίες. Και ό επεμβάς καταδικάζεται εις πενθήμερον κρήνησιν. Όπου γυρνάει στους δυο ποιητάς:

— Ρέ για ξαναπέρινα απ' την ταβέρνα! Μια πιθανή κοντήτερο θα σε κάνω σαφδανάμπαλε!

— Και τί θέλετε παγκαλώ;

— Εμένα μιλήσατε κύγιο;

— Έσένα ρέ!

— Και τί θέλετε παγκαλώ;

— Εμένα μιλήσατε κύγιο;

— Έσένα ρέ!

— Και τί θέλετε παγκαλώ;

— Εμένα μιλήσατε κύγιο;

— Έσένα ρέ!

— Και τί θέλετε παγκαλώ;

— Εμένα μιλήσατε κύγιο;

— Έσένα ρέ!

— Και τί θέλετε παγκαλώ;

— Εμένα μιλήσατε κύγιο;

— Έσένα ρέ!

ΕΣΤΙΑΔΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΤΟΝ κύταξε με άπειρη στοργή. —'Ανθή, της φώναξε μ' ένα τόνο αλλοιώτικο στη φωνή. Πήγε να σηκωθεί. Μά έτρεξε κοντά του.

—Μου φέρνεις λουλούδια;
—Για τα γενέθλιά σου.
—Έχω τα γενέθλιά μου;
—Μά βέβαια. Έχει δαγώ ο μήνας.
—Μας αποχαιρετούν λοιπόν τα σαραντάξή.
—Τό λέτε μ' ένα ύφος που θάπρεπε να πάρετε τουλάχιστον μετά τριάντα χρόνια.
—'Ελα πιο κοντά... γιατί με ξέχασες τόσες ημέρες;
—'Η 'Ανθή διαμαρτυρήθηκε έντονα, σάν να την είχαν προσβάλει.
—'Εγώ να σάς ξεχάσω;
—Δεν τώπα για να σοβ κάνω παρατήρηση. Φοβήθηκα μήπως ήσουν άρρωστη.
—Με σκεφθήκατε;
—'Εχεις δίκιο που αυτό σ' εκπλήσσει, έχεις δίκιο. 'Αλλά σέ σκέφθηκαν. Αισθάνθηκα πολύ μόνος.
—'Αν ήξερα πώς ή συντροφιά μου θα σάς διασκέδαζε, θάρχουνον. 'Αλλά δεν τό φαντάστηκα. Κι' έπειδή όλες αυτές τις ημέρες δεν είχαμε τίποτε τό ενδιαφέρον στο γραφείο, ήρθα σήμερα.
—'Εχουμε λοιπόν ενδιαφέροντα σήμερα;
—Δύο.
—Δύο κι' άλλες.
—Δηλαδή όχι το γραφείο. Προσωπικά. Τό ένα για σάς και τό άλλο για μένα.
—Σπουδαία;
—Πολύ, πολύ...
—'Ο Κώστας προαισθάνθηκε κάποια έξομολόγηση της 'Ανθής. Για μία στιγμή το ήθελε να την προλάβει. Μά της πή την επιθυμία του να την παντρευθεί. 'Εβλεπε μέσα στο βλέμμα της την αγάπη. Τάχατες από τό πόσα χρόνια; Μά ποτέ δεν είχε σκεφθεί να την προσέξει. Και τώρα, αυτήν την τελευταία στιγμή έβλεπε πώς δεν ήταν εύκολο να της μιλήσει. Τους φέρει. Δεν τό είχε συνηθίσει. 'Εδίσταζε. Και την άφισε να μιλήσει.
—Λοιπόν; σ' ακούω.
—'Η πρώτη ευχάριστη είδηση είναι πως γέος ή Νομική Σχολή σάς ψηφίσε για τακτικό καθηγητή.
—Και ή άλλη;
—Δεν σάς κάνει εντύπωση;
—Καμιά... γιατί ή άλλη είναι πιο σπουδαία.
—'Οχι δά.
—Σας βεβαιώ... Πές μου την άλλη.
—Δεν θα μ' άφίσετε ούτε να σάς συγχαρώ.
—Πιο ύστερα. 'Η άλλη;
—Μά ή άλλη είναι όλοτελα για μένα.
—Θά δοίμε.
—Σήμερα τό πρωτό άρραβωνιάστηκα.

Πρωτότυπη νουέλλα του κ. 'Αγγέλου Δόξα

—Τό ήξερα πως δεν θα σάς ενδιέφερε. Περιμένετε κάτι σοβαρότερο να σάς πώ.
—'Ο Κώστας σηκώθηκε από την πολυθρόνα κι' έκανε μερικά βήματα, προσπαθώντας να συγκρατήσει την ψυχραιμία του.
—'Οχι, δεν είν' αυτό. Είναι αρκετά σοβαρό.
—Θυμώνετε που δεν σάς είχα προειδοποιήσει.
—Μά, τί προειδοποίηση να μου κάνης. Μου τό λές τώρα...
—'Ηταν έντελως ξαφνικό. 'Εσείς γίνεστε καθηγητής, τό γραφείο που έσχεφτόσατε να διαλύσετε τον τελευταίο καιρό. Ίσως τό διαλύσετε τώρα. 'Εμένα πιά δεν θα με χρειά-

ζεστε, είμαι μονάχη στον κόσμο. Διότι αυτά τό σκέφθηκα.

—Και βρήκες άμέσως τον γαμπρό.
—Με είχε ζητήσει κι' άλλες φορές. Είναι ο γραμματέας της προεβείας που σάς είχα πη. Σήμερα τό πρωτό ήρθε στο γραφείο και μου ξανάκανε την πρότασή του. Τά είχα σκεφθεί όλα αυτά γέος τό νύχτα, με βρήκε σέ μία ψυχολογική στιγμή κατάλληλη και το έδωσα τό λόγο μου.
—Τά συγχαρητήριά μου.
—'Εγώ πρέπει να σάς συγχαρώ πρώτα, κύριε καθηγητά.
—Καθόλου. Δεν θα δεχθώ την εδρά.
—Κι' όμως ήταν πάντα τ' όνειρό σας.
—Ναι, αλλά τώρα δεν μου λείπει τίποτε. Ούτ' αυτή, ούτε τίποτε άλλο.
—Θά εξακολουθήσετε τις υποθέσεις το γραφείου;
—'Οχι. 'Ανθή, θά τό κλείσω τό γραφείο και θά φύγω. Θά φύγω πολύ μακριά και δεν θα ξαναγυρίσω.
—Μά γιατί τό λέτε αυτό;
—'Ο Κώστας δεν άπάντησε. 'Αναψέφει ένα τσιγάρο κι' άρχισε πάλι να βηματίζει νευρικά. 'Η 'Ανθή έτρεξε κοντά του.
—Τί έχετε; Γιατί γίνετε ξαφνικά τόσο νευρικός;
—Γιατί; Γιατί;
—Σταμάτησε άπότομα και της είπει:
—Γιατί τό γραφείο χωρίς έσένα δεν μπορεί να λειτουργήσει.
—...
—Τό κατάλαβες;
—Μ' άν είναι έτσι, να μείνω.
—Δεν μπορείς να μείνης όταν παντρευτής.
—'Αν θέλετε να μην παντρευθώ.
—Ευχαριστώ. Δεν θέλω θυσίες.
—'Εχεις κάνει άρκετες για μένα. Σοβή ζωτή συγγνώμη που δεν έδειξα πώς τις έπρόσεξα.
—Μά γιατί μου μιλάτε έτσι;
—Γιατί σήμερα τό πρωτό κι' έγώ τά σκεφτόμουν όλα αυτά. 'Εσκέφθηκα τις πολύτιμες υπηρεσίες που μου έχετε προσφέρει, την άφοσίωσή σου που θά μου μείνη αλησμόνητη κι' έφαντάστηκα πώς δεν θα μ' άφινες ποτέ... κι' ήμουν χαρούμενος στη σκέψη αυτή, 'Ανθή...
—Μά άν είναι έτσι, είμαι πρόθυμη. Δηλαδή, δεν θέλω να πώ αυτό. Είμαι ευτυχισμένη που θά είμαι πάντα ή νοσηματίας σας.
—'Οχι. 'Ανθή, όχι για γραμματέα... δεν καταλαβαίνεις;
—'Ανοιξε τα μάτια πολύ και τον κύταξε μ' έκπληξη και άπορία. Τά νείλη της έτρεμαν. Τά δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της. Μιά σκοτοδίνη την έκαμε να γυρέψη κάπου να κρατηθεί. Κι' ο Κώστας τη δέχτηκε στην άγκαλιά του. 'Ηταν τό άσφαλέστερο στήριγμα. Μά όχι μόνο γι' αυτήν... Τό περισσότερο για κείνον.

'Ανοιξε τα μάτια πολύ και τον κύταξε με έκπληξη.

Λ. ΤΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

Δύο άμερικανοί πρωταγωνιστάι

Πώς γίναμε «άστέρες» έγώ κι' ο Σπένσερ!

—Μά, διηγείται ο Πάτ 'Ομπριεν

'Ο Σπένσερ Τραου φιλοσοφεί και είναι εύτυχης γι' αυτό.

ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΜΕ για πρώτη φορά με τον φίλο μου τον Σπένσερ Τρέου σέ μία φτωχική πανσιόν του Μιλβώκι. Πέρασαν χρόνια από τότε. Τόν καιρό εκείνο φορούσαμε κι' οι δύο τρύπια παντελόνια. Τό γεύμα μας άποτελείτο συνήθως από αυγά με λαρδί, και στο τέλος θάζαμε την υπογραφή μας κάτω από τό άθροισμα τό άντιτίμου. Μή νομίσετε ότι μάς ζητούσαν αυτόγραφα. 'Οχι. 'Απλούστατα, δεν είχαμε άρκετά λεφτά να πληρώσουμε άμέσως. Κι' έπειδή δεν ήμασταν ποτέ σέ θέση να δώσουμε τό παραμικρό που ρυμποιάρ, τά γκαρσόνια μάς περιφρονούσαν κι' έκαναν δυό ώρες για να μάς σερβίρουν.

Μόλις είχαμε κλείση κι' οι δυό τά δεκάξη χρόνια. 'Ο Σπένσερ δούλευε κοντά στον πατέρα του. 'Ο πατέρας αυτός ήταν ένας ιδιόρρυθμος τύπος. Είχε τη γνώμη πως οι νέοι πρέπει από μικροί να θγάζουν τό ψωμί τους. Κι' έτσι, είχε τον Σπένσερ να φορτώνω τό καμiónι στο όποιο εργαζόταν ο ίδιος ως σωφέρ. Στο τέλος της έβδομάδος τοΰδινε 3 δολάρια. Μεγάλη διαφορά δέβαια από τις 5 χιλιάδες δολάρια που εισπράττει τώρα κάθε Σάββατο ο φίλος μου.

'Ο Σπένσερ όμως δεν ήταν καθόλου δυσαρεστημένος. 'Όταν γνωρίστηκαμε, έγώ δεν είχα ούτε οικογένεια, ούτε δουλειά. 'Εκείνος φρόντισε άμέσως να μιλήση για μένα στον πατέρα του, κι' αυτός δεν δυσκολεύθηκε να με προσλάβει στην υπηρεσία του με τον ίδιο μισθό. 'Η δουλειά μάς ήταν ή έξη. 'Επρόκειτο να φορτώνουμε τό καμiónι με ευλεία, που ήταν συθασμένη σέ θεώρητες στίβες. 'Εγώ σκαρφάλωνα σ' αυτές και από κεί πάνω έδινα μία-μία τάβλα στην Σπένσερ που την κουβαλούσε ά- τό καμiónι και την τοποθετούσε. Κατά τόν πόλεμο πήναμε κι' οι δυό έθελοντάι στο ναυτικό. 'Όταν

Μιλβώκι, και χάρις σέ κάποιο έπίδομα που πήρε άπ' τό ναυτικό, μπήκε στο Κολλέγιο να συμπληρώσει τις σπουδές του. 'Εγώ, αντίθετως, ταξίδεψα πρώτα στην Νέα 'Υόρκη κι' άφου άλλαξα δέκα επαγγέλματα χωρίς μεγάλη επιτυχία, άποφάσισα ναρθώ κι' έγώ πίσω στο Μιλβώκι. 'Εκεί ξαναβρήκα τον φίλο μου, που εκείνο τον καιρό ήταν άπορροφημένος από κάτι έρασιτεχνικές θεατρικές παραστάσεις πουδινε ή σχολή του. Δεν ξέρω πώς μάς ήρθε ή ιδέα να μπουμέ κι' οι δυό στη Δραματική. 'Ακαδημία

φορέσω ούτε μία φορά, γιατί διαρκώς τό φορούσε εκείνος δανεικό! 'Όταν κάποια μέρα κατάρθωσα κι' έγώ να τό φορέσω, ο Σπένσερ μου είπε ότι δεν μου πήγαινε καθόλου. Πέρασε καιρός για να έξιχνιάσω τί είχε συμβή: ο άθεόφοδος τώχε δώσει σ' ένα ράφτη και τό είχε διορθώσει στα μέτρα του! 'Εγίνα έξω φρενών, και τοΰ κάθισα ένα ντιρέκτ στο σαγόνι. 'Εκείνος δεν παρέλειψε να μου τό επιστρέψη. Πήγαμε στο δωμάτιό μας από δυό διαφορετικούς δρόμους. Πλαγιάσαμε χωρίς ν' ανταλλάξουμε λέξη.

Δεν μούρχόταν όμως ο ύπνος. Τέλος τοΰ είπα: «Καλή νύχτα, Σπένσερ!» «Καλή νύχτα, μικρούλη!» μου άπάντησε εκείνος άπαλά.

Αυτή είναι ή μοναδική περίπτωση, που, επί είκοσιπέντε δλόκληρα χρόνια, έσκάισε την φίλιά μας. Τώρα, παρά την άσύγκριτη διαφορά της θέσεώς μας, έρχονται πολύ συχνά στιγμές που θυμόμαστε με συγκίνηση την ήρωική εκείνη έποχή. Δεν ήταν πάντα ρόδινη. 'Ωστόσο, θά-θελα ευχαρίστως να την ξαναζήσω, άρκεί να είχα και πάλι σύντροφο τον Σπένσερ. ΠΑΤ Ο' ΜΠΡ'Ι-ΕΝ

'Ο Πάτ 'Ομπριεν φαίνεται ν' αγαπά εξαιρετικά τα λουλούδια.

"Ένας δησαυρός φάντασμα

ΚΑΘΕ χρόνο, την άνοιξη, που οι θάλασσες του Ατλαντικού ηρεμούν λίγο, μαθαίνουμε ότι πρόκειται να αναζητηθεί στους βυθούς ο περίφημος θησαυρός του αυτοκράτορος Μαξιμιλιανού.

Ἑκατό — ἑκατομμύρια γρυσῶν
φοργακῶν — πέντε περίπου δισεκα-
τομμυρίων δραχμῶν — ἑκτός ἀπὸ
ἀτίμητα κοσμήματα, βρίσκονται
θαμμένα σὲ βάθος ἐβδουμήντα ὁρ-
γυῖν, σὲ ἀπόσταση σαρανταπέντε
ναυτικῶν μιλίων ἀπὸ τὸ Νόρφολκ
τῆς Ἀγγλίας, οὐδὲν ἔνιεν τὸ ναυά-
γιο.

Ο καταποντισμός του άτμοπλοῦ
ου «Μερίντα» που μετέφερε τὸν θη-
σαυρὸ αὐτοῦ, ὑπῆρξε ἡ τελευταία
σκηνὴ τοῦ δράματος ποὺ ἐξοίχισε
τὸν θρόνον καὶ τὴ ζωὴ στὸν δυστυχί-
σμένο ἀδελφὸ τοῦ αὐτοκράτορος
Φραγκίσκου-Ιωσήφ.

«Ὅπως λοιπὸν τὰ περασμένα χρό-
νια, ἔτσι κι' ἐφέτος, τολμηροί ναυτι-
κοὶ ἀρμάτωσαν τὸ ναυαγοσωστικὸ
«Φάλλκος», προσέλαβαν τοὺς πιὸ φι-
μισμένους, δῦτες καὶ τὰ τελειοτέρα
μηχανικὰ σκάφανδρα, κι' ἀνεχώρη-
σαν γιὰ τὸν τόπο τοῦ ναυαγίου. Τὸ
παράδειγμα τοῦ περίφημου ἱταλί,
κοῦ «Ἀρίλιου», ποὺ κατέρωθωσε πρὸ
τριῶν εἰσὼν νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν
βοθρὸ τῆς θαλάσσης τοὺς θησαυροὺς
τοῦ ναυαγιαμένου «Ἐτζυπτ», τοὺς
κάνει νὰ ἐλπίζουν ὅτι θὰ μπορέσουν
κι', αὐτοὶ νὰ ἀνελευθώρουν τίς κασσε-
τίνες μὲ τὰ μυθώδη διαμαντικά καὶ
σιδερένια κιβώτια μὲ τὸν χρυσό.
Μετέφερον ὁμοῦ πράγματα τὸ «Με-
τὰ τὴν ὑπόθεσιν» τοῦ ἀυτοκράτο-

τα Μετέφερον τὸν θησαυρὸν τοῦ αὐτοῦ
ρίντα», τὸν θησαυρὸν πολλοὶ ποὺ ἐκφρά-
ρως», ὑπάρχουν ἀμφιβολίες. Ἡ παράδοσις λέ-
ζουν ἀμφιβολίας, μερικὲς μέ-
ζει ὅτι τοῦ τουφεκισμοῦ του, πα-
ρες πρὸ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ σ' ἔναν-
ρῶσε τὸν τοῦ. Κι' ὅτι τοῦ «Μερλί-
πιστὸ φίλο του 10 χιλ. τόνων-
τα», ἕνα ἀτμόπλοιο λίγων καὶρό (στενω-
ταξιδεύοντας λίγων καὶρό (στενω-
τερα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ πρὸς τὴν
Εὐρώπην, εἶδε μιὰ μέρα νὰ τὸ πλη-
σιάξῃ ἕνα ἄγνωστο ἱστιοφόρο ποῦ
πρόβαλε σὰν φάντασμα μέσα ἀπὸ
τὴν ομίχλην. Ἀπὸ τὸ μυστηριώδες
αὐτὸ ἱστιοφόρο ἐπιβιβάσθηκε στὸ
«Μερλίνα» ἕνας ἄγνωστος μὲ ὠρι-
σμένα κιβώτια, Λένε πὼς ὁ ἄγνω-
στος ἦταν ὁ φίλος τοῦ Μαξιμιλιανού
κι' ὅτι τοῦ αὐτοκράτορος.
σαυροῦ, ἀν τὸ «Μερλίνα» δὲν βυ-
θυστικὰ αὐτανδρὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Νόρ-
θιστικὰ, ἀν τὸ ναυάγιο τοῦ κατάρρα
πολκ, μὰ τὸ ναυάγιο τοῦ κατάρρα
θελαι, μὰ τὸ ἀπέδωσαν στὴν κατάρρα
λοι τὸ ἀπέδωσαν στὴν κατάρρα
ἀνέκαθεν καὶ σ' ὅτι τοὺς ἀνῆκε, συ-
βούργων καὶ στὸν θησαυρὸ τοῦ Μαξι-
μιλιανού, ἔφησε τὸ ἐρώτημα ἀνα-
πάντητο.

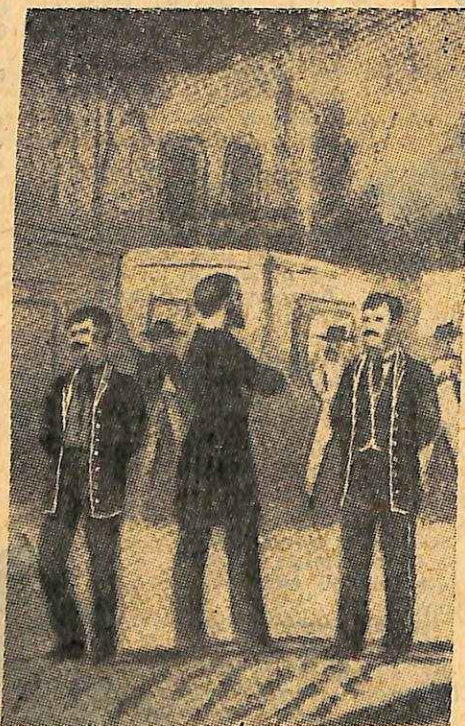
— — —
δοῦμε ὥστόσο τί λέγει ἡ ἱ-
στία στὸν ἀρχιδουκά
τοῦ προτελεῖ.

— 22 —
 «Ας δοῦμε ὥστόσο τί λέγει ἡ Ιστορία :
 "Ὅταν ἐπρότειναν στὸν ἀρχιδουκά Μαξιμιλιανό, ἀδελφὸ τοῦ προτελεῦ, αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου-Ιωσήφ, νὰ ἀνέλθῃ στὸν θρόνον τοῦ Μεξικοῦ, ὁ τόπος ἐκεῖνος βρισκόταν σὲ διαρκῆ ἐπανάσταση,

Τὸ ναυαγοσωστικὸν "Φάλκο", προσπαθεῖ νὰ ἀνασύρῃ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μαξιμιλιανοῦ

‘Ο Ναπολέων ὁ Γ’, αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας, κατάρθωσε ὥστος οὕτως νὰ πείσῃ τὸν δυστυχὴ Μαξιμιλιανὸν νὰ δεχθῇ, ὑποσχόμενος σ’ αὐτὸν κάθε ἐνίσχυση καὶ ἕνα δάνειο 20 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Γιατί ο Μαξιμιλιανός κι' η σύζυγός του Καρλόττα του Βελγίου άπαποῦσαν άνέκαθεν υπερβολικά την σπατάλην και τα μεγαλεία, κι' είχαν διαθέσει όλη σχεδόν την περιου-

Ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμιλιανὸς, λίγον
καιρὸ προτοῦ συλληφθῆ

σία τους για να κτίσουν ένα πολυ-
τελέστατο παλάτι, τὸ Μιραμάρ. Καί
τὰ χρήματα ποὺ τοὺς ἔμειναν ἦσαν
τελειῶς ἀνεπαρκῆ γιὰ ν' ἀντιμετω-
πίσουν τὰ ἔξοδα μιᾶς Αὐλῆς.

Τὸ ποσὸν ὁμῶς τῶν 20 εκατομμυρίων δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωση ἑνὸς κράτους, καὶ σὲ λίγον καιρὸ ὁ Μαξιμιλιανὸς ἀναγκάσθηκε νὰ καταφύγῃ σὲ δευτέρου δάνειο, κ' ἔπειτα σὲ τρίτο. Τὰ χρόνια ὁμῶς περνοῦσαν, ἡ κατάστασις δὲν καλλιετέρετο, καὶ μιὰ μέρα ὁ Ναπολεὼν Γ' ἀπεφάσισε ὄχι μόνον νὰ παύσῃ τὴν χρηματικὴ εἰσίσχυσι, ἀλλὰ νὰ ἀποσύρῃ καὶ τὰ λίγα στρατεύματα ποὺ εἶχε στείλῃ στὸ Μεξικό. Ἡ δυστυχισμένη αὐτοκράτειρα Καρλόττα πῆρε τότε μιὰ ῥωϊκὴ ἀπόφασι: νὰ ταξιδεύσῃ στὴν Εὐρώπῃ, νὰ πᾶν νὰ βρῇ τὸν Ναπολεόντα στὸν Κεραμεικὸ, νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ τίς ὑποσχέσεις του, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ νέα βοήθεια. Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις ἦταν τόσο τραγικὴ, ὥστε ἐλείπων ἄκόμα καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ τα-

Ειδιοῦ. Ἀπὸ καιρὸ ἤδη, ὁ Μαξιμίλι-
ανὸς πλήρωσε ἀπὸ τὰ ἀτομικὰ τοῦ
χρήματα τὴν Αὐλὴν. Σκέφθηκαν νὰ
ἐνεχειρίσασουν μερικὰ κοσμημάτα,
ὅταν θυμηθῆκαν ὅτι ὑπῆρχε κάποι-
ος ἀνώνυμος ὀργανισμὸς ὕδατων,
ποῦ ἐτροφοδοτεῖτο ἀπὸ εἰδικὸν πό-
ρους γιὰ τὴν κατασκευὴ ὑδραυλι-
κῶν ἔργων. Τὸ ταμεῖον τοῦ περιεῖχε
355.000 φράγκα.

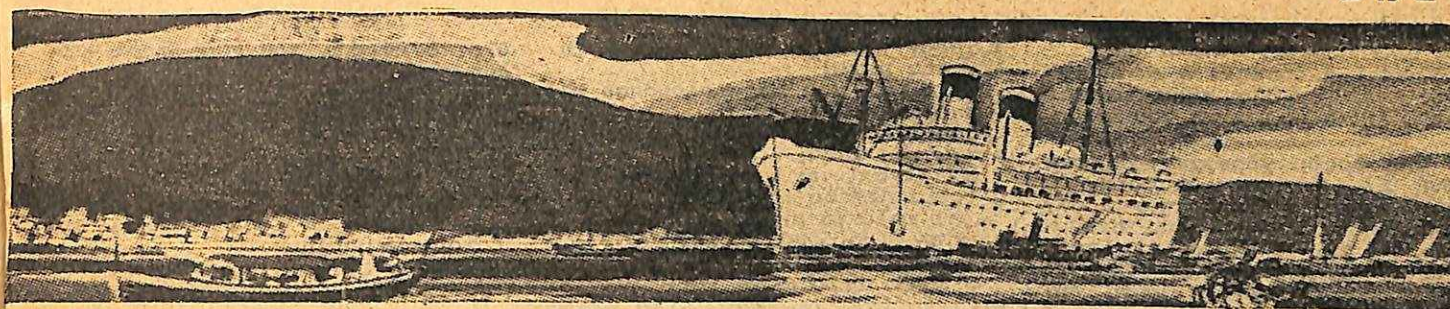
Με τα χρήματα αυτά ταξίδεψε η Καρόλντα, παίρνοντας μαζί της και τα κοσμηματά της που σώθηκαν από τον ένεργειασμό. Οι ένεργείες της όμως απέτυχαν, ενώ η κατάσταση χειροτέρευε ολοένα. Ή Μερικανική αυτοκρατορία ζούσε τώρα με τοκογλυφικά δάνεια και με τις εισφορές των λίγων οπαδών του αυτοκράτορος. Οι φόροι ήταν αδύνατα να εισπραχθούν.

Καί παρ' ὅλα ταῦτα, ὁ Μαξιμιλιανός, καθοδηγούμενος ἀπὸ ἀνίκων συμβούλων, παρήγγελλε τὴν ἰδίᾳ ἐποχὴν στὴν Στυρία 2.000 καναρινία γιὰ νὰ τὰ ἐγκλιματίσῃ στὰ δάση τῆς νέας του πατρίδος!

Κί' όταν δέν έμενε πιά τίποτα, δ-
ταν καί τὰ τελευταία στρατεύματα
έγκατέλειψαν τόν αυτοκράτορα, δ-
ταν πωλήθηκαν καί τὰ έπιπλα τών
ανάκτορων, τότε ο Γάλλος στρατη-
γόσ Μπαζίν διέθεσε ένα άπόσπα-
σμα για νά συνοδεύσει τά σπουδαι-
ότερα αντικείμενα του Στέμματος
στην Βέρα-Κρούζ, από την όποία θά
έπεριβάζοντο σέ μία άυστριακή γο-
νέττα, την «Νάντολο», για την Εύ-
ρώπη.

Στὸ μεταξύ ὁ Μαξιμιλιανὸς κατέφθην στὸ Κερετάρω, ὅπου συνελήφθη τὸν Μάϊου τοῦ 1867 ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ ἐπαναστάτου Ζουαρέξ. Οἱ ἐπαναστάται ἀνεξέλιχσαν παντοῦ, ὥς καὶ στὰ σιρῳμάτα, τοὺς θησαυροὺς ποὺ ὑπέθεταν ὅτι ἔκρυβε ὁ αὐτοκράτωρ. Δὲν ἦσαν ὅμως τίποτε. Ὁ δυστυχὴς Μαξιμιλιανὸς, φυλακισμένος στὸ μοναστήρι τῶν Καπουκίνων, δὲν εἶχε πιά ὡς ἀνάμνηση τῶν εὐτυχισμένων ἡμερῶν του παρὰ ἕναν τόμο τῆς «Παγκοσμίου Ἱστορίας» τοῦ Καντύ, ἕνα Εὐαγγέλιο καὶ τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου του. Λίγα χρυσὰ νομίσματα ποὺ βρέθηκαν λησιομνημένα σὲ μιὰ τσέπη του, τὰ γάρβισε στοὺς στρατιῶτες ποὺ ἀπετέλεσαν ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα.

Αὐτὰ λέγει ἡ ἱστορία. Παρ' ὅλα ταῦτα, ὁ θρόλος γιὰ τὴν περιουσίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος μένει πάντα πιστευτός. Ἡ δῖα τοῦ γρυσοῦ βασιανίζει πάντα τὰ ὄνειρα τῶν ἀνθρώπων, κι' ἀπειρο εἶναι ἐκεῖνι πού πιστεύουν ὅτι πράγματι τὸ μυστηριώδες ἱστοφόρο ἦταν τὸ «Νάνταλο» πού μετεβίβασε στὸ «Μερνίνα», σὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ, τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρό. Σ' αὐτοὺς ἀσφαλῶς ἀνήκουν κι' οἱ τολμηροὶ πού ἀπεφάσισαν τώρα νὰ πᾶνε εἰς ἀναζήτησιν του μὲ τὸ ναυαγοσωστικὸ «Φάλοκ».

Κλοπή στο ύπερωκεάνειο

Ε ΠΑΝΩ στο μεγάλο κατά-
στρωμα του υπερώκεανελου
τά παιδάκια έπαιζαν με την
ίδια χαρά και με την ίδια ά-
νεση με την όποια θά έπαιζαν μέσα
σ' ένα οποιοδήποτε πάρκο. “Άξαφνα
ακούσθηκε ένα παιδικό ξεφώνητό
που τό διεδэхθη άμέσως μιά θωραία
άνδρική φωνή πόνου. “Ένα παιδάκι
ώς πέντε χρόνων, είχε πέσει χωρίς
τά θέλω έπάνω στα γόνατα ενός κυ-
ρίου που καθόταν έπάνω σ'ε μιά
σαίζ-λόγκ και ό όποιος παρ' όλη την
ζέστη που έκανε, είχε τά πόδια του
τυλιγμένα μέσα σέ μιά θωραία κου-
βέρτα.

— Ἀχ, κακὸ παιδί πού δὲν προσέχεις, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς μητέρας τοῦ μικροῦ. Σὰς πόνεσε κυρία μου.
— Δὲν εἶναι τίποτα, κυρία μου. Μὴν τὸ μαλλώνοντε εἰπεῖ ἡ κύριος. Τί φταίει τὸ παιδάκι ἀνὰ τὰ δικά μου γόνατα εἶναι σάπια;

Ἡ κυρία Λεφέβρ, μιὰ ξανθὴ κοπέλλα ὡς τριάντα ἔτων, θέλησε τότε νὰ φωνῇ εὐγενῆς καὶ ρώτησε τὸν ἄγνωστό της κύριο:

— Υποφέρετε από πόνοους;
— Κάτι χειρότερο. Έζησα πολλά χρόνια στις αοικίες. Οι πυρετοί κα-
τέστρεψαν τὸν ὀργανισμό μου καί,
σάν νά μή ἔφθανε αὐτό, μοῦ ἔφεραν
τώρα τελευταία μιὰ πασάλυσι στὰ
πόδια ποῦ περναίει σιγά-σιγά. Ἄν
περάσῃ, ἐννοεῖται, ἐντέλῳς.

Ἡ κυρία Λεφέβρ καὶ ἡ νεαρά της
φίλη ὄντέτ πού τὴν συνώδευε, τὸν
κύτταξαν μὲ συμπόνοια.

— "Ας ελπίσουμε ότι θα περάση, εἶπε ἡ κυρία Λεφέβρ. Εἴσαστε τόσο νέος ἀκόμη...

Ὁ ἀγνώστος δὲν φαινόταν πρᾶγματι νὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ τριανταπέντε ἐτῶν. Τὰ κανονικὰ χαρὰ κτηριστικά του προέβιδαν ὅτι ἀν ἐνέφερε θά ἦταν ἕνας φώριτος ἀνδρας. Τὰ μαλλιά του ποὺ εἶχαν ἀσπρίσει ἀπὸ τὰ ἔθασα, τοῦ πῆγαιναν φώρια στὸ χλωμό του πρόσωπο.

— Ναι, κυρία μου είπε. Είμαι ἀρκετά νέος ἀκόμη, ἔτσι πισθάνομαι πὶο πολὺ τὸ τί ἔχω χάσει. Μὲ συγχωρεῖτε πού δὲν σᾶς συστήθηκα ἀμέσως. Ὀνομάζομαι Φρέντ Σάμσον. Πηγαίνω στὴν οἰκογένειά μου, στὴν Νέα Ὑόρκη.

— Κι' ἐμείς στην Νέα Ύορκη πη-
γαίνουμε, είπε ἡ κυρία Λεφέερ. Εἴ-
μαστε Γαλλίδες. Ὁ ἄνδρας μου εἴ-
ναι διευθυντὴς ἐνδὸς ἐργοστασίου.
Συνοδεύω τὴν φίλη μου Ὅντιν.
Σ' ἐλθ' πού πηγαίνει νὰ συναντήσῃ
τὸν πατέρα της. Εἶναι τραπέζίτης...

Ἡ Ὀντέ κύτταξε τὴν φίλην της
κάνοντάς της ἓνα νόημα ἀνυπομονη-
σίας. Τότε ἡ κυρία Λεφέβρ ἀποχαι-
ρέτησε τὸν Φρέντ Σάμσον καὶ πιά-

Περιπειειῷδε, διήγημα
τῆς Ἰουλιέττας Φλάνιρ

νοντας τὸν ἄτακτο μικρὸ ἀπὸ τὸ χέ-
ρι ἀκολούθησε τὴν Οὐτέτ.

— Τὸν δυστυχισμένο, τῆς εἶπε. Εἶ-
ναι φρικτὸ νὰ θρίσκειται κανεὶς σ'
αὐτὴν τὴν κατάσταση

Τὴν ἴδια στιγμή πέρασε πλάι τους κάποιον κύριο καὶ τὴς χαιρέτησε. Ἡ ὄντετ τοῦ ἀνταπέδωσε φιλικὰ τὸν χαιρετισμὸ καὶ αἰσθάνθηκε τὸ πρόσωπο τῆς νὰ κοκκινίξῃ. Τῆς φαινόταν καὶ τῆς ἴδιας περιεργῶ πῶς ἐνδιαφερόθηκε ἀμέσως καὶ χωρὶς καμμιὰ ἰδιαίτερη ἀφορμὴ, γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Τὸν εἶχε γνωρίσει μόλις τὸ προηγούμενο ἔθραυ, μέσα στὸ σαλόνι τοῦ θαποριοῦ καὶ εἶχε χορέ-

Ψει τρεῖς φορές μαζί του. Καί ἡ σύν-
τομη αὐτῆς γνωριμία ἦταν ἀρκετῇ
γιά νά τήν κάνη νά κοκκινίξῃ στο
ἀντίκρουσμά του. Ὑπῆρχε, λοιπόν,
στ' ἀλήθεια
κεραυνοβόλος
ἔως·

— Μοῦ ἐπι-
τρέπεται νὰ
σὰς συνοδεύ-
σω στὸν περί-
πατό σας ῥώ-

Ἡ ὄντως ἀκουσε τὴν φωνὴν τῆς Κας Λεφέδου νὰ τὴν φωνάζῃ.

— Μήπως μπορούμε και να σας τε-
 άλωντας ή κυρία Λεφέβρ; Ό περίπα-
 τος έπάνω στο θαύπορι είναι τόσο πε-
 ριωρισμένος ώστε και όταν ακόμη
 περπατούν δύο άνθρωποι χωρία, δι-
 νουν την έντύπωση πως πηγαίνουν
 μαζί

Ύστερα γύρισε και κύτταξε τὸν Φρέντ Σάμσον πού καθόταν καθισμένος σπὴν σαϊζ-λόγκ, καὶ ἀελοῦ της συλλογιζόταν πόση ἀντίθεσις ὑπῆρχε μεταξύ τῶ πόνου πού αἰσθάνονταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ τῆς χαρᾶς πού ἐνοιῶχε τὴν ἴδια στιγμή. Ὅντέτ καὶ ὁ συνοδὸς τῆς κύριος Βιλέτ. Προχωροῦσαν πλαϊ-πλαϊ καὶ ὁ νέος κυττοῦσε τὰ ὠραία, λεπτὰ χέρια τῆς Ὅντέτ.

— Τί ὠραῖο δαχτυλίδι πού φορᾷς
τῆς εἶπε.

— Δεν είναι κατάλληλο για μια νέα της ηλικίας μου, απήντησε αυτή. Αλλά το φορώ επειδή μου τ'όχι- ρισε η καυμένη ή μητέρα μου λίγα

... ρίσε η καρμειή η φίλερά σου κίτα

μέρες πριν από τον θάνατο της.

— Οντέτ! ακούσθηκε ή φωνή της κυρίας Λεφέβρ. "Ελα, πάμε να ντυθούμε. Πλησιάζει ή ώρα του φαγητού.

Τό ίδιο βράδυ χόρευαν πάλι στο σαλόνι. Σε μία γωνία καθόταν ο Φρέντ Σάμσον. Φορούσε σμόκιν αλλά τα πόδια του ήταν πάλι σκεπασμένα με μιά κουβέρτα. Η Οντέτ χόρευε με τον κύριο Βιλέτ. Όλοι οι επιβάτες είχαν προσέξει εκείνο το βράδυ την μίς Χάρβεϋ, μιά πλούσια Αμερικανίδα. Δεν την πρόσεχαν δέ τόσο για την αμφίβολη ομορφιά της όσο για τα πλούσια κοσμήματα που κουβαλούσε επάνω της και πρό πάντων για ένα θαρρύτεμο κολιέ που αντιπροσώπευε δλόκληρη περιουσία.

— Τί ανοησία να φοράς επάνω της αυτούς τους θησαυρούς; είπε ο Φρέντ Σάμσον.

— Μά δεν πιστεύω να υπάρχουν λωποδύτες μέσα στο βαπόρι, του απήντησε ή Οντέτ που έστεκε πλάι στον καβαλιέρο της.

— Χά! Ακριβώς μέσα στα υπερωκεάνεια γυρεύουν οι μεγάλοι λωποδύτες τα θυμάτά τους, έκανε ο Φρέντ

Σάμσον κυττάζοντας τον κύριο Βιλέτ στα μάτια.

Η Οντέτ που παρακολούθησε την διαπεραστική ματιά του παραλύτου τρόμαξε. Τί να εσημαιναι τάχα; Τα λόγια του αυτά;

Σέ λιγάκι την φώναξε παράμερα ή κυρία Λεφέβρ και της είπε ότι θα έκανε καλά να μη δίνει πολύ θάρρος σε έναν ξένο άνθρωπο που μόλις τον είχε γνωρίσει.

— Ξέρω βέβαια ότι είσαι ένα λογικό κορίτσι, της είπε, αλλά αυτές οι εύκολες γνωριμιές του θαποριού είναι πολλές φορές επικίνδυνες.

Η Ντανιέλ την καθυσούχασε γελώντας και πήγε να συναντήσει πάλι τον κ. Βιλέτ με τον όποιον εξακολούθησε να χορεύει ενώ ή κυρία Λεφέβρ αποτραβήχθηκε στην καμπίνα της για να ήσυχάσει.

— Δυό μέρες ακόμη, είπε αυτός στην Οντέτ καθώς περπατούσαν μόνοι επάνω στο κατάρωμα. Δυό μέρες κι ύστερα θα φθάσουμε στην Νέα-Υόρκη. "Ας χαλούσε καμμιά μηχανή του θαποριού να παραταχθόσο το δυνατόν περισσότερο αυτό το ταξίδι.

— Γιατί να μη βουλιάξει καλύτερα

ολο το καράδι, του είπε εκείνη γελώντας;

— Μη γελάτε, δεσποινίς Οντέτ. Να ξέρατε τί μεταβολή έχουν φέρει στην ζωή μου αυτές οι τέσσερις ήμέρες που ταξιδεύουμε μαζί; Πόσο ωραίες ήταν, πόσο μου άρεσαν.

— Κι' έμένα μου άρεσαν, είπε ή νέα. Αλλά ποιός ξέρει; Μπορεί να ξαναυπαντηθούμε.

— Ποιός ξέρει, είπε ο νέος, με ένα μελαγχολικό ύφος. Μπορεί και όχι.

— — —

Την άλλη μέρα το πρωί έσκαψαν μπόμεπα μέσα στο τεράστιο υπερωκεάνειο ή φήμη ότι το θαρύτεμο κολλιέ της μίς Χάρβεϋ είχε εξαφανισθί. Όλοι οι επιβάτες δέν μιλούσαν παρά για την μυστηριώδη κλοπή και διάφορες υπόνοιες ψιθυρίζοντουσαν από στόμα σε στόμα. Οι ντέτεκτιβ του θαποριού είχαν ώρισμένα στοιχεία, έλεγαν, και μόλις έφθασαν στην Νέα Υόρκη ή αστυνομία θα συνελάμβανε τον κλέφτη. Ποιός να ήταν; Ποιό να το είχε κρύψει; Μυστήριο.

— Λέν πως το έλενα εγώ δεσποινίς έλεγε την ίδια μέρα ο Φρέντ Σάμσον, στην Οντέτ; Τα υπερωκεάνεια είναι οι έχθροι των κοσμημάτων.

Τί την ενδιέφερε όμως την Οντέτ το κολιέ της μίς Χάρβεϋ; Λίγη ώρα άργότερα μιλούσε πάλι με τον κ. Βιλέτ. Ακουμπισμένοι επάνω στα κόνελα του θαποριού κυττούσαν την άπειρη θάλασσα και όνειροπολούσαν. "Αξάνα τα μάτια του κ. Βιλέτ έπεσαν επάνω στο δαντυλίδι της Οντέτ.

— Πόσο μου άρέσει τούτο το δαντυλίδι της είπε. Μπο επιτρέπετε να το κυττάξω από κοντά.

Η Οντέτ παραξενεύτηκε λιγάκι με την έρώτηση αυτή αλλά το έβγαλε και το έδωσε. Εκείνος το κύτταξε για λίγο και ύστερα της τή έπείστωσε λέγοντας:

— Προσέξτε μήπως έχει την ίδια πίνη με το κολλιέ της μίς Χάρβεϋ.

Η νέα γλώμιασε στο άκουσμα αυτών των λόγων. Κράτησε το δαντυλίδι στα χέρια της και έτοιμαζόταν να άπαντήσει στον νέο αλλά αυτός άπομακρύνθηκε άξαφνα.

Την ίδια στιγμή φάνηκαν ή κ. Λεφέβρ μαζί με τον Φρέντ Σάμσον που σερνόταν με δυσκολία με την βοήθεια δύο μπακτουινών.

— Τί σου συμβαίνει, ρώτησε ή κ. Λεφέβρ την Οντέτ που είχε γίνει κατάχλωμη.

Η Οντέτ δέν άπάντησε. Τράβηξε κατ' εύθείην στην καμπίνα της όπου έφθασε άμέσως και ή φίλη της.

— Τά δαντυλίδι μου, πρόσφερε άξαφνα ή Οντέτ με φωνή που έτρομε.

Τά μάτια της νέμισαν δάκρυα. Να έλαινε τάνα για τά δαντυλίδι που έλασε ή για κάποιον έλπίδα της που διαψεύσθηκε με τον πιό

(Συνέχεια στη σελίδα 38)

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Κατάκορφα τὸ βράδυ βράδυ στὰ βουνά,
ὅταν ὁ ἥλιος βασιλεὺς δοξασμένος
μὲ φωτοδόλα σύννεφα στεφανωμένος,
καὶ πλέει ὁ κόσμος σὲ πελάγη φωτεινῇ

Τὸ βράδυ βράδυ στ' οὐρανοῦ τὴν ἀγκαλιά,
σάν σὲ καθρέφτη ξάστερο ζωγραφισμένα,
στέκουν τὰ δέντρα τοῦ βουνοῦ σκοτεινιασμένα
ἀκίνητα στὰ ὕψη των, στὴ σιγαλιά.

Μοιάζουν μὲ μαύρους, ρασοφόρους καλογήρου
ποὺ πέμπουνε τὴ βραδυὴν των προσευχὴ
ἀπ' τὴν ἀγία, τὴν δλόφωτη ψυχὴ,
ὀρθοὶ στοὺς ἀνάρθρωτους τῶν χρόνων γύρους

Α. Προβελέγγιος

ΑΝΟΙΞΗ

(Αισθηματικός διάλογος
τοῦ κ. "Αλκη Τροπαιάτη)

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΕΙΡΗΝΗ, 30 χρονῶν
ΝΙΤΣΑ, 18 χρονῶν.

(Δειλινὸ ἀνοιξιὰτικο. "Ενα δωμάτιο μὲ δυὸ παράθυρα ἀνοιχτά. Τὸ ἕνα βλέπει στὸν κήπο, τὸ ἄλλο στὸ δρόμο. Ἀπὸ τὸν κήπο φτάνουν οἱ εὐωδιές ποὺ σκορπιούνται ἀπὸ ἕνα σωρὸ λουλουδία καὶ δέντρα. Ὁ δρόμος ἀπόμερος, γειτονικός. Ἡ ΝΙΤΣΑ πηγαινοέρχεται ἀπὸ τὸ ἕνα παράθυρο στὸ ἄλλο. Φαίνεται ἀνήσυχη, νευρική. Ἡ ΕΙΡΗΝΗ τὴν παρακολουθεῖ ἐδῶ καὶ κάμποσά ὥρα, καθὼς κάθεται σ' ἕνα ντιβάνι μ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι).

ΕΙΡΗΝΗ: Μά τί έπαθες σήμερα;

ΝΙΤΣΑ: "Εγώ; Τίποτα...

ΕΙΡΗΝΗ: Πῶς τίποτα, ποὺ δέ μπορείς νά κάτσης οὔτε μιά στιγμή ήσυχη. Ἀπὸ τὸ ἕνα παράθυρο στὸ ἄλλο...

ΝΙΤΣΑ: Μά τί λές, Ειρήνη;

ΕΙΡΗΝΗ: Σέ παρακολουθεῖ ἐδῶ καὶ κάμποσά ὥρα...

ΝΙΤΣΑ: Μά, δέ διάβαζες;

ΕΙΡΗΝΗ: Ποὺ μ' ἀφίνεις εὐ νά διαβάσω;...

ΝΙΤΣΑ: Δέ σ' ἀφίνω ἐγώ;...

ΕΙΡΗΝΗ: Καὶ βέβαια ἐσύ. Μὲ τὸ νά ἔχω σένα διαρκῶς στὸ νοῦ μου, δέ μπορῶ νά συγκεντρωθῶ στὸ βιβλίο (μικρὴ παύση). Δέν μοὺ λές, περιμένεις τίποτα;

ΝΙΤΣΑ (θορυβημένη): "Εγώ; Πῶς τὸ φαντάστηκες;... Δέν περιμένω τίποτα... Τί θά μπορούσα νά περιμένω;

(Γυρίζει πάλι στὸ βιβλίο της. Ἡ ΝΙΤΣΑ ἤρθε κι' ἀκούμπησε στὸ παράθυρο τοῦ κήπου.

ΝΙΤΣΑ: Οὐφ... Τί βραδυὰ κι' ἀπόψε... Ειρήνη...

ΕΙΡΗΝΗ: Τί εἶναι;

ΝΙΤΣΑ: Θά βγῆς ἀπόψε;

ΕΙΡΗΝΗ: Ποὺ νά πάω;

ΝΙΤΣΑ: "Ετσι, ρωτάω...

ΕΙΡΗΝΗ: Σὺ;

ΝΙΤΣΑ: Οὐτ' ἐγώ... "Αν κι' αισθανομαί ὅτι ἕνας περίπατος θά μοὺ ἔκανε καλό... Αὐτὸς ὁ καιρὸς, αὐτὲς οἱ βραδυές, ὁ ἀέρας ποὺ εἶναι ἀλγαιώτικος ἀπὸ ἄλλες φορές... Δέν ξέρω κι' ἐγώ τί ἔχω...

ΕΙΡΗΝΗ: Θέλεις νά βγοῦμε μαζί;

ΝΙΤΣΑ (με κομμένη φωνή): Μαζί; Μά σὺ εἶπες πῶς δέ θά βγῆς...

ΕΙΡΗΝΗ (με ἑλαφρὴ εἰρωνεία): "Αν ἤθελες νά σοὺ κάνω παρέα...

ΝΙΤΣΑ (χωρὶς νά τὴν καταλαβαίνει): Γιατί ὄχι;... Βέβαια... Εὐχαρίστηση θά μοὺ κάνης...

ΕΙΡΗΝΗ: "Ελα δῶ, Νίτσα. (Ἡ ΝΙΤΣΑ ἐρχεται κοντά της): Κάτε ἐδῶ. (Ἡ μικρὴ κάθεται πλάι της στὸ ντιβάνι). "Ελα, κάτι ἔχεις ἀπόψε... Πές μου... (Τὴ χαϊδεύει στὰ μαλλιά). Δέ θες νά μοὺ πῆς...

ΝΙΤΣΑ: Μά δέν ἔχω τίποτα... τίποτα, σοὺ λέω...

ΕΙΡΗΝΗ: "Ελα... μὴν εἶσαι κουτὴ... Καὶ θέλω νά μοὺ ἔγης ἐμπιστοσύνη... Περιμένεις κάποιον, ἔτσι δέν εἶναι;

ΝΙΤΣΑ (με ἀδύνατη πιά ἀντίσταση): Μά ἄν

«Χάνομαι στὴν ἀγκαλιὰ του...»

χι... όχι... Κανέναν δεν περιμένω...
ΕΙΡΗΝΗ: Κι' όμως δεν θάπρεπε
νὰ μὲ φοβάσαι... Θάπρεπε νὰ μὲ
βλέπης πὶο πολὺ σὰ μιὰ φίλη σου
παρὰ σὰ μεγαλύτερη ἀδελφή... "Ε-
πρεπε νὰ μοῦ εἶχες ἐμπιστοσύνη.

ΝΙΤΣΑ: Εἰρήνη...

ΕΙΡΗΝΗ: Ξέρω πῶς περιμένεις
κάποιον ἀπόψε...

ΝΙΤΣΑ (ἐντροπή): "Οχι... ὄχι...
δὲν ξέρεις τίποτε...

ΕΙΡΗΝΗ: (Τὴ χαϊδεύει, τῆς φέ-
ρει τὸ χεῖράκι, γυρεύει νὰ τὴν κάνει
νὰ κοιμηθῇ). "Ελα, μὴ λές ψέ-
ματα. Σὲ μενᾶ... Λοιπόν; Πές μου...

ΝΙΤΣΑ: (Μὲ σκυφτὸ κεφάλι, χω-
ρίς νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια).
Ναί...

ΕΙΡΗΝΗ: Βλέπεις, λοιπόν;... Θά
ρθῇ ἀπόψε;

ΝΙΤΣΑ (νεύει καταφατικά).

ΕΙΡΗΝΗ: Θὰ περάσῃ στὸ δρό-
μο, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο;...

ΝΙΤΣΑ: (Πάλι καταφατικὸ κού-
νημα τοῦ κεφαλοῦ).

ΕΙΡΗΝΗ: Καὶ θὰ βῇς νὰ πᾶς
μαζί του, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΝΙΤΣΑ (σηκώνει τὸ κεφάλι... "Ο
τρόπος τῆς μενᾶν τὴν ἔχει πείσει
πιά δόλοτελα. Μιλᾷτε χωρὶς νὰ τὴν
κυττάξῃ στὰ μάτια, σὰ νὰ μιλάει μὲ
τὸν ἑαυτὸ τῆς). "Οπου νᾶναι θά
ρθῇ... Θὰ περάσῃ κάτω ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρο... Θὰ σφυρίξῃ ἕνα σκοπὸ
τραγουδιοῦ πού τὸν ἔχουμε γιὰ
σύνθημα. Μόλις τὸν ἀκούσω θὰ
βγῶ, θὰ τρέξω νὰ τὸν ἀνταμῶσω,
(μὲ ξέσπασμα, ἀγκαλιάζει τὴν ΕΙ-
ΡΗΝΗ). Εἰρήνη, δὲν ξέρεις τί κα-
λὸς πού εἶναι, τί τρυφερός, πόσο
δυνατός...

ΕΙΡΗΝΗ (τὴ σπρώχνει ἀπότομα
ἀπὸ κοντά της. Ἡ ὄψη τῆς ἀλλάζει
ἐξαφνα, ἡ φωνὴ τῆς σκληραίνει).
Δὲν ἔχεις νὰ πᾶς πουθενά, μικρού-
λα μου... "Ωστε ἔτσι... "Ερωτες μοῦ
θές... Καὶ διαλέγεις φίλους καὶ τοὺς
δίνεις ραντεβού καὶ τοὺς βάζεις νὰ
περνᾶν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά
σου...

ΝΙΤΣΑ (κατάπληκτη): Εἰρήνη...

ΕΙΡΗΝΗ: Δὲ θὰ τὸ κουνήσῃς ἀ-
πὸ δῶ μέσα. Καὶ θὰ τὸ μάθουν μό-
λις γυρίσουν κι' ἡ μητέρα καὶ τὰ
παιδιά...

ΝΙΤΣΑ: Εἰρήνη... Δὲν ξέρεις τί
κακὸ μοῦ κάνεις τούτῃ τῇ στιγμή.

ΕΙΡΗΝΗ: Τὸ ξέρω μικρούλα
μου, μὰ θέλω νὰ σὲ φυλάξω ἀπὸ
ἄλλα χειρότερα πού μποροῦν νὰ σὲ
βροῦν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

ΝΙΤΣΑ: Μὰ ὄχι, δὲ μπορεῖς νὰ
σκέφτεσαι ἄσχημα γιὰ τὸν Κώστα.
Εἶναι τόσο καλός. Μ' ἀγαπᾷ. Δὲν
ἔρχεται γιὰ νὰ γελᾷ μαζί μου.
Σὲ λίγο καιρὸ θὰ ρθῇ νὰ τὸ πῇ σὸ
σπίτι. Δὲ θὰ πῇς τίποτα ἴσα με τό-
τε. "Ε, Εἰρήνη; Πές μου πῶς δὲ θὰ
πῇς τίποτα...

ΕΙΡΗΝΗ: Δὲν ἔχω νὰ κρύψω τί-
ποτα.

ΝΙΤΣΑ: Τότε, τότε... γιατί μὲ
βασάνιζες πρὶν λίγη ὥρα καὶ γύ-
ρευες νὰ μοῦ πάρης μὲ κάθε τρόπο
τὸ μυστικὸ μου; Εἶσαι σκληρή. Εἰ-
ρήνη, ἀκούς; Εἶσαι σκληρή. Γιατί

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΔΥΝΑ

Τζών.— Παντρεύητε με, καὶ
θὰ ἔχετε ὅτι ἀγαπᾶτε.

Ἐκείνη.— Ἀδύνατον νὰ τὸ ἔχω
αὐτό!

Τζών.— Γιατί;
Ἐκείνη.— Γιατί ἀγαπῶ τὸν...

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

— Ἡλθε μήπως ἕνας κύριος καὶ
ζήτησε μιὰ κυρία μὲ κόκκινο καπέλλο;

— Ἡλθε καὶ περίμενε μισὴ ὥρα.
Ἐπειτα, ἔφυγε μὲ μιὰ κυρία μὲ πρᾶ-
σινο καπέλλο.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙ-
ΗΣΙΣ

— Μὴν τρομάζεις, γυναικί μου!
Εἶμαι ἐγώ, ἡ Καίτη... Ἐφόρεσα μιὰ
μάσκα καλλονῆς...

μοῦ τὸ κάνεις αὐτό; Δὲν ξέρει τί δ.
μορφο πρᾶγμα πού εἶναι ἡ ἀγάπη.
Εἰρήνη, δὲν ξέρεις...

ΕΙΡΗΝΗ: "Ε, ναί, δὲν ξέρω...

ΝΙΤΣΑ: Μὰ ἐγώ, ἐγώ, τί σοῦ
φταίω;

ΕΙΡΗΝΗ: Θέλεις νὰ πᾶς μαζί
του ἀπόψε. "Οπως πηγαίνεις καθέ-
μέρα, ὅλα τὰ βράδια. Τούτῃ ἡ ἐπι-
χὴ σοῦ ἔχει σκοτίσει τὰ μυαλά. Οἱ

βραδυὲς πού ἔχουν φεγγαράκι, τὴν
ἀπόμειρα δρομάκια, οἱ ἔρημες γο-
νιές... Θὰ σὲ κρατᾷ ἀπὸ τὸ μπρά-
τσο, θὰ σὲ σφίγγῃ στὴν ἀγκαλιά

του... Θὰ σὲ φιλῇ... Πές μου, σὲ φι-
λεῖ, πολλές φορές στὸ στόμα καὶ
στὰ μάτια, στὰ μαλλιά, πές μου...

ΝΙΤΣΑ: Εἰρήνη...

ΕΙΡΗΝΗ: Ντρέπεσαι νὰ
πῇς... "Οτι ἀφίενσαι δόλοτελα στὰ
χεῖριά του. Χάνεσαι στὴν ἀγκαλιά

του...

ΝΙΤΣΑ (μὲ ἐξαψη): "Ε, ναί,
ἀγκαλιάζει καὶ μὲ φιλεῖ. Χάνομαι
στὴν ἀγκαλιά του. Λέω πῶς δὲν ἔ-
παρχω... Δὲν ξέρεις τί εἶναι νὰ σ' ἀ-

γαποῦν ἐσύ, δὲν τὸ ξέρεις... Σοῦ
χει μένει μονάχα ἡ κακία, τὸ μί-
σος γιὰ ὅσους μποροῦν καὶ βρῇ
σκούν τὴν ἀγάπην... Εἶσαι ἕνας κα-

κὸς ἄνθρωπος, Εἰρήνη. Πού δὲν ἀ-
γάπησες. Πού δὲ θές νὰ βλέπῃς
τοὺς ἄλλους ν' ἀγαποῦν.

ΕΙΡΗΝΗ (μὲ σκυφτὸ κεφάλι
κοιμένη φωνή): Ναί, εἶναι ἔτσι ὅ-
πως τὸ λές... Δὲ γνώρισα τὴν ἀγά-
πην ἐγώ... Δὲ μ' ἀγγίζει, οὔτε μὲ φι-

λησε ποτὲ μου ἕνας ἄντρας... Δὲ-
ῆμον ὁμορφὴ γιὰ νὰ τραβήξῃ δυν-
ἀντρίκια μάτια ἀπάνω μου... Μ' ἔ-
χουνε βρῇ ἀμέτρητες βραδυὲς σὰν

τὴν ἀποψινὴ, ἀνοιξιὰτικες, γεμάτες
χυμούς καὶ ἔρωτες. Μοῦ ἀναστατά-
ναν τὸ κορμί καὶ τὴν ψυχὴ καὶ μ' ἀ-

φιναν κουρέλι, ἔρημη, δυστυχισμέ-
νη... Βραδυὲς σὰν ἀπόψε. Πού ζή-
τας κάτι, ἕναν ἄλλο ἄνθρωπο, νὰ
σοῦ γεμίσει τὸ κενὸ πού σὲ πλημυ-

ρίζῃ. Νὰ σοῦ δώσῃ λίγη εὐτυχία...
"Ὅλη τὴν εὐτυχία τοῦ κόσμου...

ΝΙΤΣΑ (μετανοιωμένη): Εἰρήνη,
μὲ συγχωρεῖς, σ' ἔκανα νὰ πονέσῃς,
μὰ δὲν τὸ θελῶ... Συχώρεσέ με...

ΕΙΡΗΝΗ: "Έχεις, δίκη, μικρὴ
μου... Πές ὅτι τούτῃ ἡ βραδυὰ μ' ἀ-

ναστάτωσε... Μὰ τώρα, πᾶει, πέρα-
σε... Δὲν ἦταν τίποτα...

(Ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ δρόμο κά-
ποιο σφυρίγμα, σὲ σκοπὸ τραγουδι,
οὐ. Ἡ ΝΙΤΣΑ ζεπετάχτηκε. Κυτ-
τάει μιὰ στὸ παράθυρο, μιὰ τὴν ἀ-

δελφὴ τῆς. Τὸ τραγοῦδι ἐξακολου-
θεῖ).

ΕΙΡΗΝΗ (δόλοτελα ἀλλαγμένη)
Αὐτὸς εἶναι;

ΝΙΤΣΑ (νεύει καταφατικά).

ΕΙΡΗΝΗ: Πήγαινε... (Τῆς χαμο-
γελάει). Δὲ θὰ πῶ τίποτα κανενός...
Μὰ νὰ μὴν ἀργήσῃς...

ΝΙΤΣΑ (ἀσυγκράτητα): Εἰρή-
νη, εἶσαι ἕνας ἄγγελος. (Τὴν ἀγκα-

λιάζει καὶ τὴ φιλεῖ). Καὶ δὲν θ' ἀρ-
γῶσω. Οὔτε μισὴ ὥρα (διευθύνεται
στὴν πόρτα. Ξαναγυρίζει). Ξέρεις

εἶναι πολὺ καλὸ παιδί ὁ Κώστας...
Μ' ἀγαπᾷ κι' ὅπου νᾶναι θὰ μὲ
ζητήσῃ ἀπὸ τὴ μαμά... (Φεύγει τρέ-
χοντας).

(Τὸ δωμάτιο ἔχει σκοτεινιάσει
δόλοτελα. Ἡ ΕΙΡΗΝΗ μένει μέσῃ
στὸ μισοσκόταδο, μὲ τὸ βιβλίο ὅλο
ἐνὰ στὰ χεῖριά της χωρὶς νὰ τὸ δια-

βάξῃ).

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Χαρὲς καὶ λύπες τῶν ἄσων τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

‘Ο ἄγνωστος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΖΕΡ

ΠΡΙΝ ἀπὸ λίγα χρόνια στὸ θέα-
τρον «Ἀθηναίων». Παίζεται ἡ
περιπότος κωμῳδία τοῦ Μο-
λιέρου ὁ «Φιλάργυρος». "Ο ἡ-

θοποιοὺς πού πρωταγωνιστεῖ ἔχει
βάλει ὅλη τὴν ψυχὴ του μέσα στὸ
ρόλο του. Ὑποδύεται τὸν Ἀρπαγκὸν

τόσο ζωντανά, ὥστε τὸ ἀκροατήρι-
ο ἔχει χάσει τὴν αἴσθησιν τῆς πραγμα-
τικότητος. "Ο,τι γίνεται πάνω στὴ
σκηνὴ παίρνει στὴν φαντασία του

τὸν χαρακτήρα τοῦ πραγματικοῦ,
τοῦ ζωντανοῦ. Παρακολουθεῖ τὴν
ταγκουινὰ τοῦ παροιμιώδους ἐξη-
ταβελῶν καὶ ἀγανακτεῖ. Καὶ ξαφνι-

κά ξεσπᾷ ἡ θοῦδὴ ὄργη τοῦ πλή-
θους. Εἶναι τὴν ὥρα πού ὁ Ἀρπα-
γκὸν, ἀφρίζοντας ἀπ' τὸ κακὸ του,
κραυγάζει:

— Κλέφτες, κλέφτες, φονιάδες λη-
στάδες! Δικαιοσύνη, Θεε! Χάθηκα.
Μοῦ κλέψανε τὰ λεφτά μου... Θεε!...

Στὰ λόγια αὐτὰ ἕνας θεατῆς πε-
τιεῖται ἀπάνω, ἑξαλλος, ἀλλόφρων.
Φαίνεται καθαρά ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑ-

ποφέρει. Κυττάζει μιὰ στιγμὴ τὸν ἡ-
θοποιό, κι' ἔπειτα θγάζει μιὰ χού-
φτα δραχμὲς καὶ τὶς πετᾷ πάνω στὴ
σκηνή.

— Νὰ θρὲ χριστιανέ μου! φωνά-
ζει. Νὰ πάρῃς, λεφτά καὶ σῶπα πιά!
Γιατί μωρὲ μάτια μου ἐσύ θὰ πάθῃς
τίποτε... ἔτσι πού κάνεις γιὰ
τὰ λεφτά...

Εἶχε πιστέψει ὁ ἄτυχος ὅτι
ὅσα ἔδωκε ἐπὶ σκηνῆς γινότα-
νε στὴν πραγματικότητα... Τό-
ση ἦταν ἡ δύναμις τῆς ἡθοποιί-
ας ἐκείνου πού ἐπαίξε τὸ ρό-
λο τοῦ Ἀρπαγκὸν, τόση ἦταν

ἡ δύναμις τῆς ἡθοποιίας τοῦ κ.
Χριστοφόρου Νέζερ—γιατί αὐ-
τὸς ἦταν ὁ ἐξαιρετικὸς ἀρτί-
στας πού ὑπεδύετο τὸ θράδυ

ἐκεῖνο τὸν ἥρωα τοῦ Μολιέρου.

— — —

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, τὸ τόσο
εὐνλωττο, μᾶς δίνει χειροπια-
στὰ τὸ μέτρον τῆς καλλιτεχνι-
κῆς δυναμικότητος τοῦ κ. Νέ-
ζερ. Κανείς ἀσφαλὲς δὲν ἀ-

γνοεῖ τὸν μοναδικὸ καρατερῆ-
στα μας, τὸν ἡθοποιὸ πού ἔχει
συνδέσει τόσο στενὰ τὸ ὄνομά
του μὲ τὸν Μολιέρο, πού ἔχει
σημειώσῃ θριάμβους, πού ἔχει
γεμίσει τὴν ἱστορία τοῦ νεοελ-
ληνικοῦ θεάτρου μὲ τὶς ἱστο-
οικὲς δημιουργίες του.

— — —

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, τὸ τόσο
εὐνλωττο, μᾶς δίνει χειροπια-
στὰ τὸ μέτρον τῆς καλλιτεχνι-
κῆς δυναμικότητος τοῦ κ. Νέ-
ζερ. Κανείς ἀσφαλὲς δὲν ἀ-

γνοεῖ τὸν μοναδικὸ καρατερῆ-
στα μας, τὸν ἡθοποιὸ πού ἔχει
συνδέσει τόσο στενὰ τὸ ὄνομά
του μὲ τὸν Μολιέρο, πού ἔχει
σημειώσῃ θριάμβους, πού ἔχει
γεμίσει τὴν ἱστορία τοῦ νεοελ-
ληνικοῦ θεάτρου μὲ τὶς ἱστο-
οικὲς δημιουργίες του.

— — —

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, τὸ τόσο
εὐνλωττο, μᾶς δίνει χειροπια-
στὰ τὸ μέτρον τῆς καλλιτεχνι-
κῆς δυναμικότητος τοῦ κ. Νέ-
ζερ. Κανείς ἀσφαλὲς δὲν ἀ-

γνοεῖ τὸν μοναδικὸ καρατερῆ-
στα μας, τὸν ἡθοποιὸ πού ἔχει
συνδέσει τόσο στενὰ τὸ ὄνομά
του μὲ τὸν Μολιέρο, πού ἔχει
σημειώσῃ θριάμβους, πού ἔχει
γεμίσει τὴν ἱστορία τοῦ νεοελ-
ληνικοῦ θεάτρου μὲ τὶς ἱστο-
οικὲς δημιουργίες του.

— — —

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, τὸ τόσο
εὐνλωττο, μᾶς δίνει χειροπια-
στὰ τὸ μέτρον τῆς καλλιτεχνι-
κῆς δυναμικότητος τοῦ κ. Νέ-
ζερ. Κανείς ἀσφαλὲς δὲν ἀ-

γνοεῖ τὸν μοναδικὸ καρατερῆ-
στα μας, τὸν ἡθοποιὸ πού ἔχει
συνδέσει τόσο στενὰ τὸ ὄνομά
του μὲ τὸν Μολιέρο, πού ἔχει
σημειώσῃ θριάμβους, πού ἔχει
γεμίσει τὴν ἱστορία τοῦ νεοελ-
ληνικοῦ θεάτρου μὲ τὶς ἱστο-
οικὲς δημιουργίες του.

— — —

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, τὸ τόσο
εὐνλωττο, μᾶς δίνει χειροπια-
στὰ τὸ μέτρον τῆς καλλιτεχνι-
κῆς δυναμικότητος τοῦ κ. Νέ-
ζερ. Κανείς ἀσφαλὲς δὲν ἀ-

γνοεῖ τὸν μοναδικὸ καρατερῆ-
στα μας, τὸν ἡθοποιὸ πού ἔχει
συνδέσει τόσο στενὰ τὸ ὄνομά
του μὲ τὸν Μολιέρο, πού ἔχει
σημειώσῃ θριάμβους, πού ἔχει
γεμίσει τὴν ἱστορία τοῦ νεοελ-
ληνικοῦ θεάτρου μὲ τὶς ἱστο-
οικὲς δημιουργίες του.

— — —

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, τὸ τόσο
εὐνλωττο, μᾶς δίνει χειροπια-
στὰ τὸ μέτρον τῆς καλλιτεχνι-
κῆς δυναμικότητος τοῦ κ. Νέ-
ζερ. Κανείς ἀσφαλὲς δὲν ἀ-

γνοεῖ τὸν μοναδικὸ καρατερῆ-
στα μας, τὸν ἡθοποιὸ πού ἔχει
συνδέσει τόσο στενὰ τὸ ὄνομά
του μὲ τὸν Μολιέρο, πού ἔχει
σημειώσῃ θριάμβους, πού ἔχει
γεμίσει τὴν ἱστορία τοῦ νεοελ-
ληνικοῦ θεάτρου μὲ τὶς ἱστο-
οικὲς δημιουργίες του.

— — —

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, τὸ τόσο
εὐνλωττο, μᾶς δίνει χειροπια-
στὰ τὸ μέτρον τῆς καλλιτεχνι-
κῆς δυναμικότητος τοῦ κ. Νέ-
ζερ. Κανείς ἀσφαλὲς δὲν ἀ-

γνοεῖ τὸν μοναδικὸ καρατερῆ-
στα μας, τὸν ἡθοποιὸ πού ἔχει
συνδέσει τόσο στενὰ τὸ ὄνομά
του μὲ τὸν Μολιέρο, πού ἔχει
σημειώσῃ θριάμβους, πού ἔχει
γεμίσει τὴν ἱστορία τοῦ νεοελ-
ληνικοῦ θεάτρου μὲ τὶς ἱστο-
οικὲς δημιουργίες του.

Μιά συναρπαστικὴ θεατρικὴ καμπάνια
τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

"Ο ἔγγονος τοῦ πρώτου φρουράρχου τῆς
Ἀκροπόλεως.— Ἀπὸ τοῦ Κούκ στὴ σκηνή.—
"Ο «Φιλάργυρος» καὶ οἱ δραχμὲς τοῦ θεα-
τοῦ.— Ἐνα δραματικὸ ἀνέκδοτο.— Ὅταν ψυ-
χομαχοῦσε τὸ παιδί του.

Ἡ πρώτη ἐμφάνισί του ἦταν ἀκρι-
βῶς τὴν βραδυὰ πού ἐκηρύχθη ἡ ἐ-
πανστάσις τοῦ Ζορμπᾶ καὶ Λαπαθί-
ωτῇ στὰ 1901 Ἀργότερα προσελή-
φθη στὸ θέατρο τῆς Κυθελῆς κοντὰ
στὴν ὁποία ἔμεινε δέκα ὁλόκληρα
χρόνια, ἔπειτα πῆγε στὸν θίασο τῆς
«Εταιρίας τῶν Ἑλλήνων συγγραφέ-
ων» πού εἶχε συγκροτήσει ὁ κ. Μιλτ.
Λιδωρίκης.

Τὸ 1921 ἐπαίξε στοὺς «Ἀπάχηδες
τῶν Ἀθηνῶν» τὸν ρόλο τοῦ περιφί-
μου Καρούμπα—εἶναι ὁ πρῶτος δι-
δάξας—καὶ τὸν ἐπόμενο χρόνο συ-
νεκρότησε μὲ τὸν Βεᾶκὴ τὸν περιφί-
μο ἐκεῖνο θίασόν τους πού ἦταν μιὰ
ἀπ' τὶς σπουδαιότερες προσπάθειες
θεάτρου τέχνης πού ἐγίναν
στὸν τόπο μας.

— — —

"Ὡς ἄνθρωπος ὁ κ. Νέζερ εἶ-
ναι ἕνας ἰδεώδης τύπος οἰκο-
γενειάρχου. Λατρεῖ τὸν γιοῦ
του, τὸν κ. Βιτάλη Νέζερ πού
μόλις ἀπολύθηκε τώρα ἀπὸ τὸ
στράτο—ἦταν ἐφεδρὸς ἀνθυκο-
πλοίαρχος—καὶ ἐτοιμάζεται νὰ
δικηγορῇ. "Ὅλο τὸ μεράκι
του εἶναι νὰ τὸν τελειοποιήσῃ
ὡς ἄνθρωπο καὶ ὡς ἐπιστήμο-
να. Στὴν ἀνατροφή του εἶχε ἀ-
φιερῶσει ὅλες του τὶς προσπά-
θειες.

— Καὶ σὰς θεοδαῖω, λέγει,
ὅτι ἡ ῥόλος τοῦ πατέρα ὑπῆρξε
ὁ δυσκολώτερος ρόλος ἀπ'
ὅσους ἐπαίξα.

Τὴν ἴδια ἀφοσίωση ἔχει καὶ
στὴ γυναῖκα του, τὴν κ. Μερό-
πη, τὸ γένος Μερκούρη, τῆς ὁ-
ποίας ὁ πατέρας ἦταν ἐξάδελ-
φος τοῦ πρὸ ἡμερῶν ἀποθανόν-
τος Σπύρου Μερκούρη.

Ἀδυναμίες μεγάλες δὲν ἔχει
ὁ κ. Νέζερ. Ὡρες ὁλόκληρες
θαδίζει ὁλομόναχος ἡ μάλλον
μὲ τὸ ταῖγάρ του συντροφιά,
σὲ ἐρημικὲς ἐξοχές, σὲ μακρι-
νὰ τοπία. Στὴν νεότητά του, ἦ-
ταν ἀπὸ τὰ καλλίτερα στελέ-
χη τοῦ «Πανελληνίου γυμνα-
στικοῦ συλλόγου». Ἀς προ-
θέσωμε ἀκόμα ὅτι σὲ μικρὴ ἡ-
λικία ἐπαύσα θανατώσασαι καὶ ἀ-

Ὁ κ. Χρ. Α. Νέζερ, ἔχει μιὰ ἀπὸ τὶς ἐμφανέ-
στες μάσκες τοῦ δραματικοῦ μας θεάτρου.

καρίνα, που τώρα πιά θέβαια την Έχει εγκαταλείψει σχεδόν.

Θά άδικούσαμε, τέλος τόν άνθρωπον άν δέν μιλούσαμε για την εύγένεια, και την πολιτισμένη νοοτροπία του, Γλυκομίλητος, καταδεκτικός, καλωσυνάτος άξιοπρεπής, κύριος.

— 20 —

Κλείνοντας την δημοσιογραφική αυτή σκιαγραφία του, πρέπει να προσθέσουμε λίγα χαρακτηριστικά λόγια που μάς είπε προχθές.

— 'Αγάπησα, είπε, το θέατρο με παραφορά Είναι η μεγάλη μου έρωμένη. 'Εδόθηκα σ' αυτήν μ' όλο μου το είναι. Πάνω στο παλκοσένικο έζησα τις μεγαλύτερες χαρές μου και τις μεγαλύτερες δυστυχίες μου. Δέν θά ξεχάσω το δράμα μου κάποτε στο Βόλο, που έπαιζα μιά φάρσα. 'Επρεπε να βάλω στο παίξιμό μου όσο περισσότερο μπρίο μπορούσα. Κι' όμως λίγα μέτρα πιά περά απ' το θέατρο, σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, ξεψυχούσε ο γυιός μου ο 'Ιάσων. Στά διαλείμματα, στά ενδιάμεσα, πεταγόμεν σαν τρελλός έξω απ' τη σκηνή και με την περούκα, φτιασιδωμένος και μασκωμένος καθώς ήμουνα, έτρεχα στο ξενοδοχείο για να δώ για μιά στιγμή μονάχα το αγόρι μου που έσβυνε. Τέτοιες ώρες σε δένουν με το παλκοσένικο για πάντα..

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

‘Η γλῶσσα του μαντηλιού

‘Έχει και το μαντήλι την γλῶσσα του, όπως έχουν την δική των τα άνθη, ή θεντάγια και άλλα άντικείμενα, ασφαλώς.

Μπορεί κανείς— δηλ. καμμιά— να συνεννοηθῇ δημοσία με το πρόσωπο που θέλει χωρίς να τόν πάρη είδηση ο διπλανός του, άρκει να ξέρη την γλῶσσα του μαντηλιού.

Λοιπόν ιδού ο νέος αυτός έρωτικός ασύρματος, όπως μάς τόν διδάσκει ένα παρισινό περιοδικό της μόδας.

Στριφογύρισμα του μαντηλιού μέσα στο άριστερό χέρι σημαίνει: δέν σάς αγαπώ, με στενοχωρείτε.

‘Η ίδια κίνηση, αλλά με το δεξιό χέρι σημαίνει: αγαπώ έναν άλλον.

‘Ενα έλαφρό πέραςμα του μαντηλιού επάνω στο μάγουλο σημαίνει σάς αγαπώ.

‘Ελαφρό πέραςμα του μαντηλιού επάνω από τα μάτια σημαίνει: ή σιωπή σας με θλίβει κατάκαρδα.

Κρύψιμο του μαντηλιού μέσα στην τσέπη σημαίνει: Μην επιμένετε προς το παρόν...

Τέλος, παίξιμο με το μαντήλι σημαίνει προσέξτε! Μας βλέπουν!...

• ΠΟΙΚΙΛΙΕΣ •

‘Αστεία και Σοβαρά

Δύο παντρεμένοι φίλοι είχαν διασκεδάσει ένα βράδυ, ως άργά τη νύκτα. ‘Υστερα από λίγες μέρες ξανα συναντήθηκαν από άρχισαν να άφηγονται ο ένας στον άλλο τα κατορθώματά τους.

— ‘Εκείνη τη νύκτα, φίλε μου, είπε ο ένας, κατέληξα στο άστυνομικό τιμήμα, και κοιμήθηκα εκεί τη νύκτα.

— ‘Ήσουν τυχερός εσύ, του άπάντησε ο άλλος. ‘Εγώ, δυστυχώς, βρήκα το σπίτι μου καί... κατέληξα εκεί..

Οι δύο άρραβωνιασμένοι είχαν ξεχασθῇ και ή ώρα ήταν περασμένη.

— Ποτέ άλλοτε, αγάπη μου, δέν ήταν τόσο υπέροχα τα μάτια του, τόσο όνειροπόλα, ψιθύρισε ο νέος ρωμαντικά στο αυτί της φίλης του, κυττάζοντας τα μισόκλειστα μάτια της.

— Ναί.. του άπάντησε εκείνη. Ποτέ δέν έμεινα τόσο άργά..

‘Ε κ ε ι ν ο ς.— Οι γυναίκες ποτέ δέν μπορούν να κρατήσουν ένα μυστικό.

‘Ε κ ε ι ν η.— Μπορούν. Π. χ. ‘Εγώ κρατώ μυστική την ηλικία μου από τότε που ήμουνα 25 χρονών.

‘Ε κ ε ι ν ο ς.— Κάποια μέρα όμως θά την μαρτυρήσεις.

‘Ε κ ε ι ν η.— Ποτέ! ‘Αφού μόρεσα και κράτησα ένα μυστικό.. επί όκτώ χρόνια, γιατί να μην το κρατήσω για πάντα;

‘Ο παλῆς άμαξας συζητεί μ' έναν αεροπόρο.

‘Ο α μ α ξ α ς.— Ναί, παραδέχομαι ότι εείς οι αεροπόροι διανύετε τις άποστάσεις ταχύτερα απ' ό,τι τις διανύουμε έμεις. ‘Ωστόσο, έχουμε κι' έμεις ένα πλεονέκτημα.

‘Ο α ε ρ ο π ο ρ ο ς.— Και ποιά είναι αυτό το πλεονέκτημα;

‘Ο α μ α ξ α ς.— Δέν μπορείτε να σταματήσετε σε κάθε ταβέρνα!

‘Ο προϊστάμενος του γραφείου έστειλε τόν μικρό υπάλληλό του στην κυρία Τζίγκς μ' ένα παληό λογαριασμό της, έλπίζοντας να τόν έξοφλήσει.

‘Ο π ρ ο ὶ σ τ ά μ ε ν ο ς.— Λοιπόν; Σοῦ πλήρωσε ή Τζίγκς τόν λογαριασμό τών έντεκα σελλινίων;

‘Ο μ ι κ ρ ο ς.— Ναί. Ναί. ‘Εδωσα τα έννέα σελλινία ρέστα και μου έδωκε ότι θά φέρη τη λίρα την άλλη εβδομάδα.

Σε διάφορα μέρη του κόσμου πολλές πόλεις τις έχει καταπιή ή θάλασσα. Μιά απ' αυτές είναι κι' ή πόλις Χέλην, στην Ουαλλία.

Τελευταίως, έχει συσταθῇ εκεί μιά επιτροπή από επιστήμονες για να βρῇ την θέση όπου έχει καταποντισθῇ ή πόλις αυτή που άκμαζε στα παράλια της Ουαλλίας τόν τέταρτο αιώνα.

‘Επίσης στις ‘Ανατολικές ‘Ινδίες ή παράλιος πόλις Πόρτ Ρουαγιαλ υπέφερε τακτικά από πυρκαϊές, σεισμούς και παλίρροιες. Οι κάτοικοί της λοιπόν, άναγκάσθηκαν να τη εγκαταλείψουν και να κτίσουν μιά νέα πόλι σε μικρή άπόσταση από εκεί. Σήμερα τα σπῆτια της άρχαίας πόλεως Πόρτ Ρουαγιαλ βρίσκονται μέσα στα νερά του κόλπου Καριμπάν.. που έχει κατακλύσει την άρχαία πόλη.

Οι στέγες τών σπιτιών έχουν καταστραφῇ άλλα τα έπιπλα διατηρούνται σε κοραλιδείες σπηλιές.

Σ' ένα άγγλικό έργοστάσιο βρίσκει σε χρήση το πιο ακριβό προϊόν του κορμού. ‘Έχει κυκλικό σχήμα και στο μέγεθος φθάνει το άνάστημα ενός κανονικού ανθρώπου.

Το πρίνι αυτό έχει 160 δόντια και στο κάθε δόντι είναι εφάρμοσμενα από ένα διαμάντι. Κάθε διαμάντι ζυγίζει έναμύρη καράτι. Το πολύτιμο αυτό έργαλείο χρησιμοποιείται για να κόβη σκληρές επιφάνειες, οι όποιες δέν μπορούν να κοπούν με χαλύβδινα δόντια.

Οι τεχνικοί ύποστηρίζουν ότι ή χρήση τών διαμαντιών είναι πιά άποτελεσματική και οικονομική από κάθε άλλο μέσον.

Καμμιά βιομηχανία δέν έχει προοδεύσει τόσο γρηγορά τα τελευταία αυτά χρόνια όσο ή βιομηχανία της ψαρόκολλας. ‘Όσοι νομίζουν ότι ή ψαρόκολλα κατασκευάζεται αποκλειστικά από τα κόκκαλα τών ψαριών και τα νύχια τών άλόγων, δέν είναι ένημερωμένοι.

Σήμερα υπάρχει ψαρόκολλα και από χόρτα.

‘Η ψαρόκολλα που κατασκευάζεται από χόρτα έχει τα περισσότερα πλεονεκτήματα. Είναι φθηνή, άντέχει στο δυνατό κρύο, τη μούχλα, και τη φθορά. Στις παράλιες δε άμερικανικές πόλεις του Ειρηνικού, οι διάφοροι έυλεμπορικοί οίκοι προμηθεύουν εύλινα σπῆτια σε κομμάτια, τα όποια ένώνονται με φυτική ψαρόκολλα. Κατά τα γενόμενα σχετικά πειράματα το είδος αυτό της ψαρόκολλας άπεδείχθη τόσο στερεό και συνδετικό ώστε ένώ με τόν καιρό και τις μεταβολές το εύλο σαπίζει οι συγκολλήσεις δέν υφίστανται το παραμικρό ρήγμα.

τήσω. Δέν σου φαίνεται άνεξήγητο;

— Καθόλου. ‘Ισως μάλιστα κανένα φτωγόσπιτο, ίσως οι γονείς της είναι τίποτα άνθρωπάκιαδες και ντρέπεται να σου τούς παρουσιάσει. Μην ξεχνάς ότι από την ήμερα που πήρες το θραβείο της ‘Ακαδημίας για τα σέδ'α του νέου δικαστικού μεγάρου έχεις γίνει μεγάλη προσωπικότης. ‘Υστερα είναι γνωστό ότι είσαι πλούσιος, από άριστοκρατικό σπίτι... ‘Όλα αυτά την κάνουν ίσως να ντρέπεται για την φτώχεια της...

— ‘Όχι. ‘Όχι. ‘Ούτε το ντύσιμό της ούτε οι τρόποι της δείχνουν κορίτσι από φτωγόσπιτο. ‘Αλλάστε καθώς μου είπες μόνη της, χωρίς να την ρωτήσω ποτέ μου, έχει μιά πολύ καλή προικα και μάλιστα σε μετρητά. Και ψέμματα δέν λέει ποτέ της ή Λουίζα.

— Τότε:

— Ξέρω κι' εγώ; Γι' αυτό ακριβώς σε παρακαλώ να με βοηθήσεις, θέλεις;

— Είναι να ρωτάς άν θέλω; Είμαι στην διάθεσή σου. Λέγε.

‘Ο ‘Όσκαρ πλησίασε ακόμη πιά κοντά στον φίλο του, σάν να φοβόταν μήπως

ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΩΗ

Αισθηματικό διήγημα του ΟΤΤΟ ΝΙΜΑΝΤ

— Ο ΧΙ. ‘Απόψε δέν θά σ' άφίσω να πῆς μόνη σου. Θά σε συνοδεύσω ως την πόρτα του σπιτιού σου. Είναι άργά. Δέν κάνει να γυρίεις τέτοια ώρα μόνη σου στους δρόμους.

— Δέν θά γυρίσω καθόλου στους δρόμους. Θά πάω το τράμ και θά βγώ έξω από δῆματα μακριά από το σπίτι μου. Δέν βλέπω για ποιο λόγο έπιμένεις να κάνεις κάθε βράδυ την ίδια συζήτηση. Δέν είμαι πιά κανένα κοριτσάκι που να έχω φόβο να με κλέψουν.

— Και όμως εγώ θά είχα όλη την διάθεση να σε κλέψω, άν δέν ήσουν δική μου έννοείται...

— Μ' έλκυες μιά φορά. Μούκλεψες την καρδιά μου, την αγάπη μου, μ' έκλεψες όλόκληρη, τί άλλο να κλέψης πιά από μένα;

— ‘Εσίνα. Δυό μήνες άκόμη. Περίμενε. Κάνε ύπομονή. Σε δυό μήνες θά είσαι έτοιμο το σπῆτάκι μας, ή φωλίτσα μας, και τότε θά σε κλέψω πιά όριστικά από τους δικούς σου για να σε εγκαταστήσω μέσα στο μικρό σου βασίλειο για να σε κάνω και νόμιμη γυναίκούλα μου, να σου δώσω το όνομά μου και να γίνω ο πιά εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

— Δέν είσαι σήμερα εύτυχισμένος;

— ‘Όχι. Λουίζα. Δέν είμαι άκόμη έντελώς εύτυχισμένος. Ξέρω ότι μ' αγαπάς ότι μου είσαι άφωτισμένη, ότι θά έκανες κάθε θυσία για χάρη μου. Ξέρω ότι είμαι ο πρώτος άνδρας που γνώρισες στην ζωή σου και ότι θά είμαι κατά πάσαν πιθανότητα και ο τελευταίος. ‘Αλλά.

— Δέν ξέρεις πού κάθουμαι.

— Δέν με νοιάζει τόσο πολύ το πού κάθουμαι. ‘Αλλως τε σε λίγο θά αλλάξεις σπιτί, θά κατοικήσεις στο σπίτι μας.

— Τότε; Δέν ξέρεις ποιά είμαι...

— Ξέρω. Είσαι ή Λουίζα Φρόστερ, ή Λουίζα μου. ‘Από κει και πέρα όμως δέν ξέρω τίποτ' άλλο. Σε παρακάλεσα τόσες φορές να με παρουσιάσεις στον πατέρα σου και στην μητέρα σου μιά και θά γίνουν σε λίγο και δικοί μου γονείς, σε παρακάλεσα...

— ‘Όσκαρ. Κάνε μου την χάρη. ‘Αφησε αυτήν την αίωνια ιστορία. Σοῦ το έχω πῆ τόσες και τόσες φορές ως τα σήμερα. Μή με ρωτάς γι' αυτά τα πράγματα. Σε δάσσω τέλος πάντων κάποιο μυστικό που έχω κι' εγώ στην ζωή μου. Ξέρεις πόσο καλή είμαι μαζί σου. Δέν έχεις την παραμικρή άμφιβολία για την αγάπη μου. Μή με βασανίζεις. Κάνε μου αυτήν την μόνη χάρη που σου ζητάω. Σ' άρέσει να με βλέπεις να κλαίω;

‘Ο ‘Όσκαρ έσφιξε την Λουίζα στην άγκαλιά του, φίλησε τα δακρυσιμένα της μάτια και ύποσχέθηκε για χιλιοστή ίσως φορά να μη την ξαναρωτήση ποτέ πιά γι' αυτά τα πράγματα. ‘Υστερα την συνώδευσε ως την στάση του τράμ, στάθηκε ως πού να το ιδῇ να εξαφανίζεται και ύστερα προχώρησε με άσπρό θῆμα προς την αντίθετη διεύθυνση. ‘Η ώρα δέν μπορούσε να είναι περισσότερο από δέκα. ‘Είναι νωρίς άκόμη για ύπνο, συλλογίσθηκε, και τράβηξε προς το κέντρο της πόλεως για να πῆ κανέναν καφέ και ν' άκούσση λίγη μουσική. Καθώς μπῆκε μέσα στο μεγάλο καφενείο, με την πολυτε-

λή σάλα, τα άναπαυτικά καθίσματα και την μοναδική ταγγάνικη όρχήστρα, άκουσε κάποια γνωστή φωνή να φωνάζη το όνομά του. Γύρισε και κύτταξε. ‘Ήταν ο Χέρμαν, ο πιά παλῆς και ο πιά καλός του φίλος.

— Μόνος είσαι; ρώτησε ο ‘Όσκαρ πλησιάζοντας.

— Μόνος και κοντεύω να σκάσω από την μοναξιά. ‘Αν δέν έμπαινες εσύ αυτήν την στιγμή θά άποφάσιζα ίσως να αυτοκτονήσω από πλῆξη. Κάποιος άγιος σε έστειλε εδώ μέσα.

— Το ίδιο σκέπτομαι κι' εγώ για λογαριασμό μου, είπε ο ‘Όσκαρ και κάθησε πλάι στον φίλο του. Δέν θά μπορούσα να έπιθυμήσω τίποτα άλλο άπόψε παρά να συναντήσω τόν πιά καλό μου φίλο και να του άνοίξω την καρδιά μου. Είμαι τρομερά στενοχωρημένος.

— Τί συμβαίνει;

Μήπως ή Λουίζα...

— Ναί. ‘Ακριβώς. ‘Η Λουίζα. ‘Αλλά όχι αυτό που σ' αναφέρεται. Μ' αγαπάει, μου είναι πιστή και είναι ή πιά γλυκαία κοπέλλα που έχω συναντήσει ως α σῆμερα.

— ‘Αφού το λέει, πρέπει να σε πιστέψω. ‘Ας είσαι καλά που φρόντισες να μη την άντικρύσω ποτέ μου.

— Ποῦ ξέρεις; ‘Ισως να ήταν για καλό. ‘Αν την γνώριζες και άν σε έννοιας δέν θά μπορούσα να σε παρακαλέσω άπόψε να την παρακολούθησες για λογαριασμό μου.

— ‘Όστε έχεις ύποψεις;

— Κάθ' άλλο. ‘Ακούσε τί συμβαίνει. Καθώς γνωρίζεις σχετίζομαι με την Λουίζα εδώ και ένα χρόνο και όπως σοῦ είπα και προχθές, ύστερα από δυό μήνες θά γίνω γυναίκα μου. Μού έχει τυφλή έμπιστοσύνη μου άνοίγει την καρδιά της σε όλα τα ζητήματα. ‘Υπάρχει όμως ένα ζήτημα για το οποίο δέν έννοει να μου μιλήσει. Φαντάσου ότι δέν ξέρω άκόμη πού κάθεται, δέν ξέρω τί είδεως άνθρωποι είναι οι γονείς της και ούτε τοῦς έχω άντικρύσει ποτέ. Κάθε φορά που την ρωτάω τίποτα σκεπτικό άνοίγει να κλαίη και με παρακαλῇ να μη την ξαναρω-

τὸν ἀκούσουν ἀπὸ τὰ γύρω τραπέζια, καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ λέη:

— Αὐριο βράδυ, κατὰ τις ὁκτώ, θὰ τὴν φέρω ἐδῶ. Θάρθῃς κ' ἐσὺ καὶ θὰ καθῇς σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι, ὅσο δυνατόν πρὸς κοντά, γιὰ νὰ μπορέσης νὰ τὴν ἰδῇς καλὰ. Ἐγὼ θὰ παραφρονῶ καὶ ποῖαν ἐπείγουσα δουλειὰ καὶ θὰ τὴν συνοδεύω ὅπως πάντοτε μέχρι τὸ τραμ. Θὰ μᾶς παρακολουθήσης, καὶ ὅταν χωρίσουμε θὰ ἐξακολουθήσης νὰ παρακολουθῇς τὴν Λουίζα ὥσπου νὰ ἐξακριβώσης τουλάχιστον ποῦ κάθεται. Ἄν μπορέσης νὰ μάθῃς καὶ τίποτα περισσότερα γιὰ τὴν οἰκγένειά της τόσο τὸ καλύτερο. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Χέρμαν. Ἐλπίζω ἢ μᾶλλον εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ φέρω τις πρὸς εὐχάριστες πληροφορίες.

— Μακάρι. Ἐγὼ θὰ γυρίσω καὶ θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ.

— ΠΑΡΕ.

Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ Ὁσκαρ καθόταν μόνος του στὸ ἴδιο καφενεῖο καὶ ἀδμονύουσε. Εἶχε συνοδεύσει τὴν Λουίζα ὡς τὸ τραμ, τὴν εἶχε ἀποχαιρετήσει, ὅπως πάντοτε, μὲ ἕνα θερμὸ φιλὶ καὶ εἶχε ἰδῇ τὸν φίλον του τὸν Χέρμαν νὰ πηδᾷ στὸ ἴδιο τραμ, ὅπως εἶχαν μείνει σύμφωνοι. Καὶ ὅμως ἂν καὶ εἶχε περάσει περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ φίλος του δὲν εἶχε ἐξαφανῆ. Ὁ Ὁσκαρ ἀνησυχούσε στὰ σοδοῦρα χωρὶς νὰ καταλαβαίνει καλὰ-καλὰ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ἀνησυχή. Ἐνα σωρὸ ἀσχημὲς ἰδέες περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ του. Πότε φανταζόταν ὅτι τὸ τραμ εἶχε συγκρουσθῇ μὲ κανένα ἄλλο τραμ καὶ ὅτι ἡ Λουίζα καὶ ὁ φίλος του θὰ βρισκόντουσαν βαρεῖα τραυματισμένοι, σὲ κάποιο σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν. Πότε τοὺς ἐβλεπε ἀγκαλιασμένους σφιχτά-σφιχτά νὰ φιλιῶνται καὶ νὰ γελῶν εἰς βάρος του γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοὺς εἶχε. Μὰ ἔδιωχνε ὅλες αὐτὲς τὰς ἀσχημὲς ἰδέες ἀπὸ τὸ μυαλὸ αὐτοῦ καὶ περιμένε. Τὰ μάτια του ἦσαν δι-αρκῶς καρφωμένα στὴν εἰσοδὸ τοῦ καφενεῖου καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ ἀπὸ τὴν σκιὰ ποῦ ἔβριζαν μπροστά τους οἱ πελάτες ποῦ ἐμπαιναν ἂν θὰ ἦταν μαζὶ καὶ ὁ Χέρμαν. Ἐπὶ τέλους, ὅσοι ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγωνιώδη ἀναμονή, τὸν εἶδε νὰ φθάνῃ καὶ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ τραπέζι του. Τὸ πρόσωπο τοῦ Χέρμαν ἦταν σκυθρωπὸ, τὰ μάτια του ἦσαν κατακόκκινα σὰν νὰ εἶχε κλάψῃ ἢ σὰν νὰ τὸν εἶχε χτυπήσῃ ὅρες δολιχοὶ δύνατος ἀνέμος στὸ πρόσωπο.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Ὁσκαρ πρὶν ἀκόμη πλησιάσει καλὰ-καλὰ ὁ φίλος του.

— Πλήρως τὸν καφέ σου καὶ πάμε, ἀπάντησε αὐτός.

— Ποῦ;

— Πάμε. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ περισσότερο ὁ Χέρμαν προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ περιμένε τὸν Ὁσκαρ ἔξω, στὸν δρόμο.

— Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ μιλῶ μετὰ στὸν κόβω, τοῦ εἶπε μόλις ἤρθε, ἐπειδὴ σοῦ φέρονται πολλὰ ἀσχημά νὰ καὶ φοβόμουν μήπως ἔβλεπε τίποτα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ σὲ ἐκθέσῃ. Ἡ Λουίζα σου εἶναι μία... μία γυναῖκα τοῦ δρόμου. Ἀπὸ αὐτὲς ποῦ...

— Πάψε, φώναξε θυμωμένος ὁ Ὁσκαρ.

Αισθανόταν ὅλο του τὸ αἷμα νὰ μαζεύεται στὸ κεφάλι του καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν νευρικὰ σὰν νὰ ζητούσαν νὰ πι-άσουν τὸν Χέρμαν ἀπὸ τὸν λαμὸ καὶ νὰ τὸν πιέξουν.

— Ὁσκαρ. Εἰσαι ἄνδρας, συνέχισε μὲ σταθερὴ φωνὴ ὁ ἄλλος. Ἐξάσε τὴν. Δὲν εἶναι γιὰ σένα αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Οὔτε νὰ κλάψῃς κἀν. Ἐκλῶσα ἄλλως τε ἐγὼ ἀρ-μετὰ γιὰ λογαριασμὸ σου.

Ἡ φωνὴ τοῦ Χέρμαν ἔβγαλε κομμέ-νη. Νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ ἄνδρας αὐτός θὰ ἔβλεπε σὲ λιγὰν σὲ δυνατοὺς λιμνιῶ-τες.

— Χέρμαν! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μί-λα! Πές μου τί συμβαίνει. Δὲν εἶναι δυ-νατόν. Θὰ ἔκανες λάθος.

— Ὁχι. Ὁσκαρ. Δυστυχῶς δὲν ἔκα-να λάθος, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ κάνω λά-θος. Ἡ Λουίζα κατέβηκε στὴν ἀμέσως ἐ-πόμενη στάσι ἀπὸ τὸ τραμ, φώναξε ἕνα ταξὶ καὶ μπήκε μέσα. Εὐτυχῶς βρέθηκε ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸ δικό της ταξὶ ἕνα ἄλλο ἐλεύθερο. Πήδησε ἀμέσως μέσα καὶ εἶπα στὸν σωφὲρ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ εἶπα στὸν σωφὲρ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ προηγούμενο.

— Πρόσεξε μὴν τὸ χάσης ἀπὸ τὰ μά-τια σου, τοῦ εἶπα.

— Μὴ φοβόσαστε, κύριε, μοῦ εἶπε ὁ σωφὲρ. Μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἀπὸ τώρα ποῦ θὰ πάη. Κάνω τακτικὰ πιάσσα ἐδῶ καὶ τὴν ἔχω πάει δὲν ἔξω κ' ἐγὼ πόσες φορὲς αὐτὴν τὴν κυρὰ στὸ μαγαζί.

— Ποῖο μαγαζί; τὸν ρώτησε.

— Στὸν «Μαῦρο Γάτο». Κάτω στὸ λι-μάνι. Δὲν εἶναι κανένα κέντρο πολυτε-λείας, ἐξερχολούθηκε ὁ σωφὲρ, ἀλλὰ κά-θε βράδυ ξεπφτουν ἐκεῖ ἕνα σωρὸ ναν-θικοὶ καὶ γίνεται μεγάλος τζίρος. Κάτω χορεύουν κ' ἀπάνω ἔχει δωμάτια...

— Χέρμαν. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Πά-ψε. Δὲν εἶναι δυνατόν. Σὲ ἱκετεύω. Πές μου πὼς λές ψέμματα. Πές μου ὅτι αὐ-τὸς ὁ παλάνθρωπος ὁ σωφὲρ σοῦ τὰ εἶ-πε ἐπίτηδες γιὰ νὰ σὲ κἀνῃ νὰ τοῦ πλη-ρώσης μεγάλη κούρσα. Χέρμαν... σὲ ἱκε-τεύω...

Ἡ φωνὴ τοῦ Ὁσκαρ ἔβγαλε βραχνή, πινυμένη, σὰν νὰ τὸν ἐσφινγε κάποιο ἀό-ρατο χερὶ στὸ λαρύγγι.

— Ὁχι. Ὁσκαρ. Ὁ σωφὲρ δὲν εἶπε ψέμματα. Τὴν εἶδα ἀπὸ τὰ μάτια μου νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ αυτοκίνητο μπροστά τὸν «Μαῦρο Γάτο», ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βρωμόπιτα τοῦ λιμανιοῦ. Τὴν εἶδα μὲ μᾶτια μου νὰ μπαίνει μέσα καὶ ἀκουσα μὲ τ' αὐτιά μου δὲν ἀλῆτες ποὺ στεκόν-ταν ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ ἀπὸ τὴν εἰσοδὸ τοῦ τουσαν λίγο πρὸ καὶ ἀπὸ τὴν εἰσοδὸ τοῦ μαγαζιοῦ νὰ λένε: «Νὰ κ' ἡ Λουίζα, ἡ πεινιμένη. Τί ἀνάγκη ἔχει; Πληρώ-νουν τὰ κορόμβια».

— Ὁ Ὁσκαρ στάθηκε ἀπότομα καὶ πιά-νοντας τὸν φίλον του μὲ τὰ δύο τὸν χέ-ρια ἀπὸ τοὺς ὤμους τὸν τράνταξε φωνά-ζοντας: — Ψέμματα, φαντασίες, παλάνθρω-πιές!...

Μερικοὶ διαβάτες ποὺ περνοῦσαν δίπλα τους κοινοστάθηκαν καὶ τοὺς κοιτούσαν περίεργα.

— Πάμε, εἶπε ὁ Χέρμαν πιάνοντας τὸν φίλον του ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Πάμε, εἶπε κ' ὁ Ὁσκαρ μηχανικά καὶ ὅσοι προέβησαν: Στὸν «Μαῦρο Γά-το».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Δὲν μὲ πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ὁ Χέρμαν;

— Ὁχι. Δὲν σὲ πιστεύω. Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λές ὥστε νομίζω πὼς δὲν θὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια Χέρμαν. Σὲ παρακαλῶ. Πάμε στὸν «Μαῦρο Γάτο».

— Ἄν δὲν ἔρθῃς θὰ πάω μόνος μου καὶ θὰ εἶναι ἴσως χειρότερα.

— Πάμε, εἶπε τότε κ' ὁ Χέρμαν ποῦ καταλάβαινε ὅτι δὲν μπορούσε ν' ἀφήσῃ τὸν φίλον του μόνο τὸν σ' αὐτὴν τὴν κα-τάστασι.

— Ὁ Μαῦρος Γάτος δὲν ἦταν συνηθι-σμένος σὲ ἀριστοκρατικὴ πελατεία. Τὰ περισσότερα τραπέζια ἦσαν πιασμένα ἀπὸ βρωμικούς μεθυσμένους ναύτες, ποὺ βω-μολοχοῦσαν καὶ ἔκαναν ἕνα σωρὸ πρό-στυχα ἀστεία καὶ χειρονομίες μὲ τις γυ-ναῖκες τοῦ μαγαζιοῦ. Γι' αὐτὸ μόλις μπή-καν μέσα οἱ δύο φίλοι, ἔσπευσε ὁ ἰδι-οκτήτης τοῦ μαγαζιοῦ. Ἐδίωξε μὲ τὸν ἰδιοκτήτη ἀπὸ τὸ τραπέζι, παρ' καθόταν, ἔσκονδισε πρὸς μαῖτρ ν' ὅτι τῆς Κότ ντ' Ἀζύρ ρώτησε τοὺς εὐγενεῖς πελάτες του τί θέ-λουν νὰ πιοῦν.

— Δόσε μας ὅ,τι σοῦ γουστάρει, εἶπε ὁ Χέρμαν κἀνόντας πὼς ἦταν στὸ κέφι καὶ στείλε μας καὶ τὰ πρὸς ὁμορφα κορί-τσια τοῦ μαγαζιοῦ στὸ τραπέζι.

— Ὁ Ὁσκαρ ἔβγαλε στὸ μεταξὺ δεξιὰ κ' ἀριστερὰ μὲ τὰ μάτια του.

— Χέρμαν. Εἶναι ἀδύνατον. Σοῦ τὸ ἐ-παναλαμβάνω. Δὲν μπορεῖ νὰ ζῇ μέσα σ' αὐτὴν τὴν σαπίλα ἕνα ἀγνὸ καὶ εἰλικρι-νὲς πλάσμα σὰν τὴν Λουίζα.

— Ὁ Χέρμαν τοῦ ἐρρίξε μιὰ αὐστηρὴ μα-τιά καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁσκαρ. Ἀφῆσ' με ἐμένα ποὺ εἶ-μαι πρὸς φύχραμος τὴν στιγμὴ αὐτή, νὰ κανονίσω τὰ πράγματα. Σοῦ ὑπόσχομαι σου λίγο τὸν κεφάλι. Πιές κανένα ποτή-ρι παρὰ πάνω. Μὴν ξεχνᾷς ὅτι πιθαμνὴ νὰ μᾶς εἶδῃ ἡ Λουίζα καὶ νὰ κρύφθῃ. Πρέπει νὰ γίνουμε λιγὰν ντεντέκτιβ. Ποῦ ἔρεσι; Ἰσως νὰ εἶχα ἄδικο...

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἔδωσαν θάρ-ρος στὸν Ὁσκαρ.

— Ἀσφαλῶς εἶχες ἄδικο, φώναξε καὶ ζωηρεύοντας μονομιάς πρόσθεσε: Ἐμ-πρός! Θὰ ποῦμε! Θὰ γλεντήσουμε!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφθασε τὸ γκαρσόνι τοῦ μαγαζιοῦ μὲ μιὰ μποτίλια σαμπάνια «Κορντόν Ρουζ» καὶ ταυτοχρόνως θρο-νίστηκαν δίπλα στοὺς δύο φίλους οἱ ἀποκλειστικὴ νὰ ἦταν κάποτε ὁμορφες. Εἶχαν ἀρκετὰ καλὰ χαρακτηριστικά, κα-λοκαίρισμα κομμά, καὶ ἦσαν ντυμένες τους ἦταν ζωγραφισμένη ὅλη ἡ ἀθλιότης τῆς ζωῆς ποὺ κάνανε. Τὰ κοκκινάδια καὶ ἡ ποὺντρα μόλις κατέρωθοναν νὰ κρύ-ψουν τις θαθεῖες εντιδίες ποὺ εἶχε χα-ράξει πρόωρα στὸ πρόσωπό τους ἡ ἐξυ-τη ζωὴ ποὺ κάνανε. Τὸ ποτὶ, τὸ ξενύχτι, τὸ ποτὶ τους παρ' ὅλη τὴν προσπάθειά τους ἔχοντες νὰ νὰ παραστήσουν τις κυ-ρίες, εἶχαν μία μεγάλη δόσι προστυχίας. Μοσχοβολοῦσαν κ' οἱ δύο τοὺς βαρεῖα, φτηνὰ ἀρώματα ποὺ δύσκολα κατέρωθ-ναν νὰ σκεπάσουν τὴν μυρουδιά τοῦ ἰ-δρώτα καὶ τοῦ καπνοῦ.

— Ὁ Χέρμαν γέμισε τὰ ποτήρια, τὰ τοσούγκρισε μαζί τους καὶ μόλις ἄκουσε μιὰ συσπαιρμένη νὰ παῖξῃ ἕνα ταγκλ, σηκώθηκε καὶ πῆρε τὴν μιὰ ἀπὸ τις κο-πέλλες γιὰ νὰ χορεύσῃ. Ὁ Ὁσκαρ προ-σπαθοῦσε στὸ μεταξὺ νὰ ἀνοίξῃ συζητή-σι μὲ τὴν ἄλλη ἀλλὰ δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ καὶ τί νὰ τῆς πῇ. Μόλις τελεί-ωσε ὁ χορὸς, ὁ Χέρμαν ξανακάθισε στὸ τραπέζι μὲ τὴν ντάμα του, γέμισε πάλι τὸ ποτήρι καὶ παράγγειλε ἄλλη μιὰ μπο-τίλια σαμπάνια.

— Ἐγὼτε λεφτὰ γιὰ φάγωμα; εἶπε ἡ μιὰ ἀπὸ τις κοπέλλες.

— Ἐχουμε, δόξα τῷ Θεῷ, ἀπάντησε ὁ Χέρμαν.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ πάρῃ ὅλα τὰ μαγαζία, ρώτησε ἡ ἄλλη;

— Ὁχι. Ἐπάρχουν καὶ γιὰ σὰς, εἶπε

ὁ Χέρμαν. Μὴ φοβόσαστε. Ἀπόψε θὰ γλεντήσουμε καλὰ καὶ θὰ πληρωθῇτε καλὰ.

Ἐβαλε τὸ χερὶ στὴν τσέπη του, ἔ-βγαλε μερικὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔ-δωσε μὲ τρόπο στὰ δύο κορίτσια.

— Καλὴ ἀρχή, εἶπε γελώντας.

— Ἐχε καὶ συνέχισε; ρώτησε ἐνθου-σιασμένη ἡ μιὰ.

— Ὅση θέλετε. Φθάνει νὰ δεχθῇτε κάτι ποὺ θὰ σὰς προτείνουμε.

— Δεχόμαστε, τὸν διέκρινε ἡ ἄλλη χω-ρίς νὰ περιμένῃ ν' ἀκούσῃ τὴν πρότασι.

— Νὰ πᾶτε νὰ φέρετε καὶ τὴν Λουίζα στὸ τραπέζι.

Οἱ δύο κοπέλλες ἀλλήλοκτυπήθηκαν καὶ ὅσοι ἀρχισαν νὰ γελᾶν.

— Δὲν στᾶλεγα ἐγὼ; εἶπε ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Αὐτοὶ οἱ φρεσκοσιδερωμένοι κύ-ριοι δὲν μῆτταν στὸ μαγαζὶ γιὰ μᾶς. Τὸς γυάλισε ἡ Λουίζα.

— Ὁ Ὁσκαρ ἐνοίωσε τὴν ἀναπνοή του νὰ πιάναται. Ὅσοι ἦταν ἀλήθεια! Ἡ Λουίζα ἔρρε ἐκεῖ μέσα, ἦταν κ' αὐτὴ μιὰ χαμένη... Χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί ἔκανε, ἀνοίξε τὸ πορτοφύλι του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μεγάλο χαρτονομίσμα καὶ δει-γνόντας τὸ στὰ κορίτσια εἶπε:

— Ποιὰ τὸ θέλε; Τῆς τὸ δῖνω ἀμέ-σως ἂν πᾶν νὰ φωνάξῃ τὴν Λουίζα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πλησίασε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μαγαζιοῦ. Τὸ μάτι του εἶχε πάρει ἀ-πὸ μακριὰ τὸ μεγάλο χαρτονομίσμα καὶ θέλησε νὰ μάθῃ γιὰ ποῖα αἰτία σκορπού-σαν οἱ φρεσκοσιδερωμένοι κύριοι ἐστὶ τὰ λεφτὰ τους.

— Κύρ-Γιόζεφ, εἶπε ἡ μιὰ ἀπὸ τις κοπέλλες μόλις τὸν εἶδε. Ἐλα! Σοῦ ἤρ-θανε γαμπροί. Καὶ τί γαμπροί; Παραλή-δες. Γερμὰν χιλιάρικα.

— Ὁ καταστηματοῦχος τὴν κύτταξε χω-ρίς νὰ καταλαβαίνει τί ἐννοοῦσε.

— Τί κάνεις τὸν βλάκα; συνέχισε ἡ κοπέλλα. Θέλουν τὴν Λουίζα σου, τὴν πριγκίπισσα.

Τὰ μάτια τοῦ κύρ-Γιόζεφ ἄστραψαν. Προχώρησε πρὸς τὴν κοπέλλα, ἔπασε σφιχτὰ μὲ τὸ ἕνα του χερὶ τὸ γυναικί της μπράτσο καὶ σηκώνοντας τὸ ἄλλο του χέ-ρι τὴν γτύπησε κατὰμουτρα:

— Σοῦ ἔχω πῇ τόσες φορὲς νὰ μὴν πι-άνῃς ποτὶ συγγαμμένο σου στόμα τὸ ὄνομα τῆς κόρης μου!

— Ὁ Χέρμαν εἶχε πῆ

ΕΚΕΙΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ, μια ηλικιωμένη δεσποινίς περίπου εξήντα ετών, έχει άφιξερσεί όλη της την ζωή και όλη της την μεγάλη περιουσία, στην έρευνα των αρχείων των παλαιών μοναστηριών και πύργων της Γαλλίας. Για την ώρα θρίσκειται στο Βιρινιάν, μαζί με την νεαρά γραμματέα της δεσποινίδα 'Ισαβέλλα Ντωμενέ, μια νέα από πολύ καλό αλλά όχι πλούσιο σπίτι. Ο πατέρας της, γνωστός στρατηγός, έχει παντρευθεί για δεύτερη φορά αλλά η μητροιά της 'Ισαβέλλας την αγαπάει πολύ. Έπειδή όμως είναι πολλά παιδιά στο σπίτι η 'Ισαβέλλα αναγκάστηκε να εργασθεί και είναι από δύο ετών περίπου στην υπηρεσία της δεσποινίδος ντέ Ρεϊζεβίλ. Η 'Ισαβέλλα Ντωμενέ δεν είναι ίσως καλλονή αλλά είναι μια νέα με πολύ ευάριστο έξωτερικό, εικοσιτεσσάρων ετών, με ωραία πλούσια μαύρα μαλλιά, μεγάλα μαύρα μάτια και απαλό, δροσερό δέρμα. Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ έρχεται για τέταρτη φορά στο Βιρινιάν με τον σκοπό να έπισκεφθεί τον παλιό πύργο του Κρουαζίλ μέσα στην βιβλιοθήκη του οποίου υπάρχουν πολύτιμα, παλαιά αρχεία. Όλες οι προηγούμενες απόπειρες που είχε κάνει για να έπισκεφθεί τον πύργο είχαν ναυαντήσει έπειδή η πυροδοέσποινα, δεσποινίς Φλερύ-ντ' Άλλεμάν, μια παρράξενη και αιδάσθενη νέα, δεν ήθελε να της πδ επιτοίψη. «Την τσίτη σορά που έκανα την απόπειρα να έπισκεφθώ τον πύργο— διηνείται η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ στην 'Ισαβέλλα— η πυροδοέσποινα είχε πεθά- νει λίγες ημέρες πρίν και δεν ήθελ- σα να ένοχλήσω τον άνδρα της. Έλ- πίζω την ώρα αυτή να σταθώμε

πο τυχερές. Ύστερα από το μεση- μβρινό φαγητό, οι δύο ξένες πήγαν να συναντηθούν τον έφημεριο του Βιρινιαν, για να του ζητήσουν πλη- ροφορίες για τον καινούργιο πυργ- οδοέστη. Ο έφημεριός απεχαιρέτησε καποιν νέο με τον οποίο συνομιλού- σε την στιγμή αυτή και ύστερα τους έδωσε τις πληροφορίες που ήθελαν. Ο πύργος άνηκε τώρα στον σύζυ- γα της πρώην πυροδοέσποινης, τον κυριο Ντενίς 'Ωμπερτέν. Ο κ. 'Ωμ- περτέν ήταν ένας νέος από φτωχή οίκογένεια που εργαζόταν πρίν στο συμβολαιογραφείο του κ. Κορμιέ. Κάποτε τον έστειλε ο κ. Κορμιέ στον πύργο για να πάη εκεί κάτι έγγρα- φα. Μόλις τον αντίκρυσε η δεσποινίς Φλερύ-ντ' Άλλεμάν τον έρωτεύθηκε και λίγο καιρό αργότερα έγινε ο γά- μος τους. Μετά τον θάνατό της τον άφησε γενικό κληρονόμο της υπό- τόν όρον ότι δεν θα ξαναπαντρευθεί. Ύστερα από τις πληροφορίες αυ- τές, οι δύο ξένες, πήγαν κατ' ευθεί- αν στον πύργο. Ο κ. 'Ωμπερτέν τις δέχθηκε με μεγάλη ευγένεια και έ- δήλωσε στην δεσποινίδα ντέ Ρεϊζε- βίλ ότι ήταν έλεύθερη να μελετήσει τα έγγραφα που ύπηρχαν εκεί. Ταυτοχρόνως τις παρουσίασε στην υπτέρα του και την αδελφή του που άν και τους φέρθηκαν επίσης ευγε, νέστατα, λοξαυτοούσαν που και που την 'Ισαβέλλα. Γυρίζοντας από τον πύργο στο Βιρινιάν, η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ και η 'Ισαβέλλα, συζητού- σαν για τις εντυπώσεις τους από τον πύργο στον οποίο θα πήγαιναν τώρα κάθε ημέρα σχεδόν. Εύρισκαν και οι δύο τον κ. 'Ωμπερτέν, που ή- ταν πολύ νέος ακόμη, ευγενέστατο και πολύ κομψό. Η 'Ισαβέλλα τον κατηγορούσε έν τούτοις ότι είχε θυ- σιάσει την έλευθερία του για να ά- ποκτήσει την περιουσία της δεσποι- νίδος Φλερύ-ντ' Άλλεμάν. Η δε-

σποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ προσπάθησε να τον δικαιολογήσει και στο τέλος είπε ότι της ήταν όλα αδιαφορα και ότι το μόνον που την ένδιεφερε ή- ταν ότι είχε κατορθώσει επί τελους να παρη την αεία να μελετήσει τα αρχεία του πύργου. Την άλλη μέρα, η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ νοίκιασε ε- να μικρό σπίτι και το οποίο της υπε- δειξε ο συμβολαιογράφος κ. Κορμιέ, ο παλιός προϊστάμενος του σημερι- νού πυροδοέσποτου κ. 'Ωμπερτέν. Ο κ. Κορμιέ τις κάλεσε στο σπίτι του και εκεί η 'Ισαβέλλα γνωρίστηκε με τις δύο του κόρες, την Μαρία και την Μιλέτ. Η Μαρία, η μεγαλύτερη, ήταν πολύ όμορφη αλλά όχι και πολύ έξυπνη ένφ η μικρότερη η Μιλέτ ήταν χαριτωμένη και τε- τραπέρατη. Οι δεσποινίδες Κορμιέ είχαν χά- σει από μικρές την μητέρα τους και για τον λόγο αυτό διηύθυνε τό νοι- κοκυριό του σπιτιού τους μια έξα- δελφή του πατέρα τους, για την ό- ποια όμως δεν είχαν πολύ σεβασμό τα δύο κορίτσια. Η Μαρία και η Μιλέτ συνώδευσαν την 'Ισαβέλλα στον ωραίο κήπο του σπιτιού τους, την παρεκάλεσαν να τις έπισκέπτε- ται συχνά και ύστερα άρχισε συζή- τηση για τον πυροδοέσποτη του Κρουαζίλ. «Τόν γνωρίζουμε πολύ καλά, είπε η Μιλέτ, έπειδή πρίν παντρευθεί εργαζόταν στο γραφείο του μπαμπά. Εγώ δέν λυπάμαι. Σή- μερα τον φυλάνε δύο δράκοι, η μη- τέρα του κυρία 'Ωμπερτέν και η ά- δελφή του κυρία Μπολλάυ. Η οί- κογένειά του τον άνάγκασε να κάνει αυτόν τον γάμο. Δέν έννοούσαν να τον άφίσουν να χάσει αυτήν την τύ- χη στην οποία τον έσπρωξε χωρίς να θέλη ο μπαμπάς, που τον έστει- λε με κάτι έγγραφα στον πύργο. Η δεσποινίς Φλερύ-ντ' Άλλεμάν τον έρωτεύθηκε μόλις τον αντίκρυσε και συνήντησε την μητέρα του νέου.

τον άνδρα της και το παιδί τους. Ο άνδρας της αδελφής του άσχολεϊται με άγοραπωλησίες αυτοκινήτων. Εί- ναι όμως πολύ συχνά στο Κρουα- ζίλ. Υπάρχει, έπίσης, ένας έθιος, έ- νας έπιχειρηματίας, άδελφός της κυρίας 'Ωμπερτέν, που έχει έρθει ά- πό άλλου και βοηθάει καθώς λέγε- τον κ. Ντενίς στην διαχείριση της περιουσίας του. Η Μιλέτ σταμάτησε για λίγο, Γύρισε και κύτταξε την αδελφή της που διώρθωνε μια περικοκλάδα που την είχε ρίξει ο άέρας και ύστερα πρόσθεσε: —Γνωρίζουμε πολύ καλά την Σου- ζάννα Μπολάυ, την αδελφή του Ντε- νίς. Έρχόταν και μας έβλεπε συχνά και τότε-τότε πηγαίναμε κι' έμεις στον πύργο. Σκόρωνα όμως μια δουλειά σ' αυτές τις κυρίες. Της έ-

κανα να πιστέψουν ότι ο Ντενίς εί- ναι έρωτευμένος με την αδελφή μου, την Μαρία. Από πρίν την φοβόντου- σαν. Από τότε, όμως, που τάχα ά- θελά μου, πρόσδωσα τό μεγάλο μυσ- τικό, δέν θέλουν ούτε να μάς ίδούν. Α! Δέν έέρετε πόσο θα διασκεδά- ζα άν καταφέρνατε τον πυροδε- σποτή να άρνηθεί την ωραία του πε- ριουσία και να σάς παντρευθεί. Ο- μολογώ ότι αυτή η οίκογένεια, που προσπαθεί άπεγνωσμένως να δια- φυλάξη τό πλούσιο μερτικό που της έπεσε, άξανα από τον ούρανό, μου είναι άντιπαθητική. —Ένας λόγος πάρα πάνω για να μη συνδεθεί κανείς μαζί της, δεσποι- νίς Μιλέε. —Τί να σάς πώ. Έδώ στην περιφέ- ρεια δέν ύπάρχει κανένα κορίτσι που να ένδιαφέρεται για τον Ντε-

ΕΦΥΓΕ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΟΥ

νίς. Πρώτον, διότι όποια κι' άν τον πάρη, άν δέν έχη δική της περιου- σία, θα του φέρη την φτώχεια, άφού μόλις ξαναπαντρευθεί θα χάσει όλα του τα δικαιώματα...

Η Μιλέτ έμεινε για λίγο συλλο- γισμένη. Μιά μυστηριώδης έκφρα- σις σκίασε για λίγο τό πρόσωπό της.

—Μόνον η αδελφή μου ή εγώ θα μπορούσαμε να τον πάρουμε είπε σε λιγάκι. Βέβαια. Έχουμε άρκετά μεγάλη προίκα, ώστε δέν θα άνάγ- καζόμασταν να φτωχολήσουμε. Θα τα βγάλαμε πέρα τέλος πάντων. Ο Ντενίς θα διαδεχόταν τον μπαμπά στην δουλειά του. Αυτό δέν θα άρε- σε όμως καθόλου στην οίκογένεια 'Ωμπερτέν, γιατί δέν θα μπορούσα- με βέβαια να τους πάρουμε όλους στην ράχι μας. Μη με κυττάζετε έ- τσι. Για να συμβή κάτι παρόμοιο, θα έπρεπε να τό έπιθυμούσαμε. Πι- στέψτε με όμως, εγώ δέν τό έπιθυ- μώ καθόλου. Και είμαι σχεδόν βε- βαία ότι ούτε και η αδελφή μου τό έπιθυμεί. Σας τα λέγω όλα αυτά για να καταλάβετε για ποίο λόγο μάς ύποπτεύονται στον πύργο και για ποίο λόγο έχουμε τόσο λίγες σχέσεις με την οίκογένεια 'Ωμπερ- τέν, μολονότι ο πατέρας μας τους έχει κάνει τόσο καλά,

Ύστερα άνασέκωσε τους ώμους της, σαν να ήθελε να εκδηλώση κά- ποιαν άνυπομονησία και πρόσθεσε: —Έχω μεγάλα σγέδια για τό μέλλον. Άμα γνωρισθώμε καλύτε- ρα, θα σάς τα πώ. Άλλως τε, μου άρέσετε τόσο πολύ, ώστε έλπίζω ό- τι θα γίνουμε γρήγορα καλές φί- λες.

Κατόπιν είπε με ύφος σχεδόν μυ- στηριώδες:

—Νομίζω ότι δέν θα έχω την ίδια τύχη που θα έχοιν όλα τα άλλα κο- ρίτσια της πατρίδας μου.

Η 'Ισαβέλλα, σμυθισμένη να μην ένδιαφέρεται πολύ για ξένες ύπο- θέσεις, φαντάσθηκε ότι η μικρή Μι- λέτ άνειρευόταν να ξεφύγη με διά- φορα μέσα υπό τό σκοτεινό έπαρχι- ακό περιβάλλον και δέν έδωσε γι' αυτό καμμιά ένδιαφέρση σημασία στα λόγια της.

—Σας άρέσουν αυτά τα κοριτσά- κια; ρώτησε την 'Ισαβέλλα λίγο αργότερα η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ;

—Δέν τις βρίσκω καθόλου άντιπα- θητικές, της άπήντησε αυτή χαμογε- λώντας. Θα ήμουν πολύ ευχαριστη- μένη άν μπορούσα να τας ξανασυ- γανήσω όσον καιρό θα ήένουμε έ- κά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Η 'Ισαβέλλα Ντωμενέ ήταν έν- θουσιασμένη από την ζωή της μέσα σ' αυτό τό καινούργιο περιβάλλον. Η μικρή παλιά πόλις, τό άτίθασσο ποταμάκι που την διέσχίζε, τα ψηλά βουνά που την περιτριγύριζαν, τό

μικρό τους σπίτι με τον έγκατα- λελειμμένο κήπο, όλα της άρεσαν υπερβολικά. Άλλά πιο πολύ από ό- λα της άρεσαν ο πύργος του Κρουα- ζίλ και τό θαυμάσιο πάρκο του.

Καταγοπευμένη από αυτήν την...

συνολαδική ζωή, προσπαθούσε να δώσει στο μικρό της σπίτι μια μορφή έντελως οίκογενειακή, για να συμβιβάζη τις αντίθεσεις. Η δε- σποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ, που έστερείτο σχεδόν έντελως της γυναικείας ίκα- ιότητας της νοικοκυροσύνης, ήταν / θουσιασμένη με τις φροντίδες που ατέβαλλε η 'Ισαβέλλα για να κά- η τό σπίτι τους ευάριστο. Αυτό την έκανε να έκτιμάη ακόμη περισ- ρότερο την νεαρή βοηθό της.

—'Ισαβέλλα, σας ζηλεύω, της έ- λεγε. Η φύσις σας έχει προικίσει με πολλά χαρίσματα. Την μία στιγ- μή σας ένδιαφέρουν η ιστορία και η φιλολογία και λίγην ώρα αργότε- ρα σας άπασχολεί τό χρώμα της καινούργιας μπλούζας που θα φτι- άξετε ή το λουλουδιό με τό όποιο θα στολίσετε τό καπέλλο σας. Είσα- στε εύτυχισμένη έπειδή είσαστε νέα, όμορφη, κομψή. Γελάτε σαν ευχαρι- στημένο παιδί. ταυτοχρόνως όμως

Η Μαρία ήταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι.

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

είσατε σωστή γυναίκα, πρακτική και κοκέτια.

—Ίσως γεννήθηκα για να είμαι ευτυχισμένη, απήντησε η 'Ισαβέλλα. 'Ομολογώ ότι έχω ένα τέτοιο συναίσθημα.

—Αυτό σημαίνει ότι είσαι ξυπνη, αγαπητή μου 'Ισαβέλλα. 'Υπάρχουν τόσες άλλες ανόητες γυναίκες που παραπονιούνται διαρκώς για την μοίρα τους. Δηλαδή για την φαινομενική τύχη που παρουσιάζουν οι άλλες...

—Ενας υπέροχος καλόκαιριτικός ήλιος φώτιζε το πάρκο του πύργου της Κρουαζίλ, την ώρα που το διέσχισαν οι δύο ξένες. Η 'Ισαβέλλα αισθανόταν την επιθυμία να τρέξει ανάμεσα στα άκατάστατα δρομάκια που να επισκεφθεί όλα τα σημεία από τα οποία θα μπορούσε να απολαύσει μιάν υπέροχη θέα. 'Αλλά δεν είχε έρθει ακόμη η στιγμή για να ικανοποίηση αυτή την επιθυμία της. 'Εδειχνε πολύ ζωηρό, αλλά και πολύ ειρηνικό ενδιαφέρον για την οικονομία. 'Ωμπερτέν, που χάρις σε μιάν απλή σύμπτωση είχε εγκατασταθεί μέσα σ' αυτό το ευγενικό περιβάλλον. Την έτρωγε η επιθυμία να ιδεί πώς έπαιζαν τον ρόλο του νεόπλουτου οι καινούργιοι πυργοδεσπότες. 'Αλλά δεν συναντήθηκε τις ακόλουθες μέρες με τις δύο κυρίες του πύργου και ήταν πολύ ευχαριστημένη που δεν τους είχε κάνει επικίνδυνη εντύπωση.

—'Η παρουσία μου δεν τις ανησυχούσε φανερά, συλλογίζονταν. 'Αλλως τε δεν φαντάζομαι ότι ο κύριος 'Ωμπερτέν έχει φθάσει κι' άλλες στο σημείο ώστε να έρωτεύεται κάθε γυναίκα που αντικρύζει. 'Όταν μάλιστα είναι... φτωχά. Ξέρει πολύ καλά τι του χρειάζεται.

Τις πρώτες μέρες συναντούσε τακτικά τον πυργοδεσπότη του Κρουαζίλ. Πότε τον έβλεπε καθισμένο σ' έναν πάγκο του πάρκου, να χαϊδεύει ένα ωραίο σκυλί που τον συντρόφευε. Πότε τον έβλεπε να περιφέρεται ολόμοναχος ανάμεσα στα πυκνοφυτεμένα δασάκια του πάρκου. 'Αλλες φορές πάλι τον συναντούσε στην βιβλιοθήκη, γεμάτων ενδιαφέρον για τις έρευνες της δεσποινίδος ντε Ρεϊζεβίλ. Και παντού και πάντοτε, όπου και αν τον συναντούσε, απεκόμιζε την εντύπωση ότι είχε απέναντί της έναν άνθρωπο πολύ έξυπνο, πολύ μορφωμένο και με εξαιρετικά καλούς τρόπους.

«Κατάρθωσε να συνήθισα θαυμάσια τον ρόλο του πυργοδεσπότη, συλλογίζονταν η 'Ισαβέλλα. Φαίνεται να είναι πολύ έγωιστής και πολύ υπερήφανος. 'Ας ελπίσουμε ότι η παρουσία και η κοινωνική του θέσις αρκούν για να τον παρηγορήσουν για ό,τι άλλο αναγκάστηκε να στερηθεί».

Κάποιο πρωί, ενώ περπατούσε μέσα στο πάρκο, η 'Ισαβέλλα αντικρούσε για πρώτη φορά ένα γεροντόκι που συζητούσε με τον πυργοδεσπότη. Το πρόσωπό του ήταν ζωηρό. Τά μάτια του όμως πετού-

σαν σπίθες και μάλιστα σπίθες που δεν πρόδιναν την μεγαλύτερη αθωότητα του κόσμου. 'Ηταν ο αδελφός της κυρίας 'Ωμπερτέν, ο θείος του πυργοδεσπότη, που τον βοηθούσε στην διαχείριση της περιουσίας. 'Ολος ο κόσμος τον γνώριζε με το μικρό του όνομα: 'Ο κύριος 'Αριστέιδης. 'Ηταν ο μόνιμος φιλοξενούμενος του πύργου. 'Από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρουσε, η 'Ισαβέλλα ένοιωσε μιά φλογερή αντίπαθεια γι' αυτόν. Μιάν αντίπαθεια που δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί μόνον από το αληθινό αντιπαθητικό εξωτερικό του ζωηρού γέρου.

«Θά έπρεπε να ντρέπεται αυτός ο συγαμένος γέρος, που εμφανίζεται στο πλάι ενός τόσο καλοφτιαγμένου νέου», συλλογίσθηκε.

Η αντίπαθεια ήταν κατά τα φαινόμενα αμοιβαία, γιατί και ο γέρος της έριξε μιά, κάθε άλλο παρά φιλική ματιά, μόλις την αντίκρουσε.

Την ίδια ημέρα, ο κ. 'Ωμπερτέν προσεφέρθη να οδηγήσει τις δύο ξένες για να επισκεφθούν το απέραντο πάρκο. Η 'Ισαβέλλα χάρηκε πολύ που της δινόταν αυτή η ευκαιρία που την περιέμενε τσόν καιρό. Το πάρκο ήταν κάτι το υπέροχο, πού υπέροχο από ό,τι το είχε φαντασθεί. Πόσο θά ήθελε να είχε καιρό για να ζωγραφίσει μερικά από τα πιο ωραία μέρη του. Σκέφθηκε να συνεννοηθεί με την δεσποινίδα ντε Ρεϊζεβίλ για το ζήτημα αυτό. 'Όσο για την τελευταία, το πάρκο παρουσίαζε έντελως διαφορετικό ενδιαφέρον. 'Ηταν περιτριγυρισμένο από ένα παλιό μεσαιωνικό τείχος που άλλοι διετηρείτο ακόμη σε υποφερτή κατάσταση, ενώ άλλοι πάλι είχε τελειώσει εξαφανισθεί. Μερικά σημεία του είχαν επισκευασθεί από τους μετέπειτα πυργοδεσπότες, αλλά με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη γυπιάει σχημασά μάτια η έπισκευή.

—Είναι αλήθεια ότι σώζεται ακόμη ο 'Πύργος του θαμμένου Ζωντανού; ρώτησε η ηλικιωμένη δεσποινίς.

Η 'Ισαβέλλα ένοιωσε ένα ρίγος στο άκουσμα αυτών των λόγων. Αυτή η μακρική ιστορία ήταν πολύ φρικιαστική.

—Βέβαια, δεσποινίς, απήντησε ο κ. 'Ωμπερτέν. 'Αν σάς ενδιαφέρει, μπορούμε να τον επισκεφθούμε.

Η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ δέχθηκε άμέσως και με μεγάλη της εύγλωτση απάντησε στην πρόταση. Καθώς πήγαιναν προς τα εκεί, μπήκαν να θαυμάσουν ένα σωρό άλλα ωραία και ενδιαφέροντα σημεία του πάρκου. 'Αλλά το ωραιότερο και πιο ενδιαφέρον από όλα ήταν άσφαλως το σημείο στο οποίο βρισκόταν ο φρικτός πύργος.

—Βλέπετε αυτήν την προεξοχή εκεί στο τέλος; ρώτησε ο πυργοδεσπότης. Λένε ότι εκεί ήταν...

Η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ που είχε επισκεφθεί ως τότε πολλά άλλα μέρη στα οποία γίνονταν αντιστοιχία βασανιστήρια, κύτταξε τον μικρό πύργο χωρίς να δείξει την παραμικρή συγκίνηση. Η 'Ισαβέλλα, όμως, γλίστρησε και ψιθύρισε: —Τι φρικτό δράμα.

—'Ο κ. 'Ωμπερτέν κύτταξε την νέα χαμογελώντας και ύστερα της είπε με καλωσύνη:

—'Αλλοι καιροί, άλλα ήθη, δεσποινίς. Τά άσφυλιόνα άδρια της εποχής μας, τά τεράστια κανόνια, οι φρικτές έκρηκτικές ύλες που σπεί-

ρουν παντού την καταστροφή, δεν είναι άρκετά απόδειξεις ότι η ανθρωπότητα δεν έγινε καθόλου καλύτερη από τότε; Για να μειώσουν όμως, την κακή εντύπωση που σάς έκανε αυτή η επίσκεψις, σάς λέω ότι σύμφωνα με κάποιαν άλλη έκδοση, ο πύργος του 'Θαμμένου Ζωντανού' ονομάζεται και «Πύργος του Λεπρού».

—'Α! Καταλαβαίνω, είπε η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ. Κάποιος λεπρός θά είχε απομονωθεί εδώ μέσα, όπως ήταν άλλως τε και σωστό, και αυτό θά έδωσε άφορμή στο να δημιουργηθεί ο θρύλος του 'Θαμμένου Ζωντανού».

—Αυτό πιστεύω και εγώ, είπε ο κ. 'Ωμπερτέν. Μερικές πέτρες που κατόχους και η σχετική φαντασία, βόκαί τόσο κολακευτικό αλλά πάντως πολύ ενδιαφέροντα θρύλο.

Την επομένη οι δύο ξένες συναντήθηκαν πάλι με την μητέρα του πυργοδεσπότη και την κόρη της. Η 'Ισαβέλλα ήταν αυτήν την ημέρα στις διορφίς της. Φορούσε ένα θαυμάσιο μπλε άνοιχτό φόρεμα που της γελαστή. Οι δύο κυρίες την κυττούσαν κατάπληκτες και με δυσσάρε. 'Ισαβέλλα εξαίρετικά την

—Θά νόμιζε κανείς ότι δυσκολεύονται να αναγνωρίσουν, σκεπτόταν μέσα της. Λίγο ακόμη και θά ζητούσαν από την δεσποινίδα ντε Ρεϊζεβίλ να τους επιη ποιά είμαι και να με συστήσει.

Οι κάθε άλλο παρά φιλικές ματιές που της έριχναν, την έκαναν ύστερα να σκεφθεί:

—'Εχει δική η μικρή Μιλέτ. Μέσα στον πύργο του Κρουαζίλ υπάρχει ένας αλχημίστας και αυτές οι δύο κυρίες είναι οι αμειλικτοι φύλακές του.

Η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ, που μάντευσε κι' αυτή τις σκέψεις των δύο κυριών, άρχισε να φοβάται μήπως οι έχθρικές τους διαθέσεις απέναντί της 'Ισαβέλλας της χαλούσαν τα σχέδια που είχε. 'Απεφάσισε λοιπόν να την παρουσιάσει με το οικγενειακό της όνομα, πράγμα που είχε αποφύγει στην αρχή. 'Εφερε με τρόπο την συζήτηση επάνω στην νεαρή της γραμματέα και βρήκε μιάν ευκαιρία για να αναφέρει ότι ήταν κόρη του στρατηγού Νταμενέ. Το όνομα του ένδοξου στρατηγού έκανε μεγάλη εντύπωση στις δύο κυρίες και προσάθησαν όσο μπορούσαν να γίνουν πιο ευγενικές προς την 'Ισαβέλλα. Θά προτιμούσαν βέβαια να ήταν η κόρη του Νταμενέ και μιά δασημομούρα, γρηά, σάν την δεσποινίδα ντε Ρεϊζεβίλ να είπαμε.

—'Υστερα όμως παρηγορήθηκαν, με την ελπίδα ότι οι δύο ξένες δεν θά έμεναν για πολύ καιρό στο Βιρινιάν. 'Όπως και νάναι όμως, άπεφάσισαν να λάβουν τα μέτρα τους.

—'Όταν η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ και η 'Ισαβέλλα βρέθηκαν μόνες μέσα στην άπέραντη βιβλιοθήκη, άρχισαν να γελάν. —'Υστερα όμως η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ σοβάρεψε και είπε:

—'Εν πάση περιπτώσει, δεν θά ήταν καθόλου ευχάριστο αν μας έκλειναν την πόρτα του πύργου οι δύο κυρίες. Φοβούνται μήπως σάς έρωτεύθη ο κ. 'Ωμπερτέν και θυσίαση για χάρις σας την ωραία κληρο-

νομία των Φλερύ ντ' 'Αλλεμάν. Το ζήτημα είναι γι' αυτές τόσο σοβαρό, ώστε δεν αποκλείεται να μου ειπών κάποιο πρωί: «Ξέρετε... Λυπούμεθα πολύ... άπεφάσισαμε να κάνουμε ένα ταξίδι και καθώς καταλαβαίνετε, δεν θά είναι δυνατόν να συνεχίσετε τις έρευνές σας στην βιβλιοθήκη του πύργου. Ίσως άλλη φορά...»

—'Εν τοιαύτη περιπτώσει, είπε η 'Ισαβέλλα πάντοτε χαμογελώντας, νομίζω ότι το προτιμώτερο θά ήταν να εξαφανισθώ για κάμποσον καιρό από κοντά σας. Μπορούμε να βρούμε μιά πρόφαση...

—'Α! όχι, όχι, διεμαρτυρήθη ζωηρότατα η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ. 'Ακριβώς την στιγμή που σάς χρειάζομαι τόσο πολύ. 'Οχι. Θά ήταν υπερβολικό αυτό. 'Εκείνη που μπορεί να γίνει, είναι να μη ξαναφορέσετε αυτό το μπλε φόρεμα. Είναι απλό, πολύ απλό. 'Αλλά σάς πηγαίνει τόσο πολύ, σάς κάνει τόσο όμορφη. 'Ας δοκιμάσουμε μ' ένα πιο μέτριο ντύσιμο. Αυτό δεν πρόκειται να σάς βλάψει, έπειδή δεν φαντάζομαι να έχετε σοβαράς βλέψεις για τον Ιδιοκτήτη του πύργου.

—Μη μιλάτε πιά απλώς για πύργο. 'Ας μιλάμε εις το μέλλον για τον πύργο του 'Θαμμένου Ζωντανού», είπε γελώντας η 'Ισαβέλλα.

—Και γελάτε; της είπε η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ. —'Ω! Πόσο σκληροί είσαστε σεις οι νέοι. Και όμως, φαντάζομαι ότι αυτός ο άνθρωπος θά υποφέρει πολύ ψυχικώς. Δεν μπορεί. 'Αργά ή γρήγορα θά πάρη κάποιαν άλλη απόφαση, θά άρchiση μιά διαφορετική ζωή.

Η ηλικιωμένη δεσποινίς δεν ήθελε να είη όρθα-κοφτά στην 'Ισαβέλλα ότι η ζηλοτυπία της πεθαμένης θά ανάγκαζε τον κύριο 'Ωμπερτέν να άρchiση μιάν ένοχη ζωή. Τις ίδιες σκέψεις έκανε έν τούτοις και η νέα. Λυπόταν ειλικρινώς αυτόν που είχε μείνει στην ζωή και αισθανόταν μιάν απέχθεια για εκείνη που είχε φύγει. Το χαμόγελο που στολίζει μέχρι την στιγμή αυτή τα χείλη της, εξαφανίσθηκε διά μιάς.

—'Αυτή η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ με θεωρεί πάντοτε σάν μικρό κορίτσι, σκέφθηκε. 'Εχει δική. 'Ενας άνθρωπος χωρίς αούτηπρές άρχες, θά μπορούσε πολύ εύκολα να καταστρατηγήσει αυτήν την διαθήκη. 'Αλλά καθώς φαίνεται, ο κ. 'Ωμπερτέν δεν είναι από αυτού του είδους τους ανθρώπους. Φαίνεται να είναι πολύ θρησικός. 'Ολοι μιλούν γι' αυτόν με πολύ σεβασμό. Τον εκτιμούν. Τού συγχωρούν τον τρόπο με τον οποίο απέκτησε την περιουσία του. Αυτή η δυστυχισμένη η πυργοδεσποινίς δεν είχε κάνει καθόλου άσχημη έκλογη. Κρίμα που δεν έζησε».

Λίγες ημέρες άργότερα δόθηκε μιά φιλανθρωπική έορτή στο Κρουαζίλ. Η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ, φύσει γενναίωδωρη γυναίκα, θέλησε να έπωφεληθι της ευκαιρίας αυτής για να άποδείξει την ευγνωμοσύνη της προς τους ανθρώπους του πύργου. Το κυριώτερο μέρος της γιορτής αυτής ήταν, όπως συμβαίνει πάντοτε σ' αυτού του είδους τις γιορτές, η αγορά στην οποία πωλούνται δλοιοι του είδους τά άχρηστα αντικείμενα που μένουν χρόνια δλοκληρή άπουλήνια στα μαγαζιά και δεν έέρουν οι καταστηματαρχαι τί να τά κάνουν. 'Υπήρχαν όμως ευτυχώς και μερικά άριστουργήματα,

πρό πάντων σέ άσπρόρρουχα, από εκείνα που μόνον οι έπαρχιώτισσες που έχουν πολύν καιρό στην διάθεσί τους ξέρουν να φτιάχνουν.

—Μόνο που την βλέπω δλη αυτή την δουλειά μου κάνει κακό, έλεγε η 'Ισαβέλλα.

Η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ έμεινε μόνον για λίγη ώρα ανάμεσα στα διάφορα τραπέζακια που είχαν στηθεί, αλλά καθώς βελώναν οι πωλήτριες, αυτή η λίγη ώρα ήταν πολύ καλά χρησιμοποιημένη.

—'Ο κ. 'Ωμπερτέν έμφανίσθηκε μέσα στην μεγάλη σάλα, συνοδευόμενος από τέσσερις κυρίες. 'Υστερα πλησίασε μερικές ηλικιωμένες κυρίες, από αυτές που είχαν αναλάβει την πώληση των διαφόρων αντικειμένων. Η 'Ισαβέλλα τον κυττούσε και συλλογίζονταν ότι αυτές οι ίδιες κυρίες με τις όποιες συναιμούσε, τον είχαν γνωρίσει λίγα χρόνια πριν ως ένα άσημαντο νέο. Και σήμερα ήταν ο πλουσιώτερος άνθρωπος στην χώρα, ο κύριος του Κρουαζίλ και όλες σκωτώνονται ποιά θά τον πρωτοχαίρειται.

—'Ακόμη πιο διασκεδαστική εύρισκε όμως η 'Ισαβέλλα, την συμπεριφορά των νέων κοριτσιών απέναντί του πυργοδεσπότη. Βέβαια, ο κ. 'Ωμπερτέν άπεκλείετο για σύζυγο. Μ' όλα ταύτα, πολλές προσπαθούσαν να άρχισουν μαζί του ένα φλερτάκι. Η παρουσία του δημιουργούσε αίσθηση. Ψιθυρισμοί άκουγόταναν. 'Ηταν ένα είδος ήρωας μυθιστορήματος, από εκείνους που συγκινούν τις καρδιές. Γι' αυτό και όλα εκείνα τά νέα κορίτσια προσπαθούσαν να τραβήξουν την προσοχή του.

Δεν μπορούσαν να τον παντρευθούν. Κανείς όμως δεν μπορούσε να τά έμποδίση να προσπαθούν να του έρέσουν. Πόσες και πόσες από τις νέες αυτές δεν θά λυπόntonταν που δεν ύπήρχε έλπις να άποκτήσουν ούτε τον ωραίο πύργο, ούτε και τον γοητευτικό πυργοδεσπότη.

Χωρίς να προσέχη καθόλου στην συγκίνηση που προκαλούσε η παρουσία του, ο κ. 'Ωμπερτέν διέσχισε ένα μέρος της μεγάλης σάλας και έξηφανίσθη. Η κοσμική κίνησις δεν τού άρεσε καθώς φαίνεται. Σχεδόν την ίδια ώρα άπεσύρθησαν και η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ με την γραμματέα της.

—'Όταν λίγο άργότερα έφθασαν τά άφθονα ψώνια από την φιλανθρωπική αγορά στο σπίτι τους, η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ ξεχώρισε δύο τρία πράγματα για τον έαυτό της και είπε:

—'Αγαπητή μου 'Ισαβέλλα. Τά άλλα είναι για σάς. Ναι, ναι. Πάρτα. Δεν πιστεύω να θέλετε να με ιδήτε στολισμένη με όλες αυτές τις

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

γταντέλλες και τά κεντήματα. Θά γίνω γελοία. 'Αλλως τε, συχαίνουμαι τά γυναικεία στολίσματα. Σε σάς όμως θά ταιριάζουν θαυμάσια αυτά τά πράγματα. Είσατε νέα. 'Εγώ θά ικανοποιηθώ με την ιδέα ότι σάς έκανα μιάν ευχαρίστησι και ότι έκανα το καθήκον μου απέναντι των κυριών του πύργου.

Η 'Ισαβέλλα έμεινε ευχαριστημένη από την λύσι αυτή.

Τρεις ημέρες ύστερα από την φιλανθρωπική έορτή, δόθηκε μιά δείσις στον πύργο του Κρουαζίλ. Η δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ προτίμησε έν τούτοις να άποφύγη την πρόσκλησι. Τά διάφορα κουτσομπολιά που κυκλοφορούσαν στο Βιρινιάν, έπρεπε να τις άφίσουν έντελως άδίφορες. Την ίδια γνώμη είχε και η 'Ισαβέλλα και δεν θά είχε δώσει καμιά προσοχή στα λόγια του κόσμου, αν δεν της είχαν μιλήσει γι' αυτά οι δεσποινίδες Κορμιέ.

—'Όστε, έδωσαν δείσιωσι οι κυρίες; της έλεγε η Μιλέτ. Μας είχαν καλέσει κι' εμάς. Μας κάλεσαν όμως τόσο άργά, σάν να ήθελαν να μας δώσουν να καταλάβουμε ότι είμαστε ανεπιθύμητες. Αυτό έλλως τε το γνωρίζαμε. Κοί να σκέπτεται κανείς ότι κάποτε, η κυρία 'Ωμπερτέν, το είχε κρυφή έλπίδα να ιδή τον γιοιό της να παντρεύεται με μιάν από τις δύο μας.

—'Αλήθεια; είπε η 'Ισαβέλλα χαμογελώντας.

—'Ω! 'Όσο γι' αυτό δεν άμφιβάλλω καθόλου. Η άδελφή μου ήταν πολύ νέα και εγώ ακόμη περισσότερο. Και μ' όλα ταύτα, η κυρία 'Ωμπερτέν έστειλε τον γιοιό της να έργασθι στο γραφείο του μπαμπά, με την σκέψη ότι μπορούσε κάποτε να τον κάνει γαμπρό του και διάδοχό του. Νομίζω μάλιστα ότι και ο μπαμπάς θά είχε κάνει παρόμοια σκέψη. 'Αλλά βέβαια, ο γάμος του κ. 'Ωμπερτέν με την δεσποινίδα Φλερύ ντ' 'Αλλεμάν άνέτρεψε όλα αυτά τά σχέδια. Και τώρα γινήκαμε οι χειρότερες έχθρες αυτής της οικογενείας, από φόβο μήπως θελήση ο Ντενις να παντρευθι καμιά από τις δύο μας και χαθή μονομιάς η τεραστιά περιουσία του.

Η Μιλέτ γέλασε δυνατά, καθώς έλεγε αυτά τά τελευταία λόγια. 'Αλλά σχεδόν άμέσως πέρασε από το δροσερό της πρόσωπο μιά σκιά, μιά άπροσδόκητη σκιά μελαγχολίας. Η 'Ισαβέλλα που την κυττούσε όσο μιλάγε, το πρόσεξε.

—'Φανταζόμουν πάντοτε, συνέχισε η Μιλέτ, ότι ο Ντενις... ο κύριος 'Ωμπερτέν, θά παντρευόταν την Μαρία. Για μένα, την μικρότερη, δεν μπορούσε φυσικά να γίνεται λόγος. 'Αλλως τε φαινόμενον πάντοτε άκόμη πιο μικρή από ό,τι ήμουν και στην πραγματικότητα. 'Όστε, αυτό το μικρό κοριτσάκι, χωρίς ιδιαίτερη όμορφιά, δεν έπιανε καθόλου χαρτωσιά δίπλα στην ωραία Μαρία που είχε πάρει κι' άλλες την εμφάνισι κοπέλλας της παντρειάς.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Ο έλαιώνας

Ένα τρυφερό διήγημα της Ύβρετ Πρόστ

Εκί' ύστερα; Έκανε ή Έλέν Μπράντ άμα τελείωσε τώ διασάσμα του ανώνυμου γραμματός που είχε λάβει.

Μήπως δεν τοσερα; Κι' αλήθεια, ή πιά ξεκάθαρο άπ' αυτό; Ο θιωμήχανος ήλώντ Προν-βελ την πανινευσαν μονο και μονο για ν' αποκτήση τόν έλαιώνα που τό-σο επίμονα της είχε ζητήσει να α-γοράση τόσες φορές. Άπο συμφερον.

Ένώ αυτή τον αγοπούσε τρελλά, α-πελκισμένα, άπ' τά πιά μικρά της χρόνια.

Τό γράμμα της έλεγε και για κά-ποια Ντομακίνη όμως. Μά ούτε και αυτό δεν την ώθησε στο ν' αλλάξει άποφαση.

Ένας νέος τριάντα χρονών... Άν ήταν δυνατόν ναχε περάσει τόσα χρόνια της ζωής του χωρίς να άγα-πήση.

Την παραμονή του γάμου τους ή Έλέν κανόνισε τά πράγματα. — Άς μην αταπατώμεθα, έπτε του Κλώντ. Ο γάμος μας είναι συμφε-ροντολογικός. Σείς παντρεύαστε άπό συμφέρον κα ιεγώ για να έχω την έλευθερία μου. Θάμαστε συνέ-ταιροι και τίποτα παραπάνω.

Στενοχωρημένος άπ' αυτά τά λό-για, ο Κλώντ, δεν μίλησε. Θά τό δοίμε άργότερα αυτό! σκέφτηκε μέσα του. Και δεν φαντάστηκε καθό-λου την εξέλιξη των γεγονότων.

Σέ λίγο ο γάμος έγινε και άπ' την πρώτη κιόλας έμέρα, ή Έλέν πή-ρε την άνεξαρτησία της.

Τό πρώτο θράδυ που ο Κλώντ βγή-κε μετά τό φαί και γύρισε κατά τά μεσάνυχτα, άκουσε την ύπνρέτρια να του λέη στην έπιστροφή του.

— Η κυρία δεν γύρισε άκόμα.

Ύστερα άπό ένα τέταρτο, ένα αυ-τοκίνητο στάθηκε έξω άπό την πόρ-τα του σπιτιού. Ήταν ή Έλέν που έπέστρεφε.

Πέρασαν έτσι δυό όλόκληρες μή-νες.

Άμα ο Κλώντ προσκαλούσε κανέ-να φίλο του, ή Έλέν έκανε τό πάλν για να τούς περιποιηθή.

Τις άλλες μέρες, έβγαινε ο σύζυ-γος, έβγαινε και ή σύζυγος και γύ-ριζε πάντα μετά άπ' αυτόν. Και οι έξοδοι αυτοί προξενούσαν όλόένα και περισσότερη στενωχώρια στον Κλώντ, αλλά χωρίς να την δείχνη όμως.

Οι δυό σύζυγοι δεν συναντιόνταν παρά στο γεύμα. Συζητούσαν τότε ευχάριστα, γιατί ή Έλέν ήταν μο-ναδική «κωξέρ» αλλά χωρίς τό πνεύ-μα εκείνο της οικειότητας που άπα-ραιτήτως ύπάρχει στις σχέσεις των συζύγων.

Και επί τέλους μιά μέρα ήρθε ένα τηλεγράφημα.

«Θαορδύμε αύριο να σάς ζητήσου-με φιλαξενία για τρείς μέρες Μωρίς και Ντομενίκ».

Νευρικά λιγάκι, ο Κλώντ εξέγησε στη γυναίκα του.

— Ο Μωρίς είναι εξάδελφός μου και ή Ντομενίκ...

— Ναι, ξέρω... εξάδελφ σου, συμ-πλήρωσε ή Ζενεβιέβ μ' ένα συγκα-ταβάτικó χαμόγελο.

Τό ζεύγος Ριβέρο έγινε ένθουσιω-

Ο Κλώντ έτράβηξε άπλούστατα την γυναίκα του κοντά του.

δέστοτα δεκτό άπ' την Έλέν.

Η Ντομενίκ ήταν μιά ώραιότατη και πολύ κομψή γυναίκα. Άλλά όταν κάθισε τό πρώτο θράδυ, μετά τό γεύμα, στο σαλόνι, πλάι στην Έλέν, ο Κλώντ, ο όποιος παρακολούθουσε προσεκτικά τις δυό γυναίκες έμεινε κατάπληκτος στην διαπίστωση ότι ή γυναίκα του, ή Έλέν, που δεν την είχε άγαπήσει ποτέ, ήταν άσύγκριτα γοητευτικότερη, άπ' την Ντομενίκ, ή μοναδική του άγάπη.

Μόλις κατώρθωσε να ξεμοναχιάση τη γυναίκα του, της είπε:

— Θάθελα να σε παρακαλέσω, Έ-λέν, να μη μου φέρνεις τόσο ψυ-χρά μπουστά στους φίλους μας, θέ-λω να δώσουμε την έντύπωση ενός αληθινού ζευγαριού. Αυτό θέλω να σε παρακαλέσω να προσπαθήσουμε.

— Ά... έτσι; Έκανε ή Έλέν και τοίσοριξε ένα παράξενο βλέμμα.

Την έπομένη τό μεσημέρι, ο Κλώντ τάχασε άμα άκουσε την Έλέν να του λέη:

— Άγάπη μου... ή γραβάττα σου είναι χάλια. Άσε με να την σιάξω.

Την πλησίασε χαμογελώντας και του διώρθωσε τό κόμπο. Ύστερα, έ-φερε τά χείλη της στο μάγουλό του και του έδωσε ένα άπαλό φιλή.

Ο Κλώντ τάχασε. Μά οι έκπλήξεις που του έπεφύλασε ή Έλέν δεν πε-ριοριζόνταν ως εδώ.

Τό θράδυ οι δυό άνδρες έπαιξαν σκάκι. Η Έλέν κάθισε στο πλάι της πολυθρόνας του Κλώντ και άκούμπι-σε χαριτωμένα τό χέρι της στον ώμο του άνδρός της.

Όλο εκείνο τό θράδυ ήταν γεμά-τη τρυφερότητα μαζί του.

Τού χάιδεσε τά μαλλιά, έσκυβε πά-νω του και του μιλούσε τρυφερά στ' αυτό.

Τό θράδυ, ύστερα άπό μιά βόλτα κάτω άπό τό φεγγάρι, ο Κλώντ άγ-κάλιασε την Έλέν και θέλησε να της παρη ένα φιλή.

Άλλά, ή γυναίκα του άποσπάσθη-κε άπτόμα άπό την άγκαλιά του λέγοντας:

— Τί σημαίνει αυτό;

Όταν άργότερα άποσύρθηκε στο δωμάτιό της, άρχισε να κλαίη με λυγμούς.

«Πώς κατώρθωσα να έπιβληθώ στον έαυτό μου; Πώς μπόρεσα; Και ό-μως... έτσι έπρεπε... Θέλω κάτι πα-ραπάνω άπ' αυτό».

Τό παιγνίδι αυτό εξακολούθησε ό-σο καιρό έμεναν οι φιλοξενούμενοι της Έλέν σπίτι της.

Ύστερα, ή ζωή τους ξανάρχισε τό ίδιο ψυχρή, τό ίδιο μονότονη. Έκεί-νη ήρεμη και άξιοπρεπής. Αυτός νευ-ρικός, μελαγχολικός και άξιοθρήνη-τος.

Άπό λεπτότητα ο Κλώντ περίμενε να περάσουν πέντε μήνες άπό τό γά-μο του πρίν δώση έντολή να κατα-στραφή ο έλαιών για να άρχισή ή νέη καλλιέργεια του μέρους.

Επί τέλους τό φθινόπωρο έκόπη-καν οι πρώτες έλμές. Ένα γλυκό Σεπτεμβριάτικο δειλή ή Έλέν ήταν καθισμένη στον κομμένο κορμό ενός δένδρου.

Όνειρευόταν και σε μιά στιγμή δυό δάκρυα έκύλησαν στα χλωμά μάγουλά της. Ο άνδρας της που ήταν κάπου εκεί, την είδε.

— Έλέν έκανε πλησιάζοντας, δεν πρέπει να λυπάσαι τόσο για τις γέ-ρικές αυτές έλμές... Ήταν μιά γή άνεμετάλλευτη. Μιά νέα ζωή θά ξεπηδήσει άπό δώ... θά δής.

Η Έλέν δεν άποκρινόταν. Δυό δά-κρυα είχαν κυλήσει στη φούστα της και άλλα σιγότερεμαν στην άκρη των βλεφάρων της.

Άνασταταμένος ο Κλώντ εξακο-λούθησε.

— Καταλαβαίνω τά δένδρα αυτά κλείνουν ένα όλόκληρο κομμάτι άπ' τό παρελθόν σου.

Η νέα κούνησε τό κεφάλι της με-λαγχολικά.

— Πές κάτι άπ' τη θλιβερή μου παι-δική ζωή τότε πούχασα τη μητέρα μου... άπ' τά μελαγχολικά παιδικά χρόνια που πέρασαν χωρίς χαμόγε-λο, και άπ' τά νειάτά μου, που ήσαν πολύ πιά θλιβερά άκόμα...

Θά λυπό-μουν λιγώτερο, ίσως άν έπρόκειτο για τούς μάρτυρες ενός ευτυχισμέ-νου παρελθόντος...

Ο Κλώντ τράβηξε άπαλά τη γυ-ναίκα του κοντά του:

— Άν νομίζης Έλέν της είπε τρυ-φερά, ότι τά δένδρα αυτά...

Η νέα άρχισε να κλαίη με λυγ-μούς.

— Τά δένδρα, Κλώντ δεν είμαι τό-σο ευτυγισμένη που σοι τά δίνω.

Η άπάντησε του Κλώντ δεν άο-νησε. Ήταν ένας καταγλισμός φιλι-ών στο κλαμμένο προσωπάκι της Έ-λέν. Φιλιών άγάπης, πόθου, λα-τρείας.

ΥΒΕΤ ΠΡΟΣΤ

Μιλούν οι ποιηται μας

Ο κ. Σπύρος Παναγιωτόπουλος

έξηγεϊ τόν έαυτό του

Του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ξυπνούσε μέσα μας την αίσθηση του ωραιου.

Η θιελική, ή ειδυλλιακή αυτή ά-τμόσφαιρα ένέπνεε τον κ. Παναγιω-τόπουλο, καλλιεργούσε τόν ψυχικό του κόσμο. Και οι έκδηλώσεις, οι συνέπειες φάνηκαν πολύ νωρίς.

Όταν άκόμα ήταν 18 χρονών δημοσιεύ-θηκε στα Ιστορικά «Παναθήναια» έ-να ποιήμα του. Άπό τότε άρχισε να δημοσιεύη ποιήματα, σε διάφορα πε-ριοδικά, προπάντων όμως στο «Νου-μμά» την «Μοΰσα» και τό «Εμείς».

Τό 1923 έβγαλε τέλος σ' ένα τόμο μιά σειρά ποιημάτων του με τόν τί-τλο «Μαϊστράλια».

Τά τραγούδια αυτά έκαμαν αί-σθηση στους λογοτεχνικούς κύκλους και έπαινεθήκαν με τό παραπάνω.

Προπάντων έξήραν τόν φυσιοκρα-τικό χαρακτήρα τους, την απλότη-τα, τόν ειλικρινή τόνο, την μουσικό-τητα και την τεχνική τους άριότη-τα.

Βρήκαν ότι έσυγγένευαν ποιη-τικά με τά τραγούδια του Πορ-τρά άφού είχαν όπωρ και κείνα μιά λυγμική διάθεση.

Εκτοτε δεν έτόπωσε άλλο θιελίο. Έχει δ-μως δημοσιεύσει πολλά ποιήματα καθώς και διηγήματα—ποιός δεν έ-

χει διαβάσει τά θαυμάσια διηγήμα-τα που έχει δημοσιεύσει κατά κάι-ρους στην «Έβδομάδα» και στο «Σαββατοκύριακο»;

Άκόμη έχει μεταφράσει πλείστα δαα ξένα ποιήματα και όλόκληρο τόν Θεόκριτο Τέλος δεν πρέπει να λησμονήσουμε τά άρθρα που δημο-σιεύει άπό πολλών ετών για τη ζω-γραφική και την γλυπτική, γιατί πρέπει να σημειώσουμε ότι ή κα-τάρτιση του γύρω άπ' τις εικαστι-κές τέχνες είναι ομολογουμένως κά-τι περισσότερο άπό άξιοσημείωτη.

— ΕΠ —

Ο κ. Παναγιωτόπουλος ως άνθρω-πος μπορεί να ήη κανείς πως είναι ο τύπος του μετρημένου, του αυτο-πειθαρχούμενου άστού. Ζή ήρεμο θίο Παντρεμένος με τη γυναίκα που άγάπησε βαθειά.

Ερωτευμένος με τη γυναίκα που παντρεύθηκε, μπο-ρεί να καυχηθή ότι στο επίπεδο αυ-τό άγγισε την ευτυχία. Κατά τά άλ-λα ή ζωή του κυλά άτάραχα. Τις περισσότερες ώρες της ημέρας του άπορροφούν οι επαγγελματικές του υποθέσεις. Τις ώρες της σχολής του τις μοιράζει μεταξύ των οικογενει-κών και κοινωνι-κών του, υποχρεώ-σεων και της τέ-χνης.

Στην μελέτη και στην τέχνη θρί-σκει, σαν αληθινά πνευματικός άν-θρωπος, την λύτρω-ση άπό την υλιεία και την πεζότητα του καθημερινού θίου.

Μιά άπό τις με-γαλειότερες άπολαύ-σεις του είναι και ή φύσις. Θερμός φυ-σιολάτρης — σ' την πιά άγνή σημασία της λέξεως— μανι-ακός ποδηλάτης άλλστε, άσυναγώ-μιστος οδοιπόρος σ' ήμερα, πρηνή πρόε-δος του διήλου των «φίλων» της ά-κτής έραστικής της θαλάσσης άπ' τούς πιά παράφορους.

Δίνεται, όλόκληρος στη φύση, στο ύ-παιθρο μόλις τοι δοθή ο καιρός να τρέξη κοντά του.

Πολλά άπ' τά τρα-γούδια του τά ένε-πνεύσθη έξω, στη φύση. Δεν άντέχου-

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

Τη νύχτα που στο στρώμα μου θά πέσω χαρούμενος έλπίδες με κοιμίζουν: θά γίνω δυνατός και θά μωρέσω να σβύσω τούς καημούς που με φλογίζουν σε δροσερές πηγές θά πλάσω κάτι που θά με πάει σ' της Δόξας τό παλάτι.

Και μόλις σηκωθώ, σά φέξει ή μέρα, τά σχέδια βάζω όρμητικά σε τάξη: θά κάνω αυτό, θά ταξιδέψω πέρα, θά κάνω τό νάβρη ή τάση μου στην πράξη δρόμο θά νάβρη ή τάση μου στην πράξη σιγά-σιγά κι' άπ' τά μικρά άρχινώντας θά φτάσω στα μεγάλα προχωρώντας.

Και ξεκινώ. Μά της ζωής οι δρόμοι είναι στενοί κι' είναι γεμάτοι έμπόδια κι' έχουν και τόσες όμορφές άκόμη που άβέλητα μας σταματούν τά πόδια. Πότε ή βαρεία δουλειά, τό κέφι πότε της νεότης τόν χρυσόν καιρό μου τρώει.

Και φεύγει ο χρόνος, τρέχει σαν ποτάμι κι' όνειράτα τό όνειράτα μου μένουν, αδύνατα σαν έρημο καλάμι αφίνα τούς αγέρες να με παλίνουν όπου θελήσουν, όπου γύρουν, όπου συντρίμματα πέφτει ή θέληση του ανθρώπου.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

με στον πειρασμό να αναδημοσιεύσωμε εδώ το περίφημο εκείνο «Περάσματα» που ένεπνεύσθη ακριβώς ένα απόγευμα, φέρνοντας θόλτες στον Έθνικ Κήπο.

Είναι ένα μικρό κοπάδι περιστέρια που πετούσαν πάνω από μια στέρα του πάρκου. Τα περιστέρια δεν εστάθησαν, Πέρασαν γοργά και χάθηκαν πίσω απ' τα πανύψηλα δένδρα του κήπου. Το ποιητικό όμως μάτι του Παναγιωτοπούλου ένόμισε πως είδε σε μια στιγμή τα νερά της στέρας να αναταράσσονται και τα νούφαρα ν' ανυψώνονται σ' αχέρια με πόθο προς τα δολοφειρά πουλιά. Νά πως την περιγράφει αυτήν την εικόνα ο ποιητής:

«Ένα κοπάδι κάτασπρα χιονάτα περιστέρια στής στέρας τα νερά, κ' εκείνα αναταράχθηκαν κ' ύψώθηκαν σ' αχέρια τα νούφαρα ν' αδράζονε, τη διαστική χαρά...»

Τα περιστέρια όμως έφυγαν. «Έπεράσαν γοργά και πάνε, κ' η θλίψη ξαναγκάλιασε νερά, και χλόη, κ' άνθους...»

Και ο ποιητής θυλάζοντας από το γεγονός αυτό ένα σύμβολο, τελειώνει το ποίημα με τους στίχους:

«Ω, σὺ πού ὅμοια στὸ διάβα τους γεννήθηκες, πόθε πλάνε, πνίξου στής Λήθης τώρα πιά τους σκοτεινούς θυμούς».

Είπαμε ότι ο κ. Παναγιωτόπουλος εμπνέεται από τη φύση και προπάντων από το υπαίθρο. Κι' απ' την πόλη όμως, απ' τη ζωή της πολιτείας, δεν είναι λίγες οι εμπνεύσεις που δέχεται. Οι περισσότερες απ' τις νουβέλλες που έχει δημοσιεύσει στην «Εβδομάδα» και στο «Σαββατοκύριακο» οφείλονται σε παρόμοιες εμπνεύσεις. Ένα ποίημα του στα «Μαϊστράλια», το γνωστό με τον τίτλο «Βιτρίνες» οφείλεται σε έντυπες και παρατηρήσεις του που κάμνει στις ώρες της επαγγελματικής του ασχολίας. Ίδου το ποίημα:

«Γεμάτες φώτα λάμπουν οι βιτρίνες, και μέσα στο θελόδο και στ' ατλάζι πλούσιες σκορπίζει το χρυσάφι αχτί-νες,

τ' άσχημο το διαμάντι, το τοπάκι. Τόσο πλανεύτρες ούτε κι' οι σειρήνες, ποτές δεν ήσαν μ' όλο τους το νάζι. Πώς στέκουν σ' α' σε μάγια όλες ε-κείνες,

με πόθο, με λαχτάρα, με μαράζι. Κοπέλλες που μιά κέρνιη χλωμάδα τους έχυσε ή πολλή δουλειά κι' ή φτώχεια

περνώντας σταματούν άράδα-άράδα, πιασμένες στα σικληρά της λάμπης θρόνια...»

«Ω, μοναχός μ' ήν τις άφησης Γνώση! Παραμονεύουν από πίσω τόσοι...».

Το ποίημα που δημοσιεύουμε δόλο-κλινη, αποτελεί μίαν άλλη νότα στην ποίηση του Παναγιωτοπούλου. Το «Τραγοῦδι των πολλών» είναι το τραγοῦδι των αποτυχημένων, των ανθρώπων του περιθωρίου, των ανθρώπων που ξεκινούν με πολλά όνειρα και στο τέλος συνθηκολογούν με την όμη και φτηνή πραγματικότητα. Είναι το ποίημα των αβούλων που σ' όλη τη ζωή τους θέλουν μ' άδεν έχου την απαιτούμενη δύναμη για να παλαίψουν και να μεταβάλουν τη πραγματικότητα τις επιθυμίες

τους. Λογής-λογής έμποδια συντρίβουν κι' αυτή τη μικρή δύναμη που έχουν μέσα τους. Και στο τέλος αδύνατοι σαν έρημα καλάμια πέφτουν κι' αφήνουν τον άέρα να τους πηγαίνει δώθε-κείθε σαν φρόκαλα και σαν κουρελόπανα. Και τ' άνειρά τους μένουν όνειράτα.

— ❧ —

Για τον κ. Παναγιωτόπουλο έγγραψαμε όσα είναι δυνατόν να γραφοῦν στον περιορισμένο αυτό χώρο. «Ί-σως θ' άπρεπε να τονίσωμε άκόμα ότι οι φιλολογικοί κύκλοι μας τον θεωρούν ένα από τους καλλίτερους εκπροσώπους της μέσης γενεάς αναγνωρίζουν το πηγάδι ταλέντου του και την εξαιρετικά ποιητική ιδιοσυγκρασία του και εκ παραλλήλου τον δέχονται σαν ένα διανοούμενο με βάθος στοχασμού και με πλάτος αντίληψης και μορφώσεως.

Γ ΡΟΥΣΣΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΠΟΛΥΣΕΛΙΔΟΣ
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ
ΝΟΥΒΕΛΛΑ
ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ
Ο ΛΟΠ' ΔΥΤΗΣ

— ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

Οί άναγνώστες μας θ' άνα-βρουν τον αγαπημένο τους ήρωα σε μιά έκτάκτως περιπετειώδη υπόθεση, όπου ο Α. Φ. βρίσκεται αντιμετώπος με ξένους κατασκό-πους.

«Εξύπνα 50%

— Έσὺ ἕνας Σκωτσέζος καὶ νὰ μὲ παίξεις γκολφ;
— Ναι... Ἐγὼ νὰ παίξω ἀπὸ χρο-νία
— Καὶ γιατί;
— Ἐχασα τὴ μπάλλα μου.

Ὁ ἀστυφύλαξ στὴν φιλανθὴ πό-τιζε τὶς γλάστρες τῆς.
— Δὲν ξέρετε κυρία μου, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χύνετε νερὰ στὸ δρό-μο;
— Καὶ ὅταν βρέχη γιατί δὲν μν-λάτε;

Ἡ κυρία Τζώνς.— Θὰ νοικιά-σω αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ κτίσετε αὐτὴ τὴν ποντικὴ τρυπα.
Ὁ Μερσίτης.— Πῶς! Τὴν ποντικὴ κότρυπα! Ἀλλὰ αὕτη εἶναι ἡ κου-ζίνα, κυρία.

— Ἐνοχλεῖσθε ποτέ ἀπὸ ζητιάνους στὸ σπίτι;
— Ὁχι, γιατί ἔχουμε στὴν ἐξώπορ-τα τὴν ἀκόλουθη εἰδοποίηση:
«Εἴμαστε χορτοφάγοι ἀλλὰ οἱ σκύλοι μας δὲν εἶναι

Ὁ πελάτης.— Πῶς μπορῶ νὰ νὰ σὰς ἀνταποδώσω τὴν καλωσύνη πού μου κάματε;
Ὁ γιαντρός.— Μὲ τσέκ, μὲ τα-χυδρομικὴ ἐπιταγὴ ἢ τοῖς μετρητοῖς.

Στοῦ ζωγράφου:
Ἡ μαμά.— Πῶς! Ὡστε τὸ πορ-τραῖτο τοῦ παιδιοῦ θὰ μὲ στοιχί-σοι καὶ τὸ δικό μου; Τότε προτιμῶ νὰ κάνετε τὸ δικό μου πορτραῖτο καὶ θὰ πάρω τὸν μικρὸ στὰ γόνατά μου!

— Ὡστε ζητᾶτε δυὸ ταμίας; Τὰ συγχαρητήριά μου φίλε μου, αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι οἱ δουλειές σας μεγάλω-σαν.
— Δὲν θὰ πῇ διόλου αὐτό, φίλε μου. Ἀπλῶς ζητᾶω τὸν ταμιά που μούφυγε μὲ τὸ περιεχόμενο τοῦ τα-μείου καὶ αὐτὸν πού θὰ τὸν ἀντικα-ταστήσῃ.

Δυὸ φίλοι συναντῶνται στὸν Πα-ράδεισο:
— Ὡ! τὸν ἀγαπητό μου κ. Φ... Καὶ ποῖος σὰς ἔστειλε ἐδῶ ἐπάνω;
— Ἡ γυναίκα μου, γιατί τῆς εἶχα ἀγοράσει ἕνα αὐτοκίνητο. Καὶ σὰς.
— Ἐπίσης ἡ γυναίκα μου, γιατί δὲν τῆς ἀγόρασα αὐτοκίνητο...

Στὴν ἐκθεση τοῦ Ζαππεῖου, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκθέτας σ' ἕναν ἄλλον.
— Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ καλλίτερός μου πίναξ.
— Καὶ τί ἔχει περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους πίνακές σου;
— Τὴν ἐτικέττα «ἐπωλήθη».

Ὁ χειρουργὸς στὸν ἄρρωστο που τὸν ἐπισκέφθη:
— Ὁφείλω ὅμως, νὰ σὰς πῶ ὅτι ἐννῆα ἐπὶ δέκα στὴν περίπτωσή τὴν δική σας οἱ ἐγχειρίσεις δὲν ἐπιτυ-γχάνουν. Τί θέλετε λοιπὸν νὰ κάνω;
— Νὰ μὲ ἀνηθάψετε νὰ θάλω τὸ πανωφόρι μου.

Ένας τρυφερός δρῦλος τῆ Βρετανίας

Ἡ καταποντισμένη Πολιτεία

ΤΟΥ ΕΝΤ. ΤΡΕΜΟΥΑ

ΕΙΝΑΙ ἀπελπισμένος ὁ Περικ. Ἄν ἦταν πλούσιος, στὸ οἶκό του τὸ μπράτσο στηριγμένη ἡ Μαντελὲ — ἡ ἀγάπη του — θαῖμπαινε τώρα στὴν ἐκκλησία καὶ θὰ καθόταν πλαί-πλαί μ' αὐτὸν στὸν κόκκινο πάγκο.

Ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὴν ἀκροθα-λασσά, μιά παράξενη δύναμις τοῦ κάρφωνε τὰ πόδια στὴ γῆ. Ἀπ' αὐ-τὴν, ἀπὸ τὴν παιτοδύναμη θάλασ-σα, δὲν ἐξαρτᾶται μὴπως ἡ εὐτυχία ὅπως καὶ ἡ δυστυχία στὸν τόπο τους;

Κι' αἰσθάνθηκε ἕνα ἀκαταγώνι-στο συναίσθημα νὰ τὸν πλημμυρίζη. Νὰ φύγῃ... νὰ πάη μακριὰ μ' ἕνα καϊκι, γιὰ νὰ γυρίσῃ ὕστερα μὲ τὰ χέρια γεμάτα χρυσάφι. Πόσοι νεοὶ τῆς Βρετανίας δὲν όνειρεύονται τά-χα τὸ ἴδιο πράγμα;

Ἐξαφνα ἕνα γαγγίσμα διακόπτει τὴ θλιβερὴ σιγὴ. Ἐνα πελώριο μαῦρο σκυλὶ ρίγνεται στὰ πόδια τοῦ Περικ. Ἐκεῖνος σκύβει ἐξ ἐνστίκτου καὶ ἀρπάζει μιά πέτρα. Ἀλλὰ τὸ σκυλὶ ἔμεινε στὴ πρόθεσή του. Στέκεται. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος. Λό-για, λόγια ἀνθρώπινα ξεφεύγουν ἀ-πὸ τὸ στόμα του:

— Περικ, Περικ, τί σοῦ ἔκανα;
Ὁ Περικ ἐμφανίζεται. Ἐκεῖ κάτω, στὸ βάθος, οἱ καμπάνες σάπασαν πιά. Ἡ λειτουργία θάπρεπε νάχη ἀργίση, ἀφοῦ μιλοῦν τὰ ζωα. (*)
Ὁ Περικ συνέχεται. Βγάζει ἕναν ἀναστεναγμὸ ἀνακουφισέως, ἀφίνει τὴν πέτρα καὶ κάθεται σ' ἕνα βρά-χο. Τὸ σκυλὶ ἔρχεται καὶ τριβεται στὰ πόδια του.

— Εἶσαι μελαγχολικός, Περικ, τοῦ λέει γλυκά.
Μέσ' στὸ σκοτάδι, τὰ μάτια τοῦ ζωῶν πετοῦν σπίθες σαν διαμάντια.
— Γιατί ἐνδιαφέρεσαι γιὰ μένα;
ρωτᾷ ὁ Περικ μὲ πνιγμένη φωνή.
— Γιατί θὰ ἤθελα νὰ εἶσαι εὐτυχι-σμένος.

— Για ποῖο λόγο;
Τὸ μυστηριώδες τετράποδο ἔξακο-λουθεῖ:
— Ἐρεῖς πού βρίσκεσαι αὕτη τὴ στιγμή, Περικ;
— Στὴν παραλία τοῦ Ἰάρο, ἀνάμε-σα στὸ χωριό μου καὶ στὴ θάλασσα.

— Κάτι καλύτερο ἀπ' αὐτό! Στὴ θέση τοῦ ὕψους, στὴν παλιὰ πόλη ποῦχει καταποντισθῇ, πρὶν ἀπὸ αἰ-ῶνες, στὴν ωραιότερη πόλη ποῦχει γνωρίσει ποτέ ἡ Βρετανία... Ἄκου τὴν Ἀλέξ πού σοῦ μιλά.
Πράγματι, ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ βουητὸ τῆς θάλασσας ποῦμοιαζε σάν πνιγμένος λυγμός, ἀρχισε νὰ παίρνη τὴν ἡχώ ἀνθρώπινης φωνῆς πού θρηνεῖ:
— Εἶμαι ἡ καταραμένη Ἀλέξ, ἡ Ἀλέξ πού μ' ἔρριξε ὁ πατέρας μου στὴ θάλασσα γιὰ νὰ γαληνέψῃ τὰ κούρια.

*) Στὴ Βρετανία πιστεύουν μιά πα-λὰ παράδοση, κατὰ τὴν ὁποία, τὴν νύ-χτα τοῦ Πάσχα, ὅση ὥρα λειτουργεῖ ἡ ἐκ-κλησία τὰ ζωα μιλοῦν μὲ ἀνθρώπινη λα-λιά.

— Ἄκου αὐτοὺς τοὺς λυγμούς! ψιθυρίζει τὸ σκυλὶ.

— Σὺ ἀνῆκα, ὠραῖε Ὡκεανέ, τρα-γουδᾷ ἡ Ἀλέξ μὲ τὴ θρηνώδη φωνή τῆς, μὰ μετ' ἀνῆκεις καὶ σὺ τὸ ἴδιο, ἀ-φοῦ μὲ προσφέρεις ὕστερα ἀπὸ τὴν κάθε τρικυμία τὰ ὠραία καράβια τῶν ναυαγῶν, τὰ πλοῦτῃ τους, τὰ λεβέντικα κορμιά τῶν ναυτῶν!

— Σῶπα! οὐρλιάζει ὁ Περικ.
Μιά ἀστραπή καὶ ἡ γοητεία δια-λύεται. Δὲν ὑπάρχει πιά παρά ἡ ἀ-πέραντη ὑδάτινη ἔκτασις καὶ τὸ πε-λῶγιο σκυλὶ πῶναι ξαπλωμένο στὰ πόδια του.

— Τὴν ἀκουσε! λέει ἀδυσώπητα τὸ σκυλὶ. Ἡ Ἀλέξ εἶναι ἀφάνταστα πλούσια. Στὴν καταραμένη ἐπαυλὴ τῆς φυλάει τοὺς θησαυροὺς τῆς. Γι-ατί δὲν πᾶς νὰ τοὺς τῆς πάρης;

— Ἐγώ;
— Ναι, εἰς!
— Πῶς καὶ πότε θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω αὐτό;

— Σὲ λίγον καιρό. Τὴν πρώτη Κυ-ριακή, ὕστερα ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή, τὰ μεσάνυχτα. Ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ πῶ.

Καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη πού οἱ φίλοι του καὶ οἱ πατριῶτες του, οἱ Βρετ-τάνοι, παρακαλοῦν τὸν Θεὸ νὰ ἀνα-πάσῃ τὶς ψυχές τῶν δικῶν τους, ὁ δυστυχισμένος Περικ, στὴν μυστηρι-ώδη ἀκτὴ, πού τὴν σαρώνει ὁ ἀνε-μὸς, ὁ δυστυχισμένος Περικ, τὸ θῆ-μα τῆς υπερφάνειας, σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὸ σκυλὶ, ἀκούει... τὸν Σατανᾶ. Γιατί ἐκεῖνος ἦταν πού εἶ-χε πάρει τὴ μορφή τοῦ σκυλοῦ.

— ❧ —

Πέρασαν μέρες καὶ μέρες. Ὁ Πε-ρικ βρίσκεται τώρα μόνος στὴν πα-τρίδα. Οἱ φίλοι του, τὰ ξαδέφια του, ὅλοι ἔχουν φύγει γιὰ τὶς θά-λασσες τῆς Ἰσπανίας.

Ἀπὸ τὴ νύχτα τοῦ Πάσχα, τὰ λό-για τοῦ σατανικοῦ ζωῶν δὲν παύουν νὰ τοῦ βασανίζουν τὸν νοῦ.

Συχνά με τὴν βάρκα του τριγυρί-ζει ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεί στὴν ἀκτὴ, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ κύμα-τα ὡρὲς ἀτέλειωτες. Κάποτε τοῦ φάνηκε ὅτι στὰ βάθη εἶδε νὰ κα-θρεφτίζεται ἡ εἰκόνα τῆς βυθισμένης πολιτείας.

— Πρέπει νὰ πᾶς μὲ τὰ πόδια, τοῦ εἶπε τὴ ὁ σκύλος.

Καὶ νὰ πού ἔρχεται τέλος ἡ πρῶ-τη Κυριακή, ὕστερα ἀπὸ τὴν Πεντη-κοστή. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὑπέροχη. Ὁ Περικ δὲν εἶχε ἡσυχία οὔτε μιά στι-γμή. Στὶς ἑνδεκα ἡ ὥρα, κάτω ἀπὸ χιλιάδων ἀστρῶν τὸ φῶς, διέσχου-σάν ἀκροβαλίσσας καὶ μῆλκε στὸ νερό. Ἐκείνη τὴ στιγμή φούσκωνε ἡ παλαιορία. Ὁ Περικ χωρίς νὰ διιστάσῃ κατευθύνεται στὸ σημεί-ο πού εἶχε δῇ τόσες φορές μὲ τὴ βαρ-κά του.

Τὸ νερὸ φτάνει ὡς τὴ μέση του. Προχωρεῖ. Νερὸ ὡς τὸ σάγονι. Προ-χωρεῖ ἀκόμα: Νερὸ ὡς τὸ στήθος. Συνεπαρμένους ὡστόσο ἀπὸ τὸ δνει-ρό του, προχωρεῖ πάντα στὴν ὑγρὴ ἀβυσσο.

Καὶ ξάφνου, τὴ στιγμή πού ἀρχί-ζει νὰ τοῦ πιάνεται ἡ ἀπαινή, τὰ βάθη τῆς θάλασσας φωτίζονται ἀπὸ μύρια φῶτα. Καὶ σι' αὐτὰ του πού βούζαν τὰ κύματα, ἀντηγεῖ μιά θεία μουσική. Ὡστε ὁ σκύλος δὲν εἶπε πῆ ψέμματα. Ἡ πολιτεία τοῦ ὕψους στέκεται τώρα δολοφαινη μπρὸς του.

Τὸν ὑποδέχονται γλυκὰ γυναι-κεὰ ἀμογέλα ἀπὸ κάθε μεριά, ἀ-πὸ κάθε παράθυρο. Τὰ περιφρονεῖ ὡστόσο, μὲ τὴ σκέψη ἀφωσιωμένη στὸ σκοπὸ του, στὸ παλὰ πού βλᾶ-πει κεῖ-κάτω στὰ μέση μιάς τερά-στιας πλάτειας.

Τὴν ὥρα πού φτάνει ἐκεῖ, ἀκού-γεται ὁ πρῶτος χτύπος τοῦ μεσονυ-κτίου. Ὁ Περικ γυρνᾷ βίαια στὴν γροσὴ πόρτα. Πρέπει ποῖν ἀπὸ τὴν δωδέκατο χτύπο τοῦ ὁράτου ο-ρολογιοῦ νάχη διασχίσει ὅλο τὸ πα-λάτι καὶ νάχη πάρει τὸ μαγικὸ ρα-βδί πού θὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν παντοδύ-ναμια.

...Γισῶ ἀπὸ τὴν γροσὴ πόρτα συ-ναντᾷ ἕναν ἀσημένιο τροῦλάμο. Τὸν περιφρονεῖ. Ἀκούγεται ὁ ἡεῖτε-ρος χτύπος τοῦ ρολογιοῦ. Ὁ Περικ ἀδιάφορος ἀφίνει πίσω του μιά αἰ-θουσα γεμάτη χρυσάφι. Τρίτος χτύ-πος. Συναντᾷ μιά σάλλα μὲ τοίχους στολισμένους μὲ πολύτιμα πετρά-δια καὶ διαμάντια. Λίγες φουγτες ἀπὸ αὐτὲς τὶς πέτρες θὰ τὸν ἔκαναν πᾶμπλουτο. Σηκώνει ὡστόσο τοὺς ὤμους του μ' ἀδιαφορία. Τέταρτος χτύπος. Νέα αἰθουσα γεμάτη δια-μάντια καὶ ζαφείρια. Ἀλλὰ αὐτὸς ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμο του. Ἐκτος, ἕβδομος, ὄγδοος χτύπος. Ἐννατος χτύπος. Τὸν τριγυρίζουν θαύματα, μὰ αὐτὸς οὔτε τὰ βλέπει καν. Ὁ νοῦς του εἶναι πᾶς νὰ θριαμβεύσῃ! Θὰ τὴν κερδίσῃ. Θὰ τὴν κάμῃ γυ-ναίκα του. Προέπει! Ἀλλὰ στὴν πόρτα τῆς δεκάτης σάλλας στέκε-ται ἀπολιθωμένος. Ἐδῶ δὲν βρί-σκονται πετράδια μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑκατὸ κοπέλλες, ὑπέροχες ὁμορ-φιάς. Μανταλέ! Μανταλέ! Μήπως γιὰ σένα δὲν ἦρθε ἐδῶ κάτω ὁ Πε-ρικ;

— Ὁχι, ἀδύνατο, μὰ καὶ γοητεῖ-ται τόσο. Ἐνδέκατος χτύπος. Τόση ὁμορφιά, εἶναι ἀδύνατο ν' ἀφίσῃ ἀ-διάφορο ἕναν κοινὸ θνητό. Οἱ πει-ρασμοὶ αὐτοῦ τοῦ παραλύουν τὴ θέ-ληση... Ἀκούγεται ὁ δωδέκατος χτύπος. Τὰ γόνατά του λένονται. Ὁ Περικ καταλαβαίνει ὅτι νικήθηκε. Μιά τελευταία προσπάθεια. Πάει νὰ τὶς πλησιάσῃ. Ἀλλὰ τότε οἱ γυ-ναῖκες μεταμορφώνονται σὲ ἀγάλ-ματα πού τὰ κατατρῶνε πελώριες φλόγες.

Καὶ ὁ Περικ ἀπελπισμένος γονα-τίζει, νοιώθει νὰ πέφτῃ, νὰ πέφτῃ σὲ μιά ἀβυσσο, ἀτέλειωτη, ὁλοένα καὶ πιὸ μαύρη, στὴν ἀβυσσο τοῦ θανά-του...

ΕΝΤ. ΤΡΕΜΟΥΑ

Φόβοι

Βάγγο, έμεις κατασταλά—
Τό Πάσχα πέρασε καλά,
μά δεν μπορώ νά καταλά-
πιδ πέρα τί θά γίνη.
Καί γιά νά μὴν καρδιοχτυπῶ,
θέλω ἀμέσως νά σοῦ πῶ:
Ξέρεις ἔάν θά γίνη πό-
ῃ θάχομε εἰρήνη;

Ἀπάντησέ μου παρευθύς,
ἀφοῦ τό πράγμα τό σκεφθῆς,
καί μὴν γυρέψεις νά κρυφθῆς
καθόλου ἀπό μένα.
Θέλω ἐτούτη τή φορά
νά μοῦ μιλήσης καθαρά
χωρίς σκερτσάκια πονηρά
καί λόγια μασσημένα.

Ἐσὺ στὸν πόλεμο θά πᾶς;
Νά μοῦ τό πῆς... ἂν μ' ἀγαπᾶς,
γιατί, καθὼς γνωρίζεις πᾶς,
σοῦχω καπιὸ μεγάλον.
Γι' αὐτό καί θέλω ἀπό τό-
νᾶ πῆς σ' μβαίνει τό καί τό,
γιά νά ἀρχίσω νά κυτῶ
νά βρῶ κανέναν ἄλλον!

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβέντες

ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Προχτές, ἀδερφάκι, συμπε — καί — πληρωθήκανε πέντε ἔτη ἀπ' τή μέρα πού μάς ἀφησε χρόνους ὁ Βάγγος ὁ Τζερεμές, ὁ ἀρχηγὸς τῆς παληοπαρέας. Τό ὅποιον, ἀδερφέ μου, μαζεψήκαμε οἱ οἱ μάγκες στὸν καφενὲ τοῦ Βρασιδά καί ξηγηθήκαμε ρεφενὲ μνεμό-συνο τοῦ Βάγγου.

Ρίξαμε κρασί σέ οἶλα τὰ ποτήρια καί βάλσαμε κι' ἕνα ποτήρι τοῦ Βάγγου, μπροστά σέ μιά ἀδεια καρέκλα. Καί ξαφνικά, ρέ φίλε, τονὲ παίρνει τὴ φιλότιμο τὸ Μπάμπη τῆς Εὐρυδικῆς καί σηκώνε-ται ἀπάνω καί ζητάει νά μιλήσῃ περὶ τῆ ζωῇ τοῦ Βάγγου.

— Δὲν τ' ἀφήνεις τώρα, ρέ Μπάμπη;

— Γιατί, ρέ πατρίδα;

— Μὰ τώρα περὶ Βάγγο θά μάς ξηγηθῆς; Δὲν τονὲ ξαίρουμ;

— Κι' ὅστερις; Τί σχέσι ἔχει, ρέ, πού τονὲ ξαί-ρετε; Ἐγὼ θά βγάλω διάλεξι...

— Ἐ, βγάλε, νά δοῦμε τί θά καταλάβῃς!

Νά τοῦ χαλάσουμε τὸ χατήρι τοῦ βλάμη; Πο-τές. Τὸν ἀνεβράσαμε σέ μιά καρέκλα καί κάτσαμε γύρω-γύρω οἱ οἱ μακαντάσσης.

— Ἰσατς, τοῦ κάναμε ἅμα τέλειωσε ἡ ἐγκατάστασι.

— Κυρίες καὶ κύριοι... ἀρχίνομε νά λήῃ ὁ Μπάμπης.

Καί δὲν τελείωσε ὁ φουκάρης. Βουνὸ ἔπεσε ἡ καρπαζά. Μὰ, πού διάολο τίς εἶδε τίς κυρίες, ἀνά-ισσα στοὺς μακαντάσσης ὁ ἑ-ρίφης; Πονόμματα εἶχε;

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια, εἰδῶν-εἰδῶν

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΚΑΚΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἄντις τῆς Μωρίς Μπερζάν μπήκε σὰν ἀνεμοστ-βίλος στὸ λατεῖο τῆς φίλης του τῆς δοκτορέσσας Νάντιας.

— Δὲν ξέρω τί νά κάμω, σήμερα. Ντύσου νά π-στὶς κοῦρρες.

Ἡ Νάντια ὅμως δὲν ἦταν καθόλου ἐλαφρόμυα-Σκέφθηκε μιά στιγμὴ κι' ὅστερα εἶπε:

— Δὲν ξέρεις πῶς νά χρησιμοποιήσῃς τὸ ἀπόγε-σου; εἶπε. Θά σοῦ προτείνω κάτι... Ἡ πελατεία

καθὼς ξέρεις ἀποτελεῖται πρὸ παντὸς ἀπὸ γυναῖκες καί παιδιὰ.

Θά ἤθελα νά εἶχα καί ἄνδρες. Ἀρ-ρωστοῦν σπανιώτερα, μὰ εἶναι πὺ φοβησιάρηδες καί καλοπληρῶ-νουν. Γιὰ ν' ἀποφασίσουν νὰ β-θύν, πρέπει νά τοὺς τραβήξουμε

μ' ἐπιδειξιότητα. Λοιπόν, νά τὸ πεί-ραμα πού θά κάνουμε σήμερα καί

θὰ ἐξακολουθήσουμε ἂν πετύχῃ: Θά μῆς σέ λίγο στὸ σαλόνι μου

μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, σὰν πελά-της. Θά καθήσῃς μαζί μὲ τοὺς πα-ρισταμένους, θά προσπαθήσῃς νά

πιάσῃς κανένα, θά ἐπαινέσῃς τὴ διάγνωσι μου καί τὴν ἀποτελεσμα-τικότητα τῆς θεραπείας μου. Πε-πεισμένες ἀπ' τὴν εὐγλωττία σου οἱ πελάτιδες

θὰ ἐπαναλάβουν τὸ πρᾶγμα στοὺς συζύγους των. Σέ λίγο καιρὸ, μ' αὐτὴ τὴν κα-μερινὴ ρεαλίμα, εἶμαι σίγουρη πῶς οἱ ἄνδρες

πλημμυρίζουν ἐδῶ μέσα!

Ἀφοῦ ἔρριξε μιά βιαστικὴ ματιά στὸν καθρέφ-τῳ νά δεβαιωθῇ γιά τὴ φρεσκάδα τῆς χωρίστου-του, ὁ νεαρὸς δέχθηκε νά παίξῃ τὸν ρόλο του. Χω-ρὸ νά περιμένῃ, βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς Νάντιας

μπήκε στὸ σαλόνι.

Δυὸ πρόσωπα δοιχόντουσαν ἐκεῖ. μιά γερὰ ἑ-ρακιανὴ (πού χάθηκε σέ λίγο στὸ γραφεῖο τῆς δοκ-τρέσσας) καί μιά νέα ξανθὴ, ὁμορφη, πολὺ συμπα-τική.

Ἡ Μωρίς κάθισε ὅχι πολὺ μακριὰ τῆς, κοντὰ σ' αὐτήν.

— Θὰ σοῦ προτείνω κάτι.

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

δίδωτε ἄλλο κανένα πελάτη, κύ-ρις;

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιά νά διηγηθῇ τὸ παραμῦθι. Μὰ ὁ Μωρίς δὲν εἶχε τὸ θάρρος καί διαμαρτυ-ρήθηκε:

— Ὁρίστε, εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καί δὲν ξέρω τίς τιμές της. Εἰσθε

Τὸ μοιραῖο τακουνάκι

τοῦ Φόξ Στέφενσον

Η ΛΟΥΛΟΥ δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνες τις κοπέλλες ποὺ δάξουν τὸ κεφάλι κάτω μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ παραδίνονται ἀδαμωτῶς στὰ καπρίτσια τῆς τύχης καὶ τῆς ζωῆς. Ὅχι. Ἡ Λουλού ἦταν κορίτσι μὲ θέληση καὶ μὲ δράση. Τῆς εἶχαν τύχη κὰν καὶ ἀναποδιές. Εἶχα περάσει ἕνα σωρὸ δύσκολες στιγμές καὶ, δόξα τῷ Θεῷ, τὰ εἶχε βγάλει πέρα. Μὰ χαρὰ μάλιστα. Ὅποιος τὴν ἐβλεπε τὴν στιγμή αὐτὴ νὰ διασχίζῃ τὴν πλατεία τῆς Ὁπερας, ντυμένη τοῦ κουτιοῦ, μὲ τὸ στραβοβάλμενο τσαχπίνικο καπελάκι στὸ κεφάλι, μὲ τὸ ρενάρ ἀναρριγμένο στοὺς ὤμους τῆς (κι' ἂν δὲν ἦταν ἀληθινὸ ρενάρ αὐτὸ δὲν ἐνοχλοῦσε κανένα), μὲ τὶς χυτὲς τῆς τις γαμπιτσὲς σφιγμένες μέσα σὲ ἀραχνούφαντες, μεταξωτὲς κάλτσες, δὲν θὰ μπορούσε ποτέ του νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶχε περάσει δύσκολες μέρες καὶ πολὺ λιγώτερο ὅτι τὶς περνοῦσε ἀκόμη καὶ σήμερα. Περιπατοῦσε καμαρωτῆ-καμαρωτῆ, κυττάζοντας περήφανα δεξιά κι' ἀριστερά, μὲ ὕψος ἀγέρωχο, σὰν βασιλισσα ποὺ ἐπιθεωρεῖ τοὺς ὑπηκόους τῆς. Καὶ μήπως δὲν ἦταν ὑπηκοὶ τῆς οἱ διάβτες; Ὅλοι παραμερῖζανε στὸ διάβα τῆς, ὅλοι γύριζαν καὶ τῆς ἐξορίζαν κλέφτες καὶ πολλὰ ὅλοι θὰ εἶδιναν πολλὰ, πάρα πολλὰ ἴσως, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν εὐνοιά τῆς. Ὑπερχο κορίτσι στ' ἀλήθεια αὐτὴ ἡ Λουλού. Καθὼς χτυποῦσε τὸ τακουνάκι τῆς μὲ δύναμι ἐπάνω στὴν ἀσφαλτο λὲς καὶ ἀκούγες τοὺς γτύπους ἀπὸ τὶς καρδιὲς ὅλου τοῦ ἀρσενικοῦ πλήθους ποὺ τὴν παρακολοῦθοῦσε μὲ ἀχόρτα-γα μάτια.

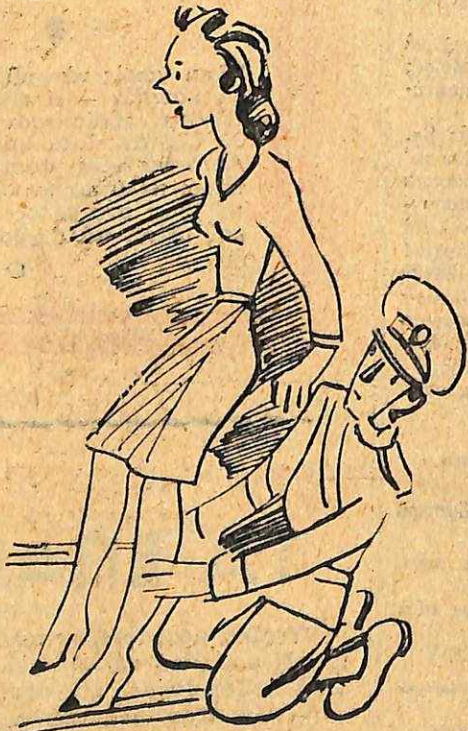
Τικ-τάκ, τικ-τάκ, ἀντηχοῦσε τὸ τακουνάκι τῆς Λουλοῦς στὴν ἀσφαλτο. Τικ-τάκ, τικ-τάκ χτυποῦσαν δυνατὰ καὶ οἱ καρδιὲς ἐκείνων ποὺ τὴν κυτοῦσαν. Σπουδαῖο τακουνάκι μὰ τὴν ἀλήθεια. Πηλό, πανύψηλο, λεπτό-λεπτό, καμπουριαστό, εἶδνε τὴν ἐντύπωση ὅτι δὲν ὑπῆρχε. Καὶ καλύτερα νὰ μὴν ὑπῆρχε. Καλύτερα νὰ εἶχε φορέσει ἡ Λουλού ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ξωροαφο παπουτσι, μὲ μιὰ πέτσινη φλοῦδα γιὰ τακούνι καὶ ἀκόμη καλύτερα νὰ μὴν εἶχε φορέσει τὶς μεταξωτὲς ἀραχνούφαντες κάλτσες τῆς. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐβγαίνει πάλι ἡ καὶμένη ἡ Λουλού κατὰ χεῖμονο μὲ γυμνὰ ποδάρια στοὺς δρόμους. Καὶ ὅστερα, τὸ ἴδιο ἦταν νὰ ἐμφανίσῃ τὰ ὠραία τῆς ποδάρια μέσα σὲ ὅλη τὴν μεταξωτὴ τους λαμπρότητα καὶ τὸ ἴδιο νὰ τὰ παρουσιάσῃ δλόγωνα, πρᾶγμα ποὺ θὰ τοὺς ἀφαιροῦσε πολλὸ ἀπὸ τὴν ἐπέροχη ἐμφάνισή τους. Ὅχι. Ἡ Λουλού δὲν μπορούσε νὰ βγῇ χωρὶς κάλτσες ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὸν δρόμο. Εἶχε καὶ ἄλλους, πολὺ σοβαροὺς λόγους, ποὺ τὴν ἀπηγόρευαν καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους εἶναί προτιμότερο νὰ μὴ μιλήσουμε ἐδῶ. Ἰσως μίσηση ἄλλως τε μόνη τῆς ἀργότερα. Ὅπως δὲν ἦταν, σ' αὐτὸ τὸ σημείο βρισκόντουσαν τὰ πράγματα τὴν στιγμή ποὺ τὸ ὑπερήφανο ψηλὸ τακουνάκι τῆς Λουλοῦς ἔκανε τὸ μεγάλο παραστρό-τημα νὰ σφηνωθῇ μέσα στὴν γραμμὴ τοῦ τράμι. Καὶ τί σφηνώμα. Προσπάθησε ἡ δυστυχισμένη ἡ Λουλού ἀπὸ ἐδῶ, προσπάθησε ἀπὸ ἐκεῖ, τίποτα. Ὁ ἀστυφύλα-κας τῆς τροχαίας ἔσπευσε ἐπὶ τόπου μὲ λίαν ἀντελήφθη τὸ ἀτύχημα, σταμάτησε τὸ τράμι ποὺ ἐρχόταν ἀπειλητικὸ καὶ ἐσκύψε

μὲ πολὺ μεγάλη εὐγένεια γιὰ νὰ ἐπανα-φέρῃ τὸ ἐκτροχιασμένον τακουνάκι εἰς τὴν τάξιν. Μὰ ἐκεῖνο δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ μέσα.

Ὁ ὁδηγὸς τοῦ τράμι ἄφησε κι' αὐτὸς τὸ τιμόνι καὶ, σὰν πλὴ ἐδικὸς στὰ ζητή-ματα τῆς μηχανικῆς, ἔσπευσε κι' αὐτὸς νὰ προσφέρῃ τὰ φῶτα του. Ξανασκηώθη-κε ὁμως ἀμέσως πάλι καὶ εἶπε μὲ ὕψος καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου ποὺ πρό-φερε ἕνα ἐπιστημονικὸ ἀξιῶμα.

— Δὲν γίνεται τίποτα. Πρέπει νὰ βγά-λετε τὸ πόδι σας ἀπὸ τὸ παπούτσι γιὰ νὰ μὴν πορτίσουμε νὰ τὸ μανουβράσουμε ὅ-πως πρέπει.

Ἡ Λουλού γύρισε καὶ τοῦ ἐξορίζε ἕνα κεραυνόβολο βλέμμα φωνάζοντας μὲ φῶ.

Ὁ ἀστυφύλακας τῆς τροχαίας ἔσπευσε ἐπὶ τόπου, μόλις ἀνι-ε-λήφθη τὸ ἀτύχημα.

νὴ ἀποφασιστικῇ, ἀνεπίδεκτη ἀντιρρῆ-σεως.

— Ποιέ.

Στὸ μεταξὺ εἶχε σχηματισθῇ γύρω ὁ ἀπαραίτητος κύκλος τῶν περιέργων ποὺ παρακολοῦθοῦσαν γεμάτοι ἐνδιαφέρον τὶς διαφορὲς φάσεις τῶν καταβαλλομένων προσπαθειῶν. Ἡ Λουλού, ποὺ ἄλλες φορὲς τόσο καμάρονε ὅταν ἐβλεπε τὰ μάτια τῶν θαυμαστῶν τῆς καρφωμένα ἐ-πάνω τῆς, κυτοῦσε τώρα αὐτὸ τὸ πλῆ-θος, ποὺ ὅσο πῆγαινε καὶ αὐθαίνε, γεμά-τη μίσος. Ὡ! Ἀς ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ τοὺς καταπνίξῃ ὅλους, ὅλους μαζί. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴν φυσικά. Μὰ ἡ γῆ δὲν ἀνοίγει γιὰ νὰ τοὺς καταπνίξῃ. Τὸ πλῆθος αὐθαίνε. Μερικοὶ κιντοὶ ποὺ δὲν ἐβίεσαν καλὰ εἶχαν ἀρρίσει νὰ διαμαρτυρηθῶνται ἐναντί-ον τῶν ψηλῶν ποὺ ἐννοοῦσαν καλὰ καὶ σῶναι νὰ βροσκώσουν στὴν πότμη γραμμῆς. Τὰ τράμι εἶναι μαζευτὴ οὐδὰ πῶς ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ἡ κυκλοφορία εἶχε σταματή-

σει σὲ ὀλόκληρη τὴν ἀπέραντη πλατεία τῆς Ὁπερας. Τὰ αὐτοκίνητα κορνάρizαν, οἱ ὁδηγοὶ τῶν τράμι χτυποῦσαν μὲ μανία τὰ κουδούνια, τὸ πλῆθος σχολίαζε μεγα-λοφώνως τὸ γεγονός.

— Δὲν μπορεῖ βρε ἀδερφέ νὰ σταματᾷ ἡ κυκλοφορία στὸ κεντρικώτερο σημεῖο τῆς πόλεως γιὰ τὸ τακουνάκι μιᾶς δε-σποινίδος.

— Νὰ ἦταν καμιὰ γοῖτὰ νὰ ἴδῃς πῶς θὰ τῆς τὸ ἐβγαζαν διὰ τῆς βίας.

— Φταίει ὁ ἀστυφύλακας.

— Ἄλλοι πάλι ἐπαιρναν τὸ μέρος τῆς Λουλοῦς.

— Μπορεῖ βρε ἀδερφέ νὰ ἔχη κανένα σοβαρὸ λόγο τὸ κορίτσι.

— Ὅπως κι' ἂν εἶναι, δὲν μποροῦν νὰ μεταχειρισθῶν διὰ ἀπέναντι μιᾶς δε-σποινίδος.

Τὸ κακὸ, ὅμως, εἶχε παραγίνει. Ὁ ἀ-στυφύλακας ἄφησε τὴν εὐγένεια κατὰ μέ-ρος καὶ ἐδῆλωσε στὴν Λουλού μὲ τελε-σιγραφικὸ ὕψος ὅτι, ἂν δὲν ἀπεφασίζε μόνη τῆς νὰ βγάλῃ τὸ ὠραῖο τῆς ποδα-ράκι ἀπὸ τὸ γοδάνι θὰ ἀναγκάζεταν νὰ κάνει χρῆση τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀξιῶ-ματός του.

Εἶχε περάσει πολλὲς δύσκολες στιγμὲς ὡς τὰ τότε ἡ Λουλού. Μὰ τόσο δύσκολη στιγμή δὲν εἶχε περάσει ἄλλη. Ἐρριξε γύρω τῆς μιὰν ἀπελπισμένη ματιὰ σὰν τὸν κατάδικον ποὺ ἀντικρύζει τὴν καρμα-νιόλα. «Εἰσε», φώναξε αὐτὴ ἡ ματιὰ τῆς.

Ἀλλὰ ποῖος νὰ τὴν ἐλέησῃ; Τὸ τα-κουνάκι, τὸ μόνο ποὺ μπορούσε νὰ σώ-σῃ τὴν κατάστασιν, δὲν καταλάβαινε ἀπὸ αὐτά.

Ἔμενε πάντοτε σφηνωμένη μέσα στὴν γραμμὴ ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν φεικτὴ τραγωδία ποὺ εἶχε δημιουργήσει στὴν χαριτωμένη ιδιοκτητεία του. Ἰσως μά-λιστα νὰ διςκεδᾷς κι' αὐτὸ μὲ τὸν θό-ρυθο ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ γιὰ χάρι του. Δὲν ἦταν δὲ καὶ τόσο συνηθισμένο πρᾶ-γμα νὰ σταματᾷ ἡ συγκοινωνία στὸ κεν-τρον μιᾶς μεγαλοπόλεως ἐπειδὴ ἀποφά-σισε ἕνα τακουνάκι νὰ γωθῇ μέσα στὴν γραμμὴ τοῦ τράμι καὶ νὰ ἦν ἐννοῇ νὰ βγῇ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἦταν σκληρὸ, πολὺ σκλη-ρὸ τὸ τακουνάκι τῆς Λουλοῦς. Ἦταν ἕνα κοινὸ, ξύλινο τακουνάκι.

Οἱ περιέργοι ποὺ εἶχαν μαζευθῇ γύρω γύρω δὲν πρόφθαναν νὰ ἰδοῦν γιὰ πότε ἐβγαλε ἡ Λουλού τὸ πόδι τῆς ἀπὸ τὸ παπούτσι, γιὰ πότε ἐσκύψε, γιὰ πότε τὸ ἐβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦταν σφηνωμένο καὶ γιὰ πότε ἄρχισε νὰ τρέχῃ κοδισσα-κούτσια, κρατώντας τὸ μοιραῖο γοδάνι στὸ χεῖρ τῆς. Ἀλλὰ ὅλοι πεδίασαν νὰ ἰδοῦν οἱ ἡ κάλτσα τοῦ ποδιοῦ ποὺ εἶχε μείνει χωρὶς παπούτσι δὲν εἶχε οὔτε φτέρνα οὔτε δάχτυλα καὶ ὅτι ἡ φτέρνα ποὺ ἀπεκαλύπτετο κατὰ τόσο ἀδοξο τρέ-πο στὰ ἀδιάρκτα μάτια τῶν περιέργων ἦταν...

Ἀλλὰ γιατί νὰ τὴν ἐξευτελίσουμε πε-ρισσότερο τὴν δυστυχισμένη τὴν Λουλού;

ΦΟΞ ΣΤΕΦΕΝΣΟΝ

Ὁ πάστορ Ἰεζεκιήλ Χίγκινς καταδύεται ἀ-πὸ τὴν Σκωτλαντ-Λίαντ γιὰ δυὸ μυστηριώδεις φό-βους ποὺ δὲν εἶχε δια-πραξέι αὐτός. Δυὸ πρά-κτορες τῆς γερμανικῆς πρεσβείας τοῦ Λονδίνου, καταδύονται ἐπίσης τὸν πάστορα καὶ τὴν ἄρρα-δωνιαστικὴν τοῦ Οὐίνι Στάμφορντ, τὴν ὁποίαν καὶ αἰχμαλωτίζουν μαζί μὲ μιὰ φίλη τοῦ πάστο-ρος τὴν νοσοκόμην Ναομί Σέλλεϋ. Ἡ Οὐίνι κα-τορθώνει νὰ ἀποδράσῃ καὶ νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν μνηστήρα τῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Χίγ-κινς ἀπὸ διαφορὸς συλ-λογισμοὺς κατορθώνει νὰ διαπιστώσῃ ὅτι ἡ κατα-δίωξις τοῦ ἀπὸ τοὺς γερ-μανοὺς πρέσβητος ὀφεί-λεται εἰς τὸ ὅτι ἦσαν νὰ τοῦ ἀποσπᾶσιν μιὰ πρᾶξι γάμου. Ποῖαν ὁ-μως; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀπασχολεῖ ζωηρὰ τὸν Χίγκινς καὶ ἀποφασίζει νὰ τὸ διαλευκάνῃ πάση θυσίᾳ, ἐλευθερώνοντας συγχρόνως καὶ τὴν Ναο-μί Σέλλεϋ.

Θὰ φύγω, λέει ὁ Χίγκινς, στὴν μνηστή-του καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ γυρίσω σὲ δυὸ ὥρες. Ἄν στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἔχω γυρίσει, νὰ πα-ραδοθῇς στὴν Ἀστυνομία.

Ἡ Οὐίνι, ὀρκίζεται στὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι θὰ ἐ-κτελέσῃ αὐτὴ τὴν ἐντολὴ καὶ ὁ Χίγκινς φεύγει.

Τὴν ἴδια ὥρα σχεδὸν ὁ Γερμανὸς πρεσβευτὴς στὸ Λονδίνο ἀνακοίνωνε ὅτι ἡ Ναομί Σέλλεϋ, θὰ ἀνακηρυχθῇ τὸ ἴδιο θρά-δυ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του. Τὴν συνομιλία δια-κόπτει ὁ θυρωρὸς ποὺ ἐρχεται νὰ ἀναγγεῖλῃ στὸν πρεσβευτὴ ὅτι κά-ποιος τὸν ζητοῦσε.

— Ποῖος εἶναι; ῥώτησε τὸν πρεσβευτὴ ὁ ξένος συνομιλητὴς του, μόλις ἐφύγε ὁ θυρωρὸς.

— Ὁ μόνος ἀνθρώπος ποὺ μπορεῖ νὰ γνωρίζῃ κάτι σχετικὸ μὲ τὸ μυστικὸ ποὺ ἐξέλυται νὰ ἐξακριβώσουμε. Ἐκεῖνος ποὺ τὸν εἶχαμε ὑποπτευθῇ γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι μπορούσε νὰ ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ εἰδι-κοῦ ἀπεσταλμένου μας. Ὁ Ἰεζεκιήλ Χίγ-κινς.

Ὁ κολοσσὸς ἄφησε μιὰ βλαστήμια.

— Καὶ θὰ τὸν δεχθῇς; ῥώτησε.

Ὁ πρεσβευτὴς σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζοντας τὸν συνομιλητὴ του κα-τάματα, εἶπε:

— Δὲν μπορῶ, νὰ κάνω διαφορικά. Μοῦ εἶπε κάτι ποὺ θὰ σὰς ἔκανε καὶ σὰς νὰ ὑποχωρήσετε.

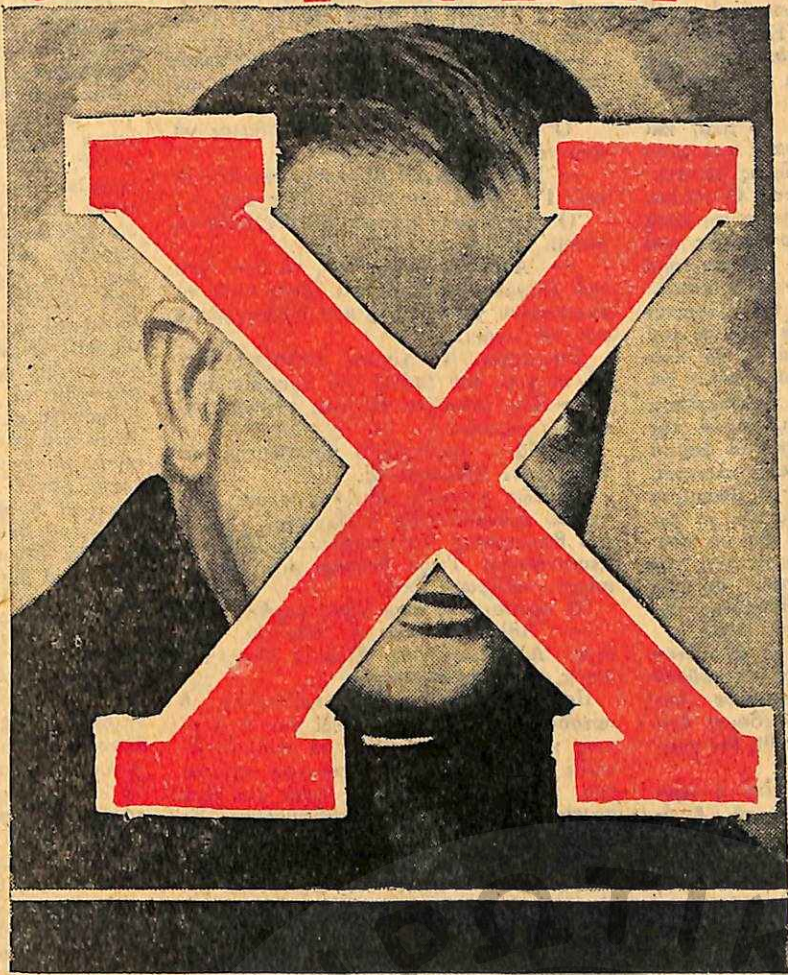
— Δηλαδή;

— Ὅτι γνωρίζῃ ὅλα ὅσα πρόκειται νὰ διαδραματισθῶν ἀπὸψε στὸ ἐργατα-λελειμμένο σπίτι καὶ ὅτι ἂν δὲν τὸν δε-χόμεθα θὰ εἰδοποιήτῃ ἀμέσως ἡ Σκώ-τλαντ-Γιάοντ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἢ ἀπὸ ἐκά-ποιαν ἄλλον.

— Στὴν ὁργὴ, φώναξε ὁ ξένος. Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ὑπόδεσσε;

Δὲν τελείωσε τὴν φράσιν του. Μὰ

ΔΟΚΤΩΡ

(Τὸ καταπληκτικώτερον ἀνάγνωσμα τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομικῆς φιλολογίας.)

πῶτα ἀνοίξε καὶ ἐμφανίσθηκε ὁ Ἰεζεκιήλ Χίγκινς.

Ὑστερα ἀπὸ μιᾶς ἀμφιταλαντεύσεως προσώρησε πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ πρεσβευ-τοῦ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ὁ μόνος ἀνθρώπος ποὺ κατεῖχε τὸ μυστικὸ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε δολοφονηθῇ ἦταν αὐτός—ὁ Ἰε-ζεκιήλ Χίγκινς— καὶ ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ παραδοθῇ τὸ ἔγγραφο τοῦ γάμου ἂν τοῦ εἶδιναν τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θὰ πά-θαινε τίποτα ἢ φυλακισμένη. Ὁ πρε-σβευτὴς δέχθηκε τὴν συμφωνία καὶ τό-τε, ὁ Χίγκινς, ποὺ δὲν ἤξερε πῶς νὰ σκε-πῇ τὸ πῆμα ποὺ εἶχε εἰπῇ, ἐβγαλε ἀ-πὸ τὸ πορτοφύλι τοῦ ἕνα σφραγισμένον φάκελλο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ΤΑΝ ὁ φάκελλος μέσα στὸν ὁ-ποῖο εἶχε κλείσει πρὸ τριῶν ἡμε-ρῶν, ὅταν δὲν ἤξερε ἀκόμη τί τὸν περιέμενε, τὸ χαρτί στὸ ὁποῖο εἶ-χε γράψῃ τὶς τελευταῖες του θελήσεις.

— Νὰ τὸ; φώναξε μὲ πεποίθησιν στὴν ὁποία δὲν πίστευε οὔτε ὁ ἴδιος.

Ἐσκύψε πρὸς τὸν πρεσβευτὴ, χωρὶς

νὰ ξέρῃ οὔτε κι' ὁ ἴδιος τι ἐμελλε νὰ ἀκολουθήσῃ, ὅταν ἀξαφνὰ τὰ πράγμα-τα πῆραν τὴν ἀπρόσπῃ τους ἐξέλιξι ποὺ ἦταν μ' ὅλα ταῦτα τόσο φυσική. Ὁ κολοσσὸς ἀνθρώ-πος ποὺ στεκόταν δίπλα στὸ τράμι, τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ σπρωξιά φωνά-ζοντας:

— Ὅνι στὸν κύριο, Σὲ μένα θὰ δώσετε αὐτὸ τὸ ἔγγραφο.

Ὁ Ἰεζεκιήλ Χίγκινς τινάχθηκε ὡς τὸν τοῖχο σφίγγοντας γερὰ μέσα στὸ χεῖρ τοῦ τοῦ ἔγγρα-φο. Ὁ ἄλλος ὄρατος πα-λι κατ' ἐπάνω του, ἀλλὰ ὁ Χίγκινς κατορθώσε στὸ μεταξὺ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἰσορροπία του. Ὁ πρεσβευτὴς εἶχε σκριαθεῖ κι' αὐτὸς ὀρθίος χωρὶς νὰ καταλαβαίνει ἀπολύτως τὸ τί συνέβαινε γύρω του. Ὁ Χίγκινς ἄπλωσε τὸ χεῖρ τοῦ πρὸς τὸ μέ-ρος τοῦ πρεσβευτοῦ, φω-νάζοντας:

— Δὲν ἀναγνωρίζω κα-νέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κύριον πρεσβευτὴ, Μόνον σ' αὐτὸν θὰ πα-ραδώσω τὸ ἔγγραφο.

Ὁ κολοσσὸς ἀπήντησε τότε μὲ βροντερὴ φωνή:

— Ὁ μόνος ἀντιπρό-σωπος τοῦ Ράιχ ἐδῶ μέ-σα εἰμαι ἐγώ. Ἐν ὀνό-ματι τοῦ Ἀρχηγοῦ μας ἀπαγορεύω στὸν πρεσβευ-τὴ νὰ πιάσῃ μὲ τὰ χεῖρια του αὐτὸ τὸ χαρτί. Δόστε το σὲ μένα διαφορετικὰ...

Ὁ Ἰεζεκιήλ Χίγκινς προσπαθοῦσε νὰ μαντεῦ-σῃ τὶς σκέψεις τοῦ πρε-σβευτοῦ ποὺ εἶχε γίνῃ: κατάχλωμος. Κυττάξε γιὰ μιὰ στιγμή τὸν ἀγνωστο καὶ τὸν εἶδε νὰ κρατᾷ τὸ πιστόνι στὸ χεῖρ τοῦ, ἔτοιμο νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ. Ὑστερα κάρφωσε πάλι τὸ βλέμμα του ἐπάνω στὸν πρεσβευτὴ καὶ, ἀ-νασηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους τοῦ, εἶπε:

— Ὅχι.

— Σὰς διατάσσα, ἐδουλήθη ὁ κολοσσὸς καὶ προχώρησε ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Χίγκινς τὸν εἶδε ποὺ προχωροῦσε ἀλλὰ δὲν εἶδε τὸ παραμικρὸ σημεῖο ἢ πογώρησιν. Ἐνοιθε μέσα του κάτι ποὺ τὸν προειδοποιεῖτο γιὰ τὸν τελειωτι-κὸ του θρίαμβο. Τώρα πᾶν ἦταν βέβαιος ὅτι αὐτὰ ποὺ εἶχε ὑποθέσει δὲν ἦταν ἀ-πλὲς φαντασίαι. Ἦταν βέβαιος ὅτι εἶχε ἀπέναντί του τὸν ἀνθρώπον ποὺ εἶχε ἐμ-πνευσθεῖ ὅλες αὐτὲς τὶς μηχανογραφίαι καὶ ποὺ ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀποκρύ-ψῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν πρεσβευτὴ τοῦ Ράιχ.

— Τὸ ἔγγραφο, βροντοφώνησε γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ ὁ κολοσσὸς καὶ πλη-σίασε ἀκόμη περισσότερο.

— Ὅχι, φώναξε πάλι ὁ Ἰεζεκιήλ Χίγ-κινς καὶ ὑποχώρησε πρὸς τὸ τράμι.

Ὁ κολοσσὸς ἐπαφελήθηκε αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς καὶ τοποθετήθηκε ἀνάμεσα στὸν Χίγκινς καὶ στὸν πρεσβευτὴ. Φαίνονταν πολὺ εὐχαριστήμενος ποὺ εἶχε καρθώσει νὰ πιάσῃ αὐτὴν τὴν καινούργια θέσι: ἀλλὰ ὁ Χίγκινς δὲν τοῦ εἶνε καμιά σημασία.

— Δόστε μου τὸ ἔγγραφο, φώναξε γιὰ

αὐτὴν ἀκόμη φορὰ ὁ ξένος μὲ πινυμένη φωνή. Εἶπα: ὁ μόνος ποὺ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἀποκτήσω. Ἀν δὲν μὲ πιστεύετε ρωτήστε τὸν πρεσβευτὴ.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω: δὲν ἀναγνωρίζω κανένα ἄλλον ἐδῶ μέσα ἐκτός ἀπὸ τὸν πρεσβευτὴ, ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὸν ξένον Χίγκινς. Μόνον σὲ αὐτὸν θὰ παραδώσω τὸ ἔγγραφο.

— Τοῦ ἀπαγορεύω νὰ τὸ παραλάβῃ. Ὁ Ἰεζεκιὴλ Χίγκινς φάνηκε τότε σὰν νὰ πήρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπε, θὰ σὰς τὸ διαβάσω δυνατὰ. Ἐστὶ θὰ μὴ γένοιτο νὰ ἀποφασίσετε ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο σὰς ἀφορᾷ καὶ ἐγὼ θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἀπόφασί σας.

Ἐκείνα ἔνα ὅμιον πρὸς τὸ πλᾶν καὶ σχίζοντας τὸν φακέλλο, ἐβγάλε ἀπὸ μέσα τὸ ἔγγραφο. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ συμπληρώσῃ τὴν χειρονομία του. Ὁ κολοσσὸς ἀφῆκε τὸ πιστόλι του νὰ πέσῃ κατὰ γῆς καὶ ὤρμησε ἐπάνω του ἑτοιμὸς γιὰ νὰ τὸν πνίξῃ. Ἀκολουθήσας μιὰ σύντομη πάλιν σὺν διαστήματι τῆς ὁποίας ὁ φακέλλος ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Χίγκινς.

Ὁ κολοσσὸς τὸν ἐσπρώξε μὲ τὸ πόδι του καὶ ὥστερα γονάτισε χάρῳ γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ. Ὁ Χίγκινς φάνηκε ὅμως πολὺ πιὸ σβέλτος καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ ξαναπάρῃ τὸν φακέλλο σὺν τῇ χερί. Ἄλλὰ τὴν στιγμή αὕτη, ὁ ξένος πρόφερε μιὰ βαρεῖα βλαστήμια καὶ μὲ μιὰ δυνατὴ κλωτσιά, πέταξε τὸν φακέλλο μέσα στὸ ἀναμμένο τζάκι. Σὲ λιγὰν, ὁ φακέλλος καὶ τὸ περιεχόμενό του εἶχαν μεταβληθῇ σὲ στάχτη καὶ ὁ κολοσσὸς παγνηγώριζε γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Ὑστερα ἐσκύψε, σήκωσε τὸ πιστόλι του καὶ, ξαναβρίσκοντας μονομιάς ὅλην τὴν ψυχραιμία, εἶπε:

— Μόνον οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τοῦ ἀρχηγοῦ θὰ μπορούσαν νὰ λάβουν γνῶσι τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ τοῦ ἔγγραφου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ συγχωρῇ ὅλα πληροφόρηθῇ ὅτι πρόφθασα νὰ τὸ ἐξαφανίσω.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπε ὁ πρεσβευτὴς, εὐχαριστῶμενος τοῦ τοῦ δινόντος ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῇ αὐτὸν τὸν ξένον, ὁ κύριος Ἰεζεκιὴλ Χίγκινς εἶχε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ διαβάσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του τὸ περιεχόμενον τοῦ ἔγγραφου.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ ξένος. Ὁ Χίγκινς δὲν κατάλαβε τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ τοῦ ἔγγραφου καὶ οὐτε εἶναι εἰς θέσιν νὰ μᾶς βλάψῃ. Τὸ ἔγγραφο μεταβλήθη τώρα πᾶς σὲ στάχτη. Ἡ ἀπιστολή μας τελείωσε. Κανένας δὲν εἶναι πιά εἰς θέσιν νὰ μᾶς ἀπειλήσῃ.

Ἐρρίξε μιὰ τελευταία ματιὰ πρὸς τὴν στάχτη τῶν χαρτῶν καὶ ὥστερα διέσχισε τὸ δωμάτιο, χαίρειται ξερὰ τὸν πρεσβευτὴ καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα εἶπε:

— Δὲν ἔχω πιά καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ. Θὰ γυρίσω σὸ σπίτι μου. Εἰδοποιήστε σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἐπληρώσουν στὶς ἐπιτά. Σκοπεύω, νὰ πάρω τὸ ἀεροπλάνο γιὰ νὰ γυρίσω στὸ Βερολίνο.

Ἐφῆνε χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ σημασία στὸν Χίγκινς ποὺ ἔμεινε μόνος μὲ τὸν πρεσβευτὴ.

Τί θὰ γινόταν τώρα; Ἡ ζωὴ τῆς Νοεμ. μὲ Σέλλεϋ εἶχε σωθῇ. Ἐμενε ὅμως ἀκόμη ἡ Οὐίνι Στάμφορντ. Ποίος ἔφερε: τί μπορούσε νὰ συμβῇ ἀκόμη; Μήπως δὲν ἦταν κι' ὁ ἴδιος κατεστραμμένος; Τὸ σκάνδαλον...

Χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὴν σημασία στὸν πρεσβευτὴ ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του, ὁ Χίγκινς προσέφερε πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ μέτωπό του ἔκαιγε καὶ αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ δοῦσιν αἱ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἀκούσθηκε τὸ κεφάλι του ἐπάνω στὸ τζάκι ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ εὐχαριστηθῇ ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ αὐτὴ γιὰ τὴν εὐκαιρίαν γονοῦς τὸν ἔφερε ἄνω κάτω. Ἡ πόρτα τῆς πρεσβείας ἀνοίξε καὶ ὁ Χίγκινς εἶδε νὰ εἰσέλθῃ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φοροῦσε ἕνα μακρὸ

παλτό. Δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει πρὸ ὀλίγου τὸ γραφεῖο τοῦ πρεσβευτοῦ γιὰ νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ Ἰεζεκιὴλ Χίγκινς γύρισε ἀπὸτομα πρὸς τὸν πρεσβευτὴ καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποῦ κατοικεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκαψε πρὸ ὀλίγου τὸ ἔγγραφο;

Ὁ πρεσβευτὴς τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως, χωρὶς νὰ σκεφθῇ:

— Ἐδῶ. Στὴν πρεσβεία.

— Τότε γιατί θγαίνει, ἔξω, ρώτησε πάλι ὁ Χίγκινς μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία;

Γιὰτὶ σταματᾷ ἕνα ταξί;

— Μά..., εἶπε ὁ πρεσβευτὴς ποὺ κατάλαβε ὅτι εἶχε διασθεῖ μὲ τὴν ἀπάντησί του.

Ὁ Ἰεζεκιὴλ Χίγκινς δὲν τὸν ἀφίσε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ποῦ πηγαίνει; Μήπως πηγαίνει ἐκεῖ; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ... Ἀν πᾶν...

Ὁ πρεσβευτὴς θέλησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

— Ἀκούσατε μόνος σας τὰ ὅσα εἶπα πρὸ ὀλίγου στὸ τηλέφωνο. Τοὺς εἶπα νὰ ἐκτελέσουν τίς ὁδηγίες μου κατὰ γράμμα καὶ σὲ λιγὰν...

Σταμάτησε. Ὁ Χίγκινς χτύπησε δυνατὰ τὸ χεῖρ του ἐπάνω στὸ γραφεῖο του.

— Πῶς μπορεῖτε νὰ λέτε τέτοια πράγματα, φώναξε;

— Μά..., τραύλισε ὁ πρεσβευτὴς καὶ ὑποχώρησε τρομαγμένος.

— Πῶς μπορεῖτε νὰ λέτε τέτοια πράγματα, φώναξε πάλι ὁ Χίγκινς, ἔκδη πρὸ θυμωμένος; Τηλεφωνήσατε; Ποῦ τηλεφωνήσατε; Τώρα θυμάμαι ὅτι δὲν ἔπαυσε τὸ τηλέφωνο ἐκεῖ.

Ὁ πρεσβευτὴς εἶχε γίνῃ κατάχλωμος.

— Ἀθμῆ, φώναξε ὁ Ἰεζεκιὴλ Χίγκινς. Ἀλλοῖμονό σας. Εἰσάστε ἀξιοὶ τῆς τύχης ποὺ σὰς περιμένει.

Πρὶν ἀκόμη συνέλθῃ καλὰ-καλὰ ὁ πρεσβευτὴς ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του ὁ Χίγκινς κατέβηκε τρία-τόρία τὰ σκαλιά, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ θύνηκε ἔξω τρέχοντας. Ἀκριβῶς ἀπέναντι, κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι, στεκόταν ἕνας ἀσττυφύλακας. Ἐτρέξε πρὸς τὸ μέρος του φωνάζοντας:

— Γρήγορα. Γρήγορα. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἀκολουθήστε με. Πρόκειται γιὰ τὴν ζωὴ μιᾶς γυναίκας. Εἶναι ἔτοιμοι νὰ τὴν δολοφονήσουν.

— Μὰ ἂν δὲν κάνω λάθος, σεις ὁ ἴδιος...

Ὁ ἀσττυφύλακας τὸν κυττοῦσε προσεῖ κινὰ καὶ συλλογιζόταν ὅτι κάπου εἶχε ἰδεῖ τὴν φωτογραφία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Ναι. Εἶμαι ὁ Ἰεζεκιὴλ Χίγκινς ποὺ καταζητεῖται γιὰ τὸν φόνο τοῦ Μπίρ-τρινγκτον. Ἀλλὰ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἀκολουθήστε με. Πρόκειται γιὰ τὴν ζωὴ μιᾶς γυναίκας.

— Σὰς ἀκολουθῶ, εἶπε ὁ ἀσττυφύλακας κάνοντας νόημα σὲ ἕνα ταξί νὰ σταματήσει.

Ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Ράιτ, ποὺ εἶχε συνέλθει σὲ μεταξὺ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοὺς δύο ἀνθρώπους νὰ ἐξαφανίζονται μέσα στὸ ταξί.

— Ἄς φροντίσῃ τώρα ἡ Κυβέρνησις νὰ ξεμπλέξῃ τὰ πράγματα ἀπὸ τὸ σημερινὸν τους μπλέξιμο. Θὰ ἤθελα ὅμως πρὶν νὰ μάθω τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ τοῦ ἔγγραφου ποὺ σύγχισε τόσο πολὺ τὴν Αὐτοῦ Ἐξουχότητα.

ΧΙ

Ἡ Νοεμ. Σέλλεϋ ἀνέχθηκε τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τοὺς εἶχε μιλήσει: χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ τίποτα. Στεκόταν ὀρθῶς, μὲ δεμένα χεῖρα καὶ πόδια μπροστὰ στὸ τραπέζι, γύρω στὸ ὅποιο καθόντουσαν τρεῖς ἄνθρωποι. Τὸν ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς τὸν ἀναγνώριζε. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀποκρουστικὸ, τὸ

τραγικὸν πρόσωπο, ποὺ τὴν εἶχε συλλάβει. Οἱ δύο ἄλλοι τῆς ἦσαν ἀγνωστοί.

Ἄλλως τε αὐτοὶ οἱ δύο δὲν εἶχαν μιλήσει σχεδὸν καθόλου ὡς τὴν στιγμή αὕτη.

Ἀπαντοῦσαν ἀπλῶς μονολογικὰ στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοὺς ἀπηύθυνε ὁ ἄλλος ποὺ μιλοῦσε σὰν νὰ ἦταν ὁ μόνος κυρίαρχος ἐκεῖ μέσα. Ἦταν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ἐνὸς φοβεροῦ δικαστηρίου ποὺ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ προβλέψῃ σὲ τί ἀπόφασιν θὰ κατέλθῃ.

Ἡ Νοεμ. Σέλλεϋ στεκόταν ὀρθῶς μπροστὰ στοὺς δικαστὰς τῆς, χωρὶς νὰ δίνῃ καμμιὰ σημασία στὶς ἀπειλὰς καὶ στοὺς σαρκασμοὺς τοὺς. Ἡ θέλησίς τῆς εἶχε δώσει μιὰν ἀκατάβλητη δύναμι. Τὴν στιγμή αὕτη ἐτελιγγόντουσαν μπροστὰ στὰ μάτια τῆς γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ ὅλες οἱ σκηνὲς ποὺ εἶχαν γίνῃ: μέσα σ' αὐτὸ τὸ παράξενο σπῆτι ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ τὴν εἶχαν συλλάβει. Ξανάβλεπε αὐτὸν τὸν ἑαυτὴν ἀπαισιο ἄνθρωπον νὰ τὴν πιάνῃ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ νὰ τὴν τραβᾷ κοντὰ του παρ' ὅλες τῆς ὑπεράνθρωπες προσπάθειες ποὺ κατέβαλλε γιὰ νὰ ἀντισταθῇ. Ξανάβλεπε τὰ βασανιστήρια ποὺ τῆς εἶχε κάνει καὶ τὸν ξανάκουγε νὰ τῆς λέῃ φεύγοντας ὅτι θὰ γύριζε πάλιν τὴν ἴδια νύχτα—γιὰ νὰ τελεωθῇ. Καὶ βρισκόταν ὁλομόναχη μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν μιὰ φυλακή, ὁλομόναχη μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐγκαταλειμμένον σπῆτι. Στὴν ἀρχὴ ἔβαλε τὰ κλάμματα. Τὴν εἶχαν τσακίσει ὁ πόνος καὶ, ἡ ἀπογοήτευσιν. Σιγά-σιγά ὅμως συνήλθε καὶ ντραπῆκε γιὰ τὴν ἀδυναμία τῆς. Τί θὰ τὴν ὤφελοῦσαν οἱ θρηνοὶ καὶ οἱ ὀδυρμοὶ; Δὲν θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ἀντικρύσῃ τὴν πραγματικότητα κατὰ πρόσωπο;

Αὐτὸ καὶ ἔκανε.

Κατάλαβε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὅτι τῆς ἀπέμεινε μιὰ ἐλπίς σωτηρίας, μιὰ ἀπῆλπνη ἐλπίς. Ἡ ἐλπίς αὕτη ἦταν ἕνα ἀπονενοημένον διάβημα στὸ ὅποιο θὰ μπορούσε νὰ προβῇ ὁ Ἰεζεκιὴλ Χίγκινς ποὺ θὰ εἶχε πληροφωρηθῇ ἀπὸ τὴν μνηστὴ του τὰ διατρέξαντα. Θὰ τολμοῦσε ὅμως ὁ Χίγκινς, ποὺ στεκόταν κι' ὁ ἴδιος μπροστὰ σὲ μιὰ φοβερὴ κατηγορία, νὰ προβῇ στὸ διάβημα αὐτό; Θὰ εἶχε τολμήσῃ τάχα ἡ Οὐίνι; Στάμφορντ νὰ πάῃ νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα τῆς; Δὲν μπορούσε νὰ κρεμασθῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα καὶ ἂ' ὅλα ταῦτα δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφίσῃ ἐπειδὴ ἦταν ἡ μόνη ποὺ τῆς ἀπέμενε. Προσπάθησε νὰ μαντεύσῃ τί ὥρα ἦταν καὶ πόσο θὰ περνοῦσε ἀκόμη ὡς τὴν στιγμή ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τῆς ἔρθῃ κάποια βοήθεια. Μέσα ἀπὸ τὸν μικρὸ φωνητὴ ποὺ ἀνεπληρώνε τὸ παράθυρο μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ὅτι σκοτεινίαιε. Ἀρχισε νὰ μετρά τὰ τέταρτα ποὺ ἀκουγόντουσαν ἀπὸ τὸ ρολοῖ; κάποιος γεγονοτικὴς ἐκκλίσις. Ἀλλοῖμονο. Ἡ ὥρα περνοῦσε ἀλλὰ δὲν παρουσιαζόταν κανεὶς.

Στὸ τέλος ἡ ἀδυναμία τῆς ἔσπασε σὲ μιὰ δυνατὴ νευρική κρίσι. Ἀρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν τρελλὴ καὶ νὰ χτυπιέται προσπαθώντας νὰ σπᾷ τὰ δεσμά τῆς. Τὰ σχοινιά ματώναν τὴν σάρκα τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐνοίχθη τὸν πόνο. Ὅταν εἶδε ὅμως ὅτι ὅλες τῆς οἱ προσπάθειες δὲν τὴν ὤφελοῦσαν σὲ τίποτα, παραδόθηκε στὴν τύχη τῆς, ἔτοιμη νὰ ὑποστῇ τὰ πάντα. Ἀρχισε πάλιν νὰ μετρά τὰ τέταρτα. Ἀλλὰ τὴν φορὰ αὕτη δὲν ἀδυναμούσε πιά γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἰεζεκιὴλ Χίγκινς. Συλλογιζόταν ὅτι ὅπου κι' ἂν ἦταν θὰ γύριζε ὁ ἄλλος, καθὼς τὴν εἶχε προειδοποιήσει. Καὶ στὴν ἰδέα αὕτη, τὸ πονεμένο τῆς κορμὶ ἐνοίωσε ἕνα εἶδος φρίκης. Τί θὰ τῆς ἔκαναν; Σὲ τί βασανιστήρια θὰ τὴν ὑπέβαλαν; Φοβόταν. Φοβόταν πάρα πολὺ.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ὁ Τοτός γράφει τὴν ἐκδεδῆσὶ του

Ἕνας εὐδυμος διάλογος τοῦ ΜΑΞΙΜ

(Ὁ Τοτός, καθισμένος μπροστὰ σὲ μιὰ ἄσπρη κόλλα χαρτιοῦ, πιπιλίζει ἀπελπισμένα τὸν κονδυλοφόρο του. Κοντεῦει ἡ ὥρα ἐννιά. Ὁ πατέρας του διαβάσει τὴν ἐφημερίδα του. Ἡ μητέρα πλάι, στὴν κουζίνα, τελειώνει τὸ πλύσιμο τῶν πιάτων).

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ.—Λοιπόν, Τοτό, πότε θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς; Εἶναι ὥρα...

ΤΟΤΟΣ.—Μὰ δὲν ἔκανα ἀκόμη τὸ μάθημά μου, μαμάκα...

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Μοῦ φαίνεται πὼς παρατραβάει αὐτὸ τὸ μάθημα...

ΤΟΤΟΣ.—Εἶναι πολὺ δύσκολο, ἔρεϊς.

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ.—Ὅλα εἶναι δύσκολα γιὰ σένα! Δὲν προσέχεις ποτέ στὸ σχολεῖο, τὴν ὥρα ποὺ ὁ δάσκαλος ἐξηγεῖ.

ΤΟΤΟΣ.—Μὰ δὲν μᾶς ἐξηγεῖ τίποτα, μαμάκα.

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Πὼς εἶναι δυνατόν; Ποτέ ὁ δάσκαλος δὲν βάζει κάτι ποὺ δὲν τὸ ἔχει διδάξει.

ΤΟΤΟΣ.—Ποτέ. Ἐστὶ νομίζεις ἐσὺ; Δὲν ἔρεϊς τὸ δάσκαλό μας.

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ.—Καὶ τί μάθημα ἔχεις;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐκθεσις ἰδεῶν.

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Καὶ σοῦ φαίνεται δύσκολη ἡ ἐκθεσις ἰδεῶν;

ΤΟΤΟΣ.—Τί λές ἐκεῖ, παπάκη;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ὅταν ἐγὼ πηγαινα στὸ σχολεῖο, ἤμουν πάντα πρῶτος στὴν ἐκθεσὶ ἰδεῶν.

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ.—Τὸ ξέρομε, Ἄρ-θοῦρε. Ἐσὺ, στὸ σχολεῖο, ἦσουν σ' ὅλα πρῶτος.

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Δὲν λέω σ' ὅλα, μὰ στὶς ἐκθέσεις ἤμουν πρῶτος.

ΤΟΤΟΣ.—Τότε, γράψε καὶ τὴ δική μου, παπάκη.

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Ποτέ, παιδί μου! Ποῖος πάει σὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα; Ἐσὺ ἢ ἐγώ;

ΤΟΤΟΣ.—Ἐγὼ. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ τὰ καταφέρνεις καλλίτερα στὶς ἐκθέσεις;

σω μιὰ ὁλόκληρη κόλλα.

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Μιὰ κόλλα; Μὰ δταν πρόκειται νὰ γράψῃ κανεὶς γιὰ τὸν πατέρα του, πρέπει νὰναι σὲ θέσιν νὰ γεμίσῃ δέκα κόλλες.

ΤΟΤΟΣ.—Δέκα κόλλες; Καὶ μήπως ξέρω ἐγὼ νὰ γεμίσω δέκα κόλλες σαχλαμάρες;

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ γράψῃς σαχλαμάρες; Τὴν

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ.—Μήπως φρονεῖς ὅτι ἐσὺ ὑποβάλλεις σὲ θυσιές;

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ.—Φυσικά. Ἐγὼ ἔχω δύο χρόνια ν' ἀλλάξω φουσάτι, μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν ντύσω ὅπως πρέπει...

ΤΟΤΟΣ.—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, παπάκη. Ἐνῶ ἐσὺ προχθὲς ἀκόμη παραγγέλεις καινούργιο κοστούμι.

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ (στὸν Τοτό).—Ἐ-σένα, δὲν σὲ ἀφοροῦν αὐτά. (Στὴ μητέρα.) Μπράβο σου! Ὁραία μαθαίνεις τ

ψω αυτό: έσύ είσαι κοντούλης.
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Έγώ κοντούλης;
ΤΟΤΟΣ.— Άμ πώς; Όλη ή γει-
τονιά σέ λέει «μισό-μπόι».

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Μισό μπόι; Τότε,
γράψε, ήτι θές κι' άφησέ με ήσυχο.
ΤΟΤΟΣ.— (Μισοκλαίοντας, στρε-
φόμενος προς την μητέρα του:) Νά,
τώρα δέ θέλει νά με βοηθήση...

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Δέν ξέρει ούτε αυ-
τός, παιδί μου. Πρώτος στίς εκθέ-
σεις! "Ηθελα πολύ νά τόν δώ...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Θά με ξεσκοτίσε-
τε, επί τέλους, κι' οι δύο σας; (Δί-
νει ένα μπάτσο στον Τοτό).

ΤΟΤΟΣ (Βάσει τά κλάμματα).—
Έμένα με δέρνεις. Για δείρε όμως
και τη μητέρα, άν μπορείς;

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Δέν είναι ντροπή,
νά δέρνεις ένα μωρό παιδί; Θάκα-
νες καλλίτερα νά τόν βοηθήσης, νά
μην ξευχίση πάλι.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— (Στόν Τοτό):
Έμπρός, γράφε: «Ο πατέρας μου
είναι ο μεγάλος μου φίλος...».

ΤΟΤΟΣ (Κλαίει συλλαβίζοντας
και γράφει:.) «Ο πα-τέ-ρας μου
εί-ναι ο με-γά-λος μου φί-λος...»

Τώγραφ, μά είναι ήμέματα!
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Γράφε: «Τό πρωί,
δταν πρόκειται νά υπάγη εις την έρ-
γασία του...»

Η ΜΗΤΕΡΑ.— (μιμούμενη την φω-
νή του πατέρα:.) «... Τόν πλακώνει
διαρκώς τόν στρώμα του...»

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ (στην μητέρα).— Για
μένα τόν λές αυτό;

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Όχι, για τόν γεί-
τονα.

ΤΟΤΟΣ (γράφει συλλαβίζοντας).
— «Τόν πλα-κώ-νει δι-αρ-κώς τόν
στο-μά-μα του...»

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ (έξω φρενών).—
Σόβστο άμέσως!

ΤΟΤΟΣ.— Άν γράφω κι' άν σβύ-
νω δέν θά τελειώσω ποτέ.
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Σκαμός! Γράφει!

ΤΟΤΟΣ.— Μά δταν μου λές ψέμ-
ματα:

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Γράψε καλλίτερα:
«Η μητέρα μου τόν ξυπνά κάθε
πρωί με νύλια θάσσανα».

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Ωραιά! Συνεχι-
στε τότε...

ΤΟΤΟΣ (άποφασιστικά).— Θά τη
γράψω μόνος μου. (Με τη γλώσσα
βγαλμένη έξω από τά δόντια, σκυμ-
μένος γράφει. "Επειτα από μισή ώ-
ρα, άποθέτει τόν κονδυλοφόρο του).

Επί τέλους! Τελείωσε!

Η ΜΗΤΕΡΑ (σηκώνει τόν κεφάλι
άπ' τόν πλέξιμό της).— Τί έγραψες;

ΤΟΤΟΣ (θριαμβευτικά).— Άκου-
σε: (Διαβάσει:.) «Ο πατέρας μου
είναι ο φίλος μου». (Στην μητέρα
του:.) «Έσβυσα τόν «μεγάλο» για νά
μή με κοροϊδεύουν τά παιδιά. (Συ-
νεχίζει τόν διάβασμα:.) «Τό πρωί, δ-
ταν πρόκειται νά υπάγη εις την έρ-
γασία του, τόν πλακώνει τόν πάπλω-
μα "Η μητέρα μου τόν ξυπνά με χί-
λια θάσσανα. Λέει πώς στο σχολείο
ήταν πρώτος στίς εκθέσεις ιδεών,
μά ή μαμά θάθελε νά τόν δώ. "Ερ-
γάζεται έξη ώρες την ήμέρα, φλυα-
ρώντας, όπως λέει ή μαμά. "Η μα-
μά έχει δύο χρόνια ν' αλλάξη φου-
σάκι, μά ο παπάκης παράγγειλε
προχθές άκόμη νέο κοστούμι. Οι γεί-
τονες τόν λένε, «μισό-μπόι». Τόν σέ-
βομαι πολύ. Άν θέλετε νά μάθετε
κι' άλλα πράγματα έλάτε νά τόν δη-
τε σπιτί. "Η, καλλίτερα, ρωτήστε
τη μαμά». (Στην μητέρα του:.) "Ε-
σένα, μαμά, έπρεπε νά θάλη ο δά-
σκαλος νά γράψης αυτή την έκθε-
ση!»

Κλοπή στό υπερωκεανείο

(Συνέχεια από τη σελίδα 16)

σκληρό τρόπο; κλεισθήτε όλη την ή-
μέρα στην καμπίνα της και μόνον
άργά τόν θράδυ βγήκε για λίγο στο
κατάστρωμα για νά αναπνεύση. Έ-
κεί συνήντησε την κυρία Λαφέερ με
τόν Φρέντ Σάμσον.

— Δέν σάς τά έλεγα εγώ, μικρή
μου δεσποινίς, της είπε ο παράλυ-
τος. Οι γνωριμίες τών θαποριών εί-
ναι πολύ επικίνδυνες. Μην άνησυχείτε
όμως. Φθάνοντας στην Νέα-Υόρκη,
θά ιδήτε τόν ώραίο κύριο Βιλέτ νά
άποβιβάζεται άνάμεσα σέ δύο άστυ-
φύλακες και θά άποκτήσετε πάλι τόν
ώραίο σας δαχτυλίδι.

Οι λόγοι αυτοί του Σάμσον της έ-
καναν κακό. Αισθανόταν την ανά-
γκη νά κλάψη και για τόν λόγο αυ-
τό θέλησε νά γυρίση πάλι στην καμ-
πίνα της. Την στιγμή όμως πού έ-
φθανε ακριβώς στο σημείο όπου εί-
χε συναντηθή για τελευταία φορά
με τόν κ. Βιλέτ και όπου είχε χάσει
τό δαχτυλίδι της, έμεινε καρφωμένη
στην θέση της οάν νά είχε αντι-
κρύψει τόν φρικτώτερο θάμα του
κόσμου. "Ο κ. Βιλέτ έρχόταν κατ' έ-
πάνω της.

— Δεσποινίς "Οντέτ, της είπε. Τί
συμβαίνει; Γιατί με άποφεύγετε;
Πιστεύετε μήπως καί σεις στις άνό-
ητες φήμες ότι είμαι εγώ ο κλέφτης
του κολλιέ;

Την ίδια στιγμή έπесαν τά μάτια
του έπάνω στο χέρι της νέας.

— Πού είναι τόν δαχτυλίδι σας, ρώ-
τησε;

— Δέν ξέρω, άπάντησε ή νέα. Τόν
έχασα.

— Πότε;

— Την στιγμή ακριβώς πού μου τόν
έπιστρέψατε.

— "Οντέτ!, φώναξε ο νέος. Δέν φαν-
τάζομαι νά πιστεύετε...

— Δέν θέλω νά τόν πιστέψω, άπην-

τησε αυτή.
Την ίδια στιγμή σκυθοντας έξω ά-
πό τά κάγκελλα του θαποριού για
νά κρύψη τά δακρυά της, είδε τόν
δαχτυλίδι της πεσμένο μέσα στο
στενό λούκι πού μάζευε τά νερά του
καταστρώματος.

Ο κ. Βιλέτ κρεμάστηκε σχεδόν ο
μισός έξω από τά κάγκελλα και με
πραγματικό κίνδυνο της ζωής του
κατάρθωσε νά πιάση τόν δαχτυλίδι
και νά τόν δώση στην "Οντέτ. "Εκεί-
νη τόν εύχαρίστησε θερμά και έτρε-
ξε πρós τόν μέρος πού είχε αφήσει
πρό ολίγου την κ. Λαφέερ και τόν
Φρέντ Σάμσον για νά τούς αναγ-
γείλη τόν τί είχε συμβή.

— Γνωστά κόλπα τών μεγαλοπα-
τεώνων, είπε ο Σάμσον. Προσπαθεί
νά έλαφρώση την θέση του.

Την άλλη μέρα τόν πρωί, τόν υπερω-
κεάνειο έφθασε στην Νέα-Υόρκη.
Δύο άστυφύλακες πλησίασαν άμέ-
σως τόν κ. Βιλέτ και άφού τόν χαι-
ρέτισαν με μεγάλη ευγένεια τόν συ-
νώδευσαν ως την άποβάθρα. Οι έ-
πιβάτες του πλοίου περιμέναν νά ι-
δούν νά τόν περνούν τις χειροπέδες
άλλά την ίδια στιγμή άκουσαν μιάν
ζωηρή λογομαχία στην σκάλα και
είδαν έναν άστυνομικό νά τραβάη
με δύναμη τά μαλλιά του Φρέντ Σά-
μσον. Κάτω από την περρούκα του
παράλυτου, πού έμεινε στα χέρια
του άστυνομικού, άπεκαλύφθη ο φο-
βερώτερος λωποδύτης υπερωκεανεί-
ων Τζών Σβάμπ.

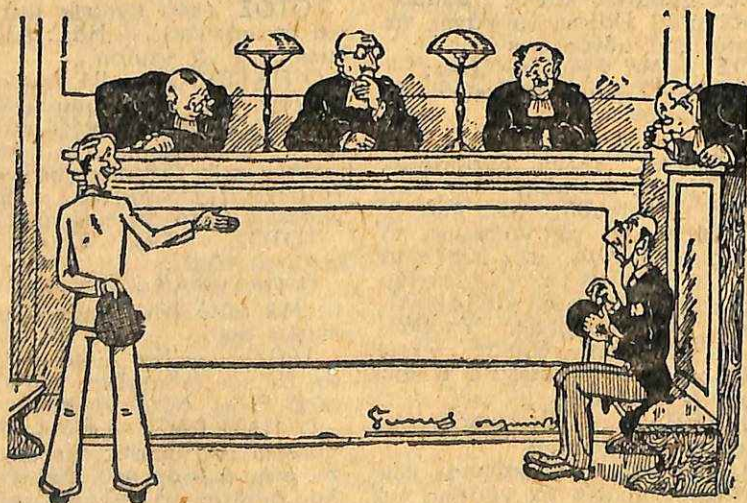
Η "Οντέτ δέν έδωσε καμμία προ-
σοχή σ' αυτό τόν έπεισόδιο. Βγήκε
γρήγορα στην άποβάθρα για νά ι-
δής τί θά άπογινόταν με τόν κύριο
Βιλέτ.

— "Οντέτ, της είπε αυτός. Την στι-
γμή αυτή παρέδωσα στην άστυνομία
ένα μεγάλο χρηματικό ποσό πού
μετέφερα για λογαριασμό του άμε-
ρικανικού θησαυροφυλακείου. Τώρα
πιά είμαι έλεύθερος.

— Όχι. Τώρα πιά είσαστε δικός
μου, ψιθύρισε ή "Οντέτ πέφτοντας
στην άγκαλιά του.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΦΛΑΝΤΡ

ΖΩΝΤΑΝΗ ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Στό δικαστήριο:

— Κατηγορείσθε ότι είπατε τόν ένάγοντα βλάκα..

— Είλικρινώς, κ. πρόεδρε, δέν θυμάμαι. Όσο, όμως, τόν
βλέπω, τόσο μου φαίνεται αυτό πού λέτε πιθανόν...

ΜΑΞΙΜ

Μιά ιστορική άπάτη

Τό αυτόματο του βαρώνου Κεμπελίν

(Ο Ζάν Ντρεβίλ έγύρισε έκ
νέου τόν γνωστό φίλμ «Παίκτης
σκακιού» πού προκάλεσε τόσο
θόρυβο την εποχή του βουβού κι-
νηματογράφου. Επί τη εύκαιρία
αυτή ένα μεγάλο παριζιάνικο πε-
ριοδικό δημοσιεύει μιάν σκιαγρα-
φία του περιφήμου θαρώνου Κε-
μπελίν, με τις περιπέτειες του ό-
ποιου άσχολεείται τόν φίλμ του
Ντρεβίλ).

ΕΧΕΤΕ ίσως άκούσει ότι ο πε-
ρίφημος αυτόματος σκακιστής
είχε νικήσει στο παιχνίδι έχι
μόνο την Αικατερίνη II, αλλά
και τόν Ναπολέοντα, κάμποσα χρό-
νια άργότερα;

Στό διάστημα της παρτίδας αυτής
ο αυτόκράτωρ—σύμφωνα με την συ-
νήθειά του άλλωστε —... παρεβίασε
τρεις φορές τόν κανονισμό του παι-
γνιδιού.

Στην πρώτη φορά, τόν αυτόματο
ξανάβαλε στη θέση του τόν πιόνι πού
χε αλλάξει θέση με ζαβολιά, τη δεύ-
τερη πήρε τόν πιόνι και την τρίτη χά-
λασε τόν παιγνίδι, άνακατεύοντας ό-
λα τά πιόνια.

Ο Ναπολέων, ψυχραιμότερος κα-
τά πολύ από την Αικατερίνη II, ξα-
νάρχιζε την παρτίδα με γέλια.

Οι λεπτομέρειες της ιστορικής παρ-
τίδας του σκακιού της Μεγάλης Αι-
κατερίνης, καθώς και οι δραματικές
συνθήκες υπό τις οποίες δημιουργή-
θηκε τόν μηχανήμα, περιγράφονται σ'
ένα βιβλίο πολύ σπάνιο, πού κυκλο-
φόρησε στο Παρίσι στά 1858 και πού
είχε ως τίτλο: «Αναμνήσεις του
Ρομπέρ Χουντέν»—του περιφημου τα-
χυδακτυλογράφου.

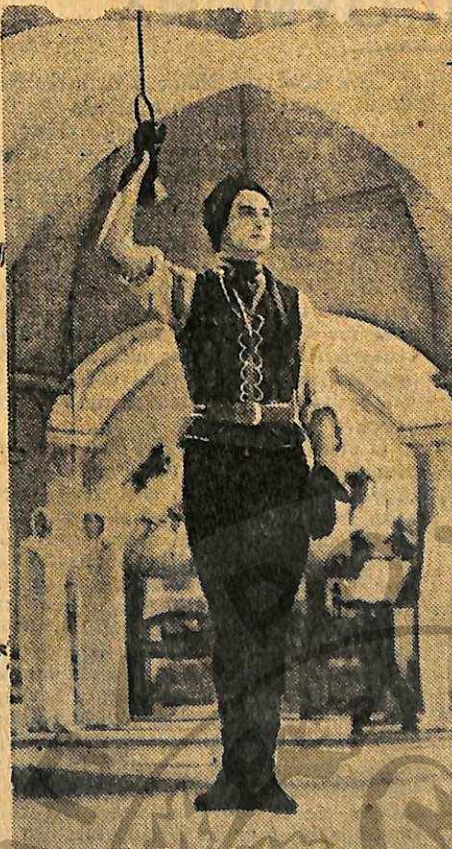
Ο Ρομπέρ Χουντέν μιλά εκεί για
την εξέγερση του πολωνορωσικού
συντάγματος, στό 1772, καθώς και
για τόν ρόλο πού έπαιξε τότε ο νεο-
ρός Πολωνός Βορούσκυ: Σέ μιάν μά-
χη ο νέος πληγώθηκε θραειά. Ήταν
μόνος, θοήθεια δέν περίμενε από
πουθενά... Καί τόν αίσθημα της αυ-
τοσυντηρήσεως του έδωσε δύναμεις
νά συρθή ως στο σπιτί ενός χειρούρ-
γου φίλου του, του Όσλοφ. Ο για-
τρός τόν δέχτηκε, τόν περιποιήθηκε,
άλλά άναγκάστηκε νά τόν κόψη τά
δύο πόδια. Άκολούθησε μιάν μακρά
περίοδος άναρρώσεως. Ο δυστυχής
άρρωστος δέν ήξερε πώς νά σκο-
τώση τις ώρες του. Οι δύο άνδρες
έπαιζαν συχνά σκάκι. Ο Βορούσκυ
ήταν άσυναγώνιστος. Δέν έχανε πο-
τέ. Καί ο χειρούργος τόν έφερε θα-
ρέως.

Εκείνη την εποχή ο θαρώνος Κεμ-
πελίν πήγε μιάν μέρα νά έπισκεφθή
τόν Όσλοφ, πού ήταν φίλος του.
Παράξενος άνθρωπος αυτός ο θαρώ-

νος. Διεδίδετο πώς ήταν πράκτωρ
μιάς ξένης δυνάμεως. Άλλά ποιός
όμως;

Ο Όσλοφ έξομολογείται στον φί-
λο του την φούρκα πού έχει για τις
άποτυχίες του στο σκάκι. Καί τόν ά-
ποκαλύπτει συγχρόνως ότι ο δυστυ-
χής άνάπηρος καταδιώκεται. Πώς
όμως νά τόν φυγαδέψη; Ήταν ά-
ναγκασμένος νά τόν κρατά κλειμέ-
νο διαρκώς σ' ένα δωμάτιο.

Ο θαρώνος, συγκινημένος άπ' την
δύσκολη κατάσταση, γοητευμένος ά-
πό την ευγενική σιλουέτα του Βο-
ρούσκυ, αλλά και κατάπληκτος από

Ο περίφημος Κόνσταντ Βαίτ στον ρόλο
του Δρος Κεμπελίν.

την Ικανότητά του στο σκάκι, συλ-
λαμβάνει την ιδέα νά τόν βοηθήση.

Και σέ τρεις μήνες μέσα έφτιαξε
ένα παράξενο μηχανήμα: Τόν μηχανή-
μα παρίστανε έναν Τορκο, φυσί-
κού μεγέθους, καθισμένον μπροστά
σ' ένα τραπέζι πού έπάνω του είχε
ένα σκάκι άνοιχτό. Η μακρού γε-
νιάρδα του, ο πλούσιος γιακάς έ-
κρυβαν ένα άνοιγμα άπ' όπου έμπα-
ινε στο μηχανήμα μέσα ο άνάπηρος.
Και ένα άλλο: ο δίδεν αυτόματος
σκακιστής—, κατά λάθος, είχαν πη
εκείνη την εποχή—έπαιζε με τόν άρι-
στερό χέρι. Άλλά ο Κεμπελίν δέν
είχε κάνει λάθος. Ο Βορούσκυ ήταν
ζεθοχέρης.

Ο δίδεν «αυτόματος παίκτης» έπε-
δείχθη στο κοινό, για πρώτη φορά
στις 6 Νοεμβρίου 1777, στην Τούλα.
Σημειώτεον ότι έκέρδισε όλες τις
παρτίδες. Καί σέ λίγο ή φήμη του
έφτασε στα άνάκτορα και ή Αικατε-
ρίνη ζήτησε νά τόν ιδή.

Έπρεπε νά ύπακούσουν στην θα-
σιλική διαταγή.

Ο ντέ Κεμπελίν, ο οποίος δέν ά-
φηνε ποτέ από κοντά του τόν παρά-
ξενο μηχανήμα, για νά επιβλέπη τόν
μηχανισμό, όπως έλεγε, αλλά στην
πραγματικότητα για νά μπάζη και
νά βγάξη τόν άνάπηρο και νά τόν
περιποιήται, δέχτηκε την πρόσκληση
άλλά με κάποιο φόβο. Ο Βορούσκυ
όμως ήταν κατενθουσιασμένος πού
θά του δινόταν εύκαιρία νά μετρηθή
με την Αυτοκράτειρα.

Η αυτόκράτειρα έπαιζε άσχημα.
Άναγκάστηκε νά κάνει ζαβολιά.
Άλλά ο αυτόματος παίκτης επανέ-
φερε τόν πιόνι στη θέση του. Η Αι-
κατερίνη τόν παίρνει τότε πειστωμέ-
νη και τόν θάζει εκεί πού θέλει αυ-
τή. Ο παίκτης όμως θυμώνει και
πετάει τόν σκάκι κάτω.

Ο Κεμπελίν τρομοκρατήθηκε θλέ-
ποντας αυτό τόν πράγμα. Φοβήθηκε
μήν άποκαλυφθή ή άπάτη. Τόν άπο-
τέλεσμα ήταν γνωστό έκ τών προ-
τέρων: Σιθηνρία, καταδική σέ θάνα-
το. Άλλά εύτυχώς δέν έγινε τίποτα
σ' αυτά. Η Αικατερίνη δέν ύπο-
πτεύθηκε τίποτα και σέ λίγο ο Κεμ-
πελίν με τόν αυτόματό του και τόν
Βορούσκυ μέσα, έγκατέλειψε την
Πετρούπολη.

Έπειτα, τόν αυτόματο γύρισε όλη
την Εύρώπη, έμπνέοντας παντού θαυ-
μασμό και κερδίζοντας πάντα.

Άργότερα ο «αυτόματος σκακι-
στής» αγοράστηκε άπ' τόν έφευρέτη
Μέλζελ και ξεκίνησε για την Άμε-
ρική. Άλλά ο ήλιος της δόξας του
είχε δύσει. Ο Βορούσκυ είχε παρα-
μείνει στην Εύρώπη θλιπτερός! Καί
τόν αντικατέστησε κάποιος άλλος
πού δέν είχε την Ικανότητα του
Ιωλωνού. Τέλος τόν μηχανήμα τόν ά-
γόρασε ένας μηχανικός της Μπελ-
βίλ και τόν έγκατέστησε σέ μιάν πα-
ράγκα. Εκεί τόν είδε στά 1844 ο
Ρομπέρ Χουντέν. "Υστερα άπ' αυτό—
άκμή και παρακμή—ο «αυτόματος
παίκτης» άρχισε νά τριγυρνά στα
παληγύρια. Μιά μέρα όμως έπιασε
φωτιά τόν μέρος όπου βρισκόταν τόν
μηχανήμα. Καί ο παίκτης... τώθαλε
στά πόδια—είχε εδύχως αυτός!—
τρέχοντας! Έτσι ή άπάτη άπεκα-
λύφθη.

Έν τώ μεταξύ, τί είχε άραγε ά-
πογίνει ο Κεμπελίν; Μυστήριο. Κα-
νείς δέν άκουσε τίποτα γι' αυτόν.
Πράκτωρ μυστικός ή όχι, ύπήρξε ο
πρωτότυπος ένας μεγαλοφυής έφευ-
ρέτης.

ΛΟΥΣΙΕΝ ΕΣΚΟΥΜΠ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο οίκος Ντεβαρέν, ήταν το σπουδαιότερο έμπορικό σπίτι του Παρισιού. Άλλα σκολούσε ένα πολυάριθμο προσωπικό και τα κεφάλαιά του έφθαναν εις πολλά έκατομμύρια φράγκα. Επί κεφαλής της μεγάλης αυτής επιχείρησης που καταγίνονταν με την διοικητική και το έμποριο των αλεύρων ήταν μια γυναίκα, η κ. Ντεβαρέν, χήρα ενός άλλου φερόμενου.

Η χήρα Ντεβαρέν είχε ξεκινήσει από πολύ χαμηλά, κατώρθωσε, όμως, χάρις στο επιχειρηματικό της δαιμόνιο και την προσωπική της εργασία να ανεβεί πολύ ύψηλα και να γίνει, την εποχή που γράφεται η ιστορία αυτή, μια από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες του οικονομικού Παρισιού.

Η κα Ντεβαρέν είχε δυο κόρες, την Ζάν και την Μισελίν. Η πρώτη ήταν υιοθετημένη. Ατενίζοντας την Ζάν, κόρη υιγενών που είχαν καταστραφή. Ολίγο έπειτα, όμως, γεννούσε την Μισελίν. Η κα Ντεβαρέν αγαπούσε την Ζάν, μια όμως ομοιότητα μελαγχολούσα με γαλανό μάτι, αλλά ελάτρευε κυριολεκτικώς την Μισελίν, που ήταν αίμα της. Μπροστά της λύνιζε ο αδάμαστος χαρακτήρας της, της έκανε όλα της τα καριότσια και έτρεμε γι' αυτήν, για την ύβεια της.

Τα δυο κορίτσια αγαπούσαν το ένα το άλλο, η Ζάν όμως ένοιωσε κάποια ζήλεια βλέποντας την προτίμηση της μητέρας της γι' αυτήν. Μια μέρα, μὴν μπορώντας να υποφέρει περισσότερο, εδήλωσε ότι θα πήγαινε ταξίδι στην Σκωτία. Ζούσαν εκεί κάτω συγγενείς του πατέρα της και η Ζάν έλπιζε να την κρατήσουν κοντά τους. Αυτό όμως δεν της έδειξαν το ενδιαφέρον που περίμενε και η Ζάν επέστρεψε στο Παρίσι. Στο Λονδίνο σε κάποιο χορό είχε γνωριστεί με ένα νέον, τον πρίγκηπα Σέργιο Πανίν.

Η κα Ντεβαρέν είχε στις εργασίες της και ένα νέο πτωχόν, αλλά πολύ έξυπνο και εργατικό, τον Πιέρ Ντελαρ, τον οποίο εσπούδασε μηχανικό και τον προσέλαβε στην δουλειά της και τον αρραβώνιασε άργότερα με την Μισελίν. Σε λίγον καιρό και ακριβώς όταν η Ζάν επέστρεψε από την Σκωτία, ο Πιέρ έφυγε για το Αλγέριο, όπου επρόκειτο να εκτελέσει ένα έργο που θα τον καθιέρωνε πια οριστικά ως μεγάλο μηχανικό.

Η κα Ντεβαρέν είχε κι' έναν ανιψιό, του συζύγου της τον Σαβινιέν Ντεβαρέν, έναν τύπο κοινού τεμπέλη που νοναδνικ του δουλειά είχε να τραγανίζει τα νιλάκια που κάθε τόσο ξεσκάλωνε από την θεία του.

Ένα πρωί του Μαΐου ο Σαβινιέν Ντεβαρέν παρουσιάστηκε στο μεγάλο της θείο του και ζήτησε να την ιδει. Όπως, όμως, εκείνη ήταν απασχολημένη με τον υποδιευθυντή του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, ο Σαβινιέν πήγε στο γραφείο του κ. Μαρετάλ, ενός από τους υπαλλήλους της επιχείρησης, και έπιασε κουβέντα μαζί του για να περάσει ή ώρα. Οι δυο νέοι συνολιούν και ο λόγος έρχεται και στον Πιέρ. Ο Σαβινιέν που ζήλευε τον νέο μηχανικό, λέγει ότι άσχημα έκανε ο Πιέρ φεύγοντας μακριά από την αρραβωνιαστικιά του, γιατί εδώ, κάποιος άλλος νεαρός, προσπαθεί να του την κλέψει.

Ο Μαρετάλ χαρακτηρίζει θυμωμένος ως σκοφαντία όλα αυτά και λέγει ότι ο Σέργιος Πανίν — γιατί περί αυτού έπρόκειτο — είχε να φανή τρεις εβδομάδες από το σπίτι. Καθώς μιλούσαν, εμφανίζεται η κα Ντεβαρέν. Ο Σαβινιέν, όπως συνήθως, αρχίζει πάλι να της μιλά για τα μεγαλεπήβολα σχέδιά του, η κα Ντεβαρέν, όμως, τον εξαποστέλλει, αφού πρώτα τον εφοδίασε με ένα καλό χρηματικό ποσόν. Σε λίγο επιστρέφεται την κα Ντεβαρέν ο τραπεζίτης Καϊρόλ. Δεν έρχεται αυτή την φορά για τον εαυτό του, αλλά για κάποιον άλλον: τον Πρίγκηπα Σέργιο Πανίν. Έχει γνωριστεί εν τώ μεταξύ μαζί του καλά και έρχεται να μεσολαβήσει για να του δώσει η κα Ντεβαρέν την Μισελίν, η οποία έχει αρχίσει ήδη να συμπαθεί τον ωραίο Πρίγκηπα. Αλλά η κα Ντεβαρέν δεν θέλει να άκουση τίποτε και δηλώνει ότι η Μισελίν είναι αρραβωνιασμένη με τον Πιέρ Ντελαρ. Η Μισελίν όμως, την οποία καλεί λίγο έπειτα, της δηλώνει ότι αγαπά τον Πρίγκηπα και με δάκρυα στα μάτια την παρακαλεί να δώσει την συγκατάθεσή της. Η κα Ντεβαρέν υπακούει προς στιγμήν, διαμνησά όμως του Πρίγκηπου να φύγει για λίγον καιρό από την Γαλλία και θάχει μετά την επάνοδό του την οριστική απάντηση. Ο πρίγκηψ φεύγει άδυσως για την Αγγλία.

Η κα Ντεβαρέν γράφει τότε του Πιέρ, ότι αν δεν θέλει να βγει στην επιστροφή την Μισελίν παντρεμένη με κανένα άλλον, να επιστρέψει άμέσως στην Γαλλία. Ο Πιέρ επιστρέφει, αλλά πολύ άργά. Η Μισελίν του δηλώνει ότι αγαπά άλλον.

Εν τώ μεταξύ όμως η Ζάν — την οποία αγαπά και ζήτησε σε γάμο ο τραπεζίτης Καϊρόλ — τρελλά ερωτεύτηκε και αυτή με τον πρίγκηπα που κάνει ολόκληρη σκηνή, γιατί έδωσε τον λόγο του στην Μισελίν. Ο Πρίγκηψ εν τούτοις έπιμένει

και η Ζάν στην άελπισία της και για να εκδικηθεί, φωνάζει τον Καϊρόλ και του λέγει ότι δέχεται να γίνει γυναίκα του. Οι προετοιμασίες για τους δυο γάμους αρχίζουν μαζί. Έν τώ μεταξύ ο Πιέρ, παρά τις προτροπές της κας Ντεβαρέν, έφυγε ξαναγυρνώντας στην Αφρική. Μια μέρα, στις παραμονές των γάμων, η κα Ντεβαρέν παίρνει ιδιαιτέρως τον Σέργιο και του ανακοινώνει την έπιθυμία της να μέινουν, αυτός και η Μισελίν, με τα τόν γάμο τους, στο σπίτι της. Τρέμει η μητέρα μη χάσει την κόρη της. Μην της φύγει μακριά. Ο Πρίγκηψ, γόης πάντοτε και γλυκόλογος, δέχεται προθυμότατα.

Ύστερ από λίγες μέρες, στον Πύργο του Σερνιά δίδεται μια μεγαλοπρεπής έορτή. Έπ' ευκαιρία των γάμων των δυο γατών της κας Ντεβαρέν με τον πρίγκηπα Πανίν και τον τραπεζίτη Καϊρόλ. Στην έορτή παρευρίσκεται και ο Πιέρ που έχει επιστρέψει εν τώ μεταξύ. Σε κάποια στιγμή ο πρίγκηψ θεάται έχοντας δίπλα του μια ωραιότατη νέα. Ένας από τους νέους, κοντά τον ανιψιό της κας Ντεβαρέν, τον Σαβινιέν, αν έβρη ποιά είναι η άγνωστη αυτή καλλονή.

— Που έης! του φώναξε ειρωνικά αυτός.

— Δεν μπορώ να ξέρω όλες τις Παριζιάνες άπαντά ο νέος.

— Παιδιάνε;

9ον

Ο Σαβινιέν γέλασε δυνατά και ύστερα είπε:

— Μα δεν ανοίγεις τα μάτια σου να την ιδής καλύτερα; Βέρα Αγγλίδα, αγαπητέ μου.

— Ποιά είναι τέλος πάντων; — Η λαίδη Χάρτον. Μια εξαδέλφη του πρίγκηπου. Πολύ πλούσια. Ένα ολόκληρο κεντρικό τετράγωνο του Λονδίνου είναι ιδιοκτησία της.

— Καθώς λένε, εδώ και ένα χρόνο είχε κάτι σχέσεις με τον πρίγκηπα, είπε ένας άλλος νέος, κλείνοντας τον νηρό το μάτι.

— Τότε γιατί δεν παντρεύθηκε; ρώτησε ο πρώτος; Θά είχε γλυτώσει ένα χρόνο πριν από την άνεγεια.

— Έπειδή είναι παντρεμένη. — Αυτό είναι βέβαια μια σοβαρή άφορμή. Ποι βρίσκεται ο άνδρας της;

— Κλεισμένος μέσα σ' ένα πύργο της Σκωτίας. Δεν τον βλέπει κανείς. Το μυαλό του δεν είναι έντελως εν τάξει.

— Τότε γιατί δεν τον χωρίζει αυτή ή ωραία κυρία;

— Έπειδή η περίουσία είναι δική του.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει έχει δική.

Ο Πιέρ και ο Μαρετάλ άκουγαν σιωπηλοί την τόσο δηδη αυτή συνδιάλεξη. Ύστερα απομακρύνθηκαν και

ΠΑΝΙΝ

Άρχισαν να ανταλλάσσουν τις γνώμες τους για όσα είχαν άκούσει. 'Ιδού λοιπόν πως σκεπτόντουσαν για τον πρίγκηπα Σέργιο οι κοσμικοί κύκλοι. Ήταν απόλυτος άναγκη να προσκολληθεί σε μια πλούσια γυναίκα για να γλυτώσει από το οικονομικό χάος στο οποίο βρισκόταν. Δεν μπόρεσε να πάρη την λαίδη Χάρτον. Θά έπαινε λοιπόν την Μισελίν. Και η νέα αυτή θα γινόταν ή γυναίκα ενός τέτοιου ανθρώπου. Τι μπορούσαν να κάνουν; Τον άγαπούσε.

Την ίδια στιγμή εμφανίσθηκαν στην βεράντα ή κυρία Ντεβαρέν και ή Μισελίν. Ο πρίγκηψ Σέργιος έτρεξε άμέσως προς το μέρος τους, λέγοντας στην Μισελίν:

— Είναι μια συγγενής μου από την Αγγλία. Είναι Πολωνία παντρεμένη με τον λόρδο Χάρτον. Έπιθυμεί πολύ να κάνει την γνωριμία σας. Δέχεσθε;

— Με πολύ ευχαρίστησι, άπήντησε ή Μισελίν, ρίχνοντας μια ματιά γεμάτη συμπάθεια προς τον Σέργιο. Γνωρίζετε πολύ καλά πως ό,τι σας άφορα μου είναι προσφιλέ;

Στο μεταξύ είχε πλησιάσει και ή ωραία Αγγλίς.

— Η πριγκήπισσα Πανίν, της είπε ο πρίγκηψ, δείχνοντας την Μισελίν και υποκλινόμενος επίσημα. Ύστερα γύρισε προς την Μισελίν και πρόσθεσε με ύφος οικείο: Η λαίδη Χάρτον.

— Άγαπώ πολύ τον σύζυγό σας, είπε ή Αγγλίς, και ελπίζω ότι θα μου επιτρέψετε να σας άγαπώ και σας εις το μέλλον. Σας παρακαλώ να δεχθήτε αυτό το μικρό ένθύμιο από έμένα.

Έβγαλε από το χέρι της ένα γουρσο βραχιόλι με μια πλακίτσα επάνω στην οποία ήταν χαραγμένη ή λέξις: «Πάντοτε». Το πρόσωπο του Σεργίου σκυθρωπάσε. Η Μισελίν δεν τό πρόσεξε όμως, έπειδή κρατούσε τα μάτια χαμηλωμένα καθώς άπαντούσε:

— Το δέχομαι, λαίδη, ως έγγύησιν της φίλης μας.

— Αν δεν κάνω λάθος, κάπου το έχω ξαναϊδή αυτό το βραχιολάκι, είπε ο Σέργιος.

— Μα μου το χαρίσατε κάποτε σεις ο ίδιος, άπήντησε ήρεμα ή λαίδη. Νομίζω όμως ότι ταιριάζει πολύ περισσότερο στο χέρι της συζύγου σας. «Πάντοτε», ώρεβούαρ και σας ευχόμαι κάθε ευτυχία.

Αποχαίρεται την Μισελίν με μια μεγαλοπρεπέστατη, σχεδόν βασιλική κίνηση της κεφαλής και ύστερα έπιασε άγκαζά ένα ψηλό ξανθο νέο που είχε πλησιάσει και απομακρύνθηκε.

Η Μισελίν κυττούσε σαν χαμένη το βραχιόλι που γυάλιζε στο γέφυ της. Χωρίς να ελπή ούτε λέξι ο πρίν-

κηψ της το έβγαλε και προχωρώντας προς τον έξωστη το πέταξε με μια γρήγορη κίνηση στην λιμνούλα. Η Μισελίν τον κυττούσε γεμάτη άπορία. Έκείνος πλησίασε και της είπε άπλως:

— Παρντόν.

— Δεν το άπήντησε τίποτα, αλλά τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Ο Σέργιος την τράβηξε γρήγορα μέσα στο μεγάλο σαλόνι όπου στροβιλιζόντουσαν ένα σωρό ζευγάρια στον χορό. Από κει προχώρησαν ως την σέρρα, που είχαν καταφύγει κι' ο Καϊρόλ με την Ζάν και με την δεσποινίδα Χέρτσονγκ. Η μικρούλα εί-

Μήπως θέλετε να πάω να τον φωνάξω;

— Θά σας ήμουν ευγνώμων, άπήντησε ή νέα.

— Πηγαίνω.

Έκανε μεταβολή και, ευχαριστημένος που το δινόταν ή ευκαιρία να απομακρυνθή για λίγο από την Ζάν, χάθηκε μέσα στην πολυκοσμία του σαλονιού. Ο Χέρτσονγκ συζητούσε με κάποιον από τους μεγάλους χρηματιστάς του Παρισιού. Πήγε κατ' ευθείαν προς το μέρος του, λέγοντας:

— Με συγγωρήτε που θά σας άποσπάσω από την ντυκεία σας συζή-

— Έσεις δεν θα με ονομάζετε πριγκήπισσα, είπε ή Μισελίν.

χε αρχίσει να στενοχωριέται με την συντροφιά των νεονύμφων και αισθανθηκε γι' αυτό μεγάλη άνακούφισι καθώς είχε τον πρίγκηπα και την Μισελίν να πλησιάζουν. Ο πατέρας της την είχε άφισει για μια στιγμή με την συντροφιά του Καϊρόλ, αλλά, αν και είχε περάσει μια ολόκληρη ώρα, δεν είχε ξαναφανή.

— Δεσποινίς, της είπε ο Σέργιος. Περνώντας τώρα δά από το σαλόνι, άκουσα μια φωνή που έλεγε: δά-ναιον, προεξόφλησις, ρευστοποιήσις κεφαλαίων. Δεν άμφιβάλλω καθόλου ότι θά ήταν ο κ. μπαμπάς σας.

θσι, αλλά ή δεσποινίς κόρη σας περιμένει άλυπτόμωνα να σας ξαναϊδή. — Διόβολε, ή κόρη μου. Άλήθεια φώναξε — ο μεγαλοεπιχειρηματίας. Θά έλθω αύριο να σας συναντήσω για να ξαναμιλήσουμε γι' αυτό το ζήτημα. Υπάρχει νομίζω πολύ μεγάλο κέρδος σ' αυτήν την δουλειά.

Ύστερα άκολουθησε τον πρίγκηπα, λέγοντας:

— Ω! αγαπητέ μου πρίγκηψ. Αν γνωρίζατε πόσο ευτυχής είμαι που βρίσκομαι για λίγο μόνος μαζί σας. Ήθελα να σας συγχαρώ έντελώς ιδιαιτέρως. Να που βρισκόσαστε έ-

Ξαφνα σὲ μιά πρώτη τάξεως κατά-
σας.

“Ο Χέρτσονγκ μιλούσε μὲ μιά οί-
κειότητα πού δὲν ἐδικαιολογεῖτο
καθόλου ἀπὸ τὶς σχέσεις του μὲ τὸν
πρίγκηπα.

—Ναί, παντρεύομαι μιά χαριτωμέ-
νη γυναίκα, ἀπάντησε ψυχρά ὁ Πα-
νίν.

—Καί τί περιουσία, ἐπέμεινε ὁ
Χέρτσονγκ. Ἀξίζει ὅμως μὰ τὴν ἀλή-
θεια γιὰ ἓνα μεγάλο κύριο σὰν καί
σὰς. Εἰσαίτε ἓνα ἀπὸ τοὺς ἐ-
ξαιρετικούς πινάκες τῶν μεγάλων
ζωγράφων, στοὺς ὁποίους ταυριάζει
μιά χρυσή κορνίζα. “Εἰ Νά λοιπὸν
πού ἀποκτήσατε τὸ κάδρο σας. Καί
καλοδολεμένο. Καί πόσο καλοχρυ-
σωμένο.

Γελοῦσε καί φαινόταν νὰ συμμε-
ρίζεται ὅλη τὴν εὐτυχία τοῦ πρίγ-
κηπος. Εἶχε πιάσει τὸ γέρι του καὶ
τὸ κτυποῦσε φιλικὰ ἀνάμεσα στὰ
δικὰ του γέρια.

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ πεθερὰ
εἶναι πάντοτε ἓνα δυσάρεστο πρό-
σωπο. Ἀλλὰ εἰσαίτε τόσο χαριτω-
μένος, ὥστε κατορθώσατε νὰ τὴν
κατακτήσετε κι’ αὐτήν. Μόνον σεῖς
μποροῦσατε νὰ καταφέρετε ἓνα τέ-
τοιο πρᾶγμα. “Ω! Σὰς ἀγαπᾷ,
πρίγκηψ. Μοῦ τὸ ἐξωμολογήθη μό-
λις πρὸ ὀλίγου, ἀνοίγοντάς μου τὴν
καρδιά της. Δὲν ἔρω πῶς τὸ κα-
τορθώσατε νὰ γινώσαστε ἀκατανίκη-
τος. Ἀλήθεια. Δὲν ἤμουν παρὼν
τὴν ὥρα πού διαβάσθηκε τὸ συμβό-
λαιο καί ἔλαχα νὰ ρωτήσω τὸν
Καίυρολ. Πῶς εἶναι φεαγμένο;

“Ο πρίγκηψ κύτταξε τὸν Χέρτσονγκ
μὲ ὄφρος ὅχι καὶ τόσο εὐνοϊκῶς. “Εκεί-
νος ὅμως εἶχε χαμψώσει τὰ μάτια,
ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἀποφύγῃ αὐτὸ τὸ
βλέμμα. Τότε ὁ Σέργιος ἀναγκά-
σθηκε νὰ εἰπῇ:

—Μοῦ παρεχώρηθη προίκα.

—“Α! Προίκα. Βέβαια. Τὸ νορ-
μανδικὸ σύστημα. “Ολοι μοῦ τὸ ἔ-
λεγαν ὅτι ἡ κυρία Ντεβαρέν εἶναι
μιά τετραπέρατη γυναίκα καί τὸ ἀ-
πέδειξε γιὰ μιά φορά ἀκόμη. Καί
σεῖς, ἀγαπητέ μου πρίγκηψ, ὑπο-
γράψατε αὐτὸ τὸ συμβόλαιο μὲ
κλειστά τὰ μάτια; Ἀλλὰ βέβαια.
“Ενας καθὼς πρέπει ἄνθρωπος δὲν
ἐπιτρέπεται νὰ συζητῇ γιὰ τέτοια
πράγματα.

Σταμάτησε γιὰ λίγο καί ὕστερα
πρόσθεσε σὲ ἐντελῶς διαφορετικὸ ὁ-
φος:

—Σὰς τυλίξαμε, ἀγαπητέ μου. Σὰς
τὸ λέω καί νὰ τὸ ξέρετε.

—Κύριε, εἶπε ὁ Σέργιος μὲ δυνα-
τὴ φωνή.

—Μὴ φωνάζετε. “Αλλως τε τώρα
πιά εἶναι πολὺ ἀργά γιὰ νὰ ἀλλά-
ξουν τὰ πράγματα. Ἀφίστε με κα-
λύτερα νὰ σὰς ἐξηγήσω πού βρι-
σκόσαστε. Σὰς ἔδεσαν τὰ γέρια. Δὲν
θὰ μπορέσετε νὰ διαθέσετε οὐ-
τε πεντάρια ἀπὸ τὴν περιουσία τῆς
γυναίκας σας χωρὶς τὴν συγκατά-
θεσί της. “Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἔχετε
εὐτυχῶς μεγάλη ἐπιρροή ἐπάνω της.
“Αλλὰ δὲν πρέπει καί νὰ ξεχνάτε ὅ-
τι θὰ τὴν συμβουλευθῇ πάντοτε ἡ μη-
τέρα της. Καί εἶναι πολὺ δυνατὴ αὐ-
τὴ ἡ μητέρα. “Α! πρίγκηψ. Δὲν
μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἀφίστα-
τε νὰ σὰς τυλίξουν ἔτσι. Δὲν θὰ τὸ πύ-
στευα ποτέ.

“Ο Σέργιος πῆρε αὐστηρὸ ὄφρος
καί εἶπε:

—Δὲν καταλαβαίνω, κύριε, τί ἰδέα
ἔχετε σηματοῖσι γιὰ μένα, οὔτε καί
γιὰ ποῖο λόγο μοῦ μιλάτε ἔτσι.

—Ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς, εἶπε ὁ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

Χέρτσονγκ. Εἰσαίτε ἓνα χαριτωμέ-
νος ἄνθρωπος. Μοῦ ἀρέσετε ἐξαιρε-
τικά. Εἶμαι βέβαιος ὅτι πολὺ γρή-
γορα θὰ βρεθῆτε σὲ οἰκονομικὰς
στενωχόριες. Ἐλάτε τότε νὰ με συ-
ναντήσετε. Θὰ σὰς ὑποδείξω δουλει-
ές γιὰ νὰ βγάλετε λεπτὰ. Ὁρεβου-
άρ, πρίγκηψ.

Χωρὶς νὰ δώσῃ στὸν πρίγκηπα
καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ὁ Χέρτσονγκ
ἔφυγε γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν κόρη
του. “Ο πρίγκηψ τὸν ἀκολουθοῦσε
κάπως συγχισμένος. Οἱ λόγοι τοῦ ἐ-
πιχειρηματίου τοῦ εἶχαν βάλεϊ δυ-
σάρεστες ἐννοίες. Νὰ ἦταν τάχα ἡ
ἀλήθεια ὅτι τὸν εἶχε τυλίξει ἡ κυρία
Ντεβαρέν καί ὅτι θὰ ἦταν ἀναγκα-
σμένους νὰ ἀγεται καί νὰ φέρεται ἀ-
πὸ αὐτήν; “Εκανε μιά προσπάθεια
γιὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἡρεμία τοῦ
προσώπου του καί εἶπε μονολογῶν:

—Ἡ Μισελὶν μὲ ἀγαπᾷ. “Ολα θὰ
πᾶν καλά.

“Ἡ κυρία Ντεβαρέν ἐρχόταν νὰ συ-
ναντήσῃ τοὺς νεονύμφους. “Ο Σέρ-
γιος πῆρε τὸν Καίυρολ κατὰ μέρος
καί τὸν ρώτησε:

—Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε ἀπόψε;
Γνωρίζετε ὅτι σὰς ἔχουν ἐτοιμάσει
ἕδω ἓνα διαμρίσμα;

—Ναί. Εὐχαρίστησα ὅμως τὴν κυ-
ρία Ντεβαρέν καί τῆς εἶπα ὅτι θὰ
γυρίσω μετὰ στὸ Παρίσι. “Ο μικρὸς
μας παράδεισος μᾶς περιμένει. Κά-
τω περιμένει τὸ ἀμάξι μου, ἐτοιμο
γιὰ νὰ μᾶς μεταφέρει ἐκεῖ.

“Υστερα πρόσθεσε:

—“Ω! ἂν ξέρατε, πῶς γυπάζει ἡ
καρδιά μου; Σκεφθῆτε ὅτι ἡ δική
μου καρδιά εἶναι ἐντελῶς καινούρι-
α. Δὲν ἔχω ἀγαπήσει ποτέ ὡς σήμε-
ρα. Τώρα ὅμως εἶμαι τρελλὰ ἐρω-
τευμένος.

“Ο Σέργιος γύρισε ἀσυναίσθητα
καί κύτταξε τὴν Ζάν. Καθόταν σὲ
μιά πολυθρόνα. γλωμὴ καί μὲ ὄψι
μελαγχολική.

“Ἡ κυρία Ντεβαρέν, καθισμένη ἀ-
νάμεσα στὴν Μισελὶν καί στὴν Ζάν,
κυτοῦσε μιά τὴν μιά, μιά τὴν ἄλλη.
Τὰ μάτια της πρόδιναν λύπη. Εἶχε
φθάσει πιά ἡ στιγμή πού θὰ τελείω-
νε ἡ ἐξουσία της ἐπάνω σ’ αὐτὲς τὶς
δύο νέες πού τὶς ἀγαποῦσε καί τὶς
δύο μὲ ἀληθινὴ μητρικὴ ἀγάπη.

—Τελείωσε λοιπὸν αὐτὴ ἡ περίφη-
μη ἡμέρα, τοὺς ἔλεγε. Εἰσαίτε καί
οἱ δύο παντρευμένοι. Δὲν μοῦ ἀνή-
κετε πιά. Πόσο θὰ μοῦ λείψετε; Εἶ-
χα δύο παιδιά. Τώρα ὅμως...

—“Εχεις τέσσερα, τὴν διέκοψε ἡ
Μισελὶν. Μὴν παραπονιέσαι.

—Δὲν παραπονιέμαι, εἶπε ζωηρὰ
ἡ κυρία Ντεβαρέν.

—Τόσο τὸ καλύτερο, φώναξε τότε
ἡ Μισελὶν.

“Υστερα προχώρησε πρὸς τὴν Ζάν
καί τῆς εἶπε:

—Δὲν μιλάς καθόλου. Μένεις σολ-
λογισμένη. Μήπως ἔχεις τίποτα;

“Ἡ Ζάν ἔκανε μιά μεγάλη προσπά-
θεια γιὰ νὰ πᾶρη ἥρεμο, γελαστὸ ὁ-
φος καί εἶπε:

—“Οχι, τίποτα. Λίγη κούρασι...

—Καί συγκίνησι, πρόσθεσε ἡ Μισε-
λιν. “Εγώ, σήμερα τὸ πρωῒ, καθώ-

μαίναμε μέσα στὴν ἀνθοστόλιστη
ἐκκλησία, κάτω ἀπὸ τοὺς τοὺς τοῦ
ἀρμόνιου, αἰσθάνθηκα ὅτι εἶχα γίγει
κατάγλωμη. “Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὴν
εἰσοδὸ τῆς ἐκκλησίας—μέχρι τὸ ἱερό
μοῦ φάνηκε τόσο μεγάλη, ὥστε νό-
μισα ὅτι δὲν θὰ ἔφθανα ποτέ ὡς ἐ-
κεῖ. Καί ὅμως ἔφθασα. Καί τώρα μὲ
φωνάζουν ὅλοι «κυρία», μερικοὶ μά-
λιστα μὲ λένε «πρίγκηπισσα».

—Μὰ εἰσαίτε πρίγκηπισσα, τὴν δι-
έκοψε χαμογελῶντας ὁ Σέργιος πού
εἶχε πλησιάσει στὸ μεταξύ, καί εἰς
τὸ μέλλον πρέπει νὰ σὲ ὀνομάζουν
ὅλοι ἔτσι.

—“Α! ὅχι. Οὔτε ἡ μαμά, οὔτε ἡ
Ζάν, οὔτε σὺ πρέπει νὰ μὲ ὀνομάζε-
τε πρίγκηπισσα. Θὰ εἶναι ἴσως λι-
γότερο ἐπίσημο, ἀλλὰ θὰ εἶναι πιὸ
τρυφερό.

“Ἡ κυρία Ντεβαρέν αἰσθάνθηκε
τὴν ἀνάγκη νὰ σφίξῃ τὴν κόρη της
γιὰ μιά ἀκόμη φορά στὴν ἀγκαλιά
της.

—Ἀγαπητό μου παιδί, εἶπε. “Εχεις
ἀνάγκη ἀπὸ τρυφερότητες, τὸ ἴδιο
ὅπως ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἥλιο τὰ
λουλούδια. “Εγὼ σὲ ἀγαπᾶω, τὸ ξέ-
ρεις. “Ολοι σὲ ἀγαποῦμε.

Λέγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λό-
για, ἡ κυρία Ντεβαρέν γύρισε καί
κύτταξε τὸν Σέργιο καί τοῦ ἔδωσε
τὸ χέρι της. “Υστερα, ἀλλάζοντας
σκέψεις, ἀπετάθη πρὸς τὸν Καίυρολ,
λέγοντας:

—Μιά πού θὰ γυρίσετε στὸ Παρί-
σι, μπορεῖτε νὰ διαβιβάζετε μερικὲς
παραγγελίες μου στὸ γραφεῖο.

—Πῶς; Πάντοτε δουλειές; Ἀκόμη
καί τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου;

—Τὶ νόμιμες, ἀπάντησε ἡ μητέρα
της. Χρειάζεται πάντοτε ἀλευρι. Τὴν
ὥρα πού ἐμεῖς ἔδω χορεύουμε, τὸ
Παρίσι τρώει. Καί ἔχει μιά τέτοια
δρεψί.

“Ἡ Μισελὶν χαμογέλασε, ἀκούγον-
τας αὐτοὺς τοὺς λόγους τῆς μητέρας
της καί πλησιάζοντας πρὸς τὸν Σέρ-
γιο τοῦ εἶπε:

—Σέργιε. Δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ
ἀργά. Δὲν πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε
καί τὸ μέρος ὅπου χορεύουν οἱ ἐρ-
γάτες; Τοῦς τὸ ἔχω ὑποσχεθῇ. Θὰ
χαροῦν τόσο πολὺ.

—Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Ἄ
πῆντησε ὁ πρίγκηψ. Πᾶμε νὰ γίνου-
με δημοφιλεῖς.

“Ἡ κυρία Ντεβαρέν εἶχε ἀποτρα-
βηθῇ στὸ δωμάτιό της. “Ο Καίυρολ
εἶχε ἐξαφανισθῇ γιὰ λίγο γιὰ νὰ ἐι-
δοποιήσῃ τὸν ἀμαξά του νὰ κἀν τὴν
γύρο τοῦ πάρκου καί νὰ περὶ μὲν
κοντὰ στὴν μικρὴ πόρτα. “Ετσι θὰ
κατάρθωνε νὰ φύγῃ μὲ τὴν γυναίκα
του χωρὶς τοὺς ἐνοχλητικούς ἀπο-
χαιρετισμούς τῶν συγγενῶν καί φί-
λων.

“Ἡ Μισελὶν πλησίασε τὴν Ζάν.

—Ἀφοῦ θὰ φύγετε κρυφά, τῆς εἶ-
πε, δὲν θὰ σὲ ξαναῖδω πιά ἀπόψε.

—Ἀντίο.

Τὴν ἀγκάλιασε καί τὴν φίλησε
θερμὰ καί ὕστερα, πιάνοντας τὸν σῖ-
ζυγό της ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν τράβηξε
ἔξω στὸν κῆπο.

10ον

“Ἡ Ζάν τοὺς παρακολουθοῦσε κα-
θὼς ἔφευγαν. Δὲν περπατοῦσαν. Πε-
τοῦσαν μὲ τὰ φτερά τῶν ἐρωτευμέ-
νων. “Ο Σέργιος εἶχε σκύψει κοντὰ
στὸ πρόσωπο τῆς Μισελὶν καί τῆς
ψιθύριζε τρυφερὰ λόγια. “Ἡ Ζάν ἔ-
νοιωθε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται.

“Ἦταν μόνη, ἐνῶ ἐκεῖνος πού ἀγα-
ποῦσε...

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Τὰ μαῦρα γυαλιά

—ΕἰΣΤΕ εὐχαριστήμε- “Ενα συγκινητικό διήγημα
τῆς Λωρέτ Ζὰκ

—Μὰ εἶμαι ὁ Τόνιο Κόν-
τι... οὐρλιαξὲ ἔξω φρενῶν
ὁ δυστυχής. “Ο Τόνιο Κόν-
τι... καταλάβετε;

“Ενα νοσοκομειακὸ αὐ-
τοκίνητο ἔφθασε ὁλοταχῶς καί σὲ
λίγο ἔπερνε τοὺς πληγωμένους καί
ἔφευγε.

—ΠΑ—

—“Αν δὲν κάτσης φρόνιμα, Ζανό,
θὰ φωνάξω τὸν κύριο ἀπὸ τὸν
πύργο.

—“Ω! μαμά... θὰ εἶμαι καλός, θὰ
δῆς... Μὴ μὲ δώσης στὸν κύριο τοῦ
πύργου... προτίμω νὰ πάω στὴ φυ-
λακὴ καλύπτει!

“Ο Τόνιο Κόντι, ἀθελά του, εἶχε
παρακολουθήσει αὐτὴ τὴν σιγομι-
θία... Μιά μαμά πού μάλλωνε τὰ
παιδιά της καί ἤθελε νὰ τὸ τρομά-
ξῃ...

Χαμογέλασε πικρά. “Ἦταν τώρα
ἓνα τέρας, φόβητρο τῶν μικρῶν. Τὰ
παιδιά ἔτρεμαν στὴ θέα του, οἱ ἄν-
δρες καί οἱ γυναῖκες χλωμιάζαν
σὰν τὸν ἔβλεπαν.

Οἱ χειρουργοὶ πού τὸν περιποιή-
θηκαν, ἔκαναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ
νὰ σώσουν τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ ὁ
δμορφος, ὁ γοητευτικὸς Τόνιο Κόν-
τι δὲν ὑπῆρχε πιά. Τώρα, ἦταν ὁ
«Κύριος τοῦ Πύργου» πού καί τὸ ὄ-
νομά του μόνο τρομοκρατοῦσε τὰ
παιδιά.

Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐξακολου-
θήσῃ τὸν περιπάτῳ του. “Εγύρισε
πίσω καί κλειστήκε στὸ δωμάτιό
του. Σὲ λίγο ὁ ὑπηρετῆς του γτυ-
ποῦσε τὴν πόρτα.

—Μιά κυρία ἦρθε, κύριε...

—Μιά κυρία;

—Ναί. Τῆς εἶπα ὅτι ὁ κύριος δὲν
θέλει νὰ δῇ κανέναν, ἀλλ’ αὐτὴ ἐπι-
μένει...

—Πήγαινε νὰ τῆς πῆς ὅτι ὁ Τόνιο
δὲν δέχεται κανένα καί πρὸ πάντων
κυρίες.

Πῆρε ἓνα βιβλίο καί ἐάπλωσε στὴ
σαλίζ-λόγκ γιὰ νὰ διαβάσῃ.

“Ο ὑπηρετῆς του ὅμως δὲν ἔφυγε
ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

—“Εχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτα; ἔκα-
νε νευριασμένος ὁ Τόνιο.

—Πρόκειται γιὰ τὴν κυρία...

—Τέλος πάντων δὲν σοῦ εἶπε ποιὰ
εἶναι καί τί θέλει;

—Εἶναι ἡ δις Μισελὶν πού βρισκό-
ταν μαζί σας τὴν ἡμέρα τοῦ δυστυ-
χήματος. Πληγώθηκε καί ἐκεῖνη καί
τυφλώθηκε...

“Ο Τόνιο ἔμεινε ἀφωνος ἀπὸ τὴν
κατάπληξη. “Ἡ Μισελὶν! Τὴν εἶχε
σκεφθῇ πολλές φορές ἀπὸ τότε. Δὲν
ἤξερε τίποτα γι’ αὐτήν, ποῦχε στα-
θῇ, ἀθελά της, ἡ αἰτία τῆς δυστυχί-
ας του.

—Τυφλή... ἐπανέλαβε ἀργά. Τὴν
φλή... Καί πού εἶναι, Κλεμάν;

—Στὸ σαλονάκι. Τῆς ἐπέτρεψα νὰ
περιμένῃ!

—Πήγαινε νὰ τὴν φωνάξῃς, βλά-
κα!

(Συνέχεια στὴ σελίδα 58)

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ, λόγω της κακής και έκφυλου ζωής που διήγει, έχει κάνει τρομερά χρέη συνέπειας των οποίων είναι να βγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του άρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μια στιγμή μια φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνη πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όνομα: Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνη πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργον του υπό το όρον να δεχθή να παντρευτεί μίαν ωραιότατη κόρη πτωχήν αλλά μελλοντική κληρονόμο 300 εκατομμυρίων από τα όποια θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου ευρίσκεται η ανύψωτος κληρονόμος. Προσπαθεί να την κλέψει και την απαγάγει, αυτή όμως έχει δοσμένη την καρδιά της σ' ένα φτωχό νέο, τον Βαλεντίνο. Ο ντ' Αρζεντάλ, τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή τα «μεγάλα μέσα». Εμφανίζεται ως φτωχός και αυτός με το ψευδώνυμο κ. Νορβέρτος. Και μια νύχτα απαγάγει τη νέα και την φυλακίζει.

Αργότερα η Γαβριέλλα δραπετεύει και καταφεύγει σε τύχη στο μέγαρο του Μουράτ, φεύγει όμως και από εκεί διότι ο Μουράτ της έκφραζε τον έρωτά του και περιεπλανώμενη ξαναπέφτει πάλι στα χέρια του Νορβέρτου ο οποίος την άπειλει ότι αν δεν γίνει γυναίκα του θα σκοτώσει τον πατέρα της. Και μια μέρα την μεταφέρει σε μια έξοχη βίλλα όπου βρίσκεται και ο πατέρας της. Η Γαβριέλλα δεν τολμά να πη τίποτα στον πατέρα της και ο Νορβέρτος του ζητά το χέρι της Γαβριέλλας. Ο Μπερταράδ που θεωρεί τον Νορβέρτο σωτήρα της κόρης του τον θέλει τον γάμο αυτό, η νέα όμως τον απορρίπτει. Στο τέλος, αναγκάζεται να υποχωρήσει για τη ζωή του πατέρα της, δηλώνει, όμως, προηγουμένως στον Νορβέρτο, ότι ούδέποτε θα τον αγαπήσει και ότι τον παντρεύεται, υπό την πίεση της ανάγκης. Ο Νορβέρτος, ελπίζει να μαλακώσει αργότερα την καρδιά της Γαβριέλλας και αρχίζει τις προετοιμασίες του γάμου. Είχε μάλιστα δημοσιεύσει και το σχετικό άγγελτήριο. Φθάσαμε έτσι στην παραμονή των γάμων: ως το απόγευμα ο καιρός ήταν καλός την νύχτα όμως άρχισε μιά θύελλα. Αψηφώντας την κακοκαιρία πέντε άνθρωποι προχωρούσαν μέσα στο δάσος που ήταν κοντά στον πύργο, όπου βρισκόταν η Γαβριέλλα. Οι πέντε αυτοί άνθρωποι, ξεφύσαν σε μια καλύβα, εις απόσταση ενός χιλιόμετρου από τον πύργο και πρόπωσαν μέσα για να ξεκουραστούν. Οι πέντε αυτοί άνθρωποι ήταν ο Μουράτ, ο Βαλεντίνο, ο Άνοιχτομάτης, ο Αύγουστος και ο Σουλπερίν.

Όταν προχώρησε η νύχτα οι πέντε φίλοι εισόδουν στον πύργο του Νορβέρτου. Βαδίζουν στα σκοτεινά όταν ξαφνικά ανήκουν τα φώτα και εμφανίζεται ο Νορβέρτος που έντελως ειρωνικά τους υποδέχεται σαν... καλεσμένους του. Σε μια στιγμή βγαίνει ένα πιστόλι, ο Άνοιχτομάτης όμως τον αποπλίζει.

Στο μεταξύ ο Βαλεντίνο σπεύδει εις αναζήτησιν της Γαβριέλλας που τον υποδέχεται στο δωμάτιό της κατάπληκτη: Πιο κατάπληκτος όμως μένει σε λίγο ο Βαλεντίνο όταν ακούει από το στόμα της νέας ότι δεν σκοπεύει να τους ακολουθήσει και ότι αναπαύει τον Νορβέρτο τον οποίο και θα παντρευτεί. Ο Βαλεντίνος βρίζει και με τον Νορβέρτο και επακολουθεί μονομαχία, κατά την οποία ο Νορβέρτος αν και υπορούσε, δεν σκοτώνει όμως, τον Βαλεντίνο. Μετά την μονομαχία σε λίγες μέρες γίνεται ο γάμος. Η Γαβριέλλα και ένα χρόνο μετά το γάμο της και ενώ ο Νορβέρτος έχει γίνει μέγας και πλούσιος και ακούγεται και για ύποπτος εξεκολλούει να μείνει η ίδια και ουσιαστικά δεν έχει γίνει γυναίκα του.

Το βράδυ ενός χορού στο σπίτι του Νορβέρτου ο Ρουκέν τον πλησιάζει και του επιβάλλει να σκοτώσει τον Μπερταράδ. Ο Νορβέρτος αναγκάζεται να υποταχθεί και πράγματι μια μέρα ο Μπερταράδ βρίσκεται πνιγμένος σ' ένα ποτάμι. Την ημέρα της κηδείας ο Ρουκέν συγκαίρει τον Νορβέρτο και έπειτα φεύγει με ένα άμαξι. Τυχαίως στο δρόμο ανακαλύπτει την γυναίκα του την Λυδία παρὰ με κάποιον νεαρόν. Τον αγκαλιάζει λοιπόν μ' αυτό το νέο; Επειδή θέλει να το μάθει και επειδή ο νέος παραδόξως μοιάζει με την Γαβριέλλα Μπερταράδ, αποφασίζει να παρακολουθήσει. Τους βλέπει να μπαίνουν σ' ένα ψηλό σπίτι. Αφροδιστεί την θυρωρή και μαθαίνει το όνομα του νέου και πολλές άλλες λεπτομέρειες. Στο τέλος πείθει την θυρωρή να του επιτρέψει να παραφυλάξει μια μέρα κρυμμένος στο σπίτι την ώρα του ραντεβού της γυναίκας του με τον νέο. Τρυπώνει πράγματι και παρακολουθεί πίσω απ' την πόρτα του σαλονιού. Ο σκοπός του ήταν να ακούσει όχι να βλέπει. Κι άκουσε τότε εκεί πράγματα πολύ ενδιαφέροντα, χάρη στα όποια θα κατόρθωνε να βάλει στο χέρι την κληρονομία των εκατό εκατομμυρίων.

Ευχαρίστησε, λοιπόν, η Ιωάννα Μπερταράδ απέθανε αλλά ότι άφησε σύζυγο και παιδιά. Ο Άντρέ αφηγείται στην Λυδία την ζωή του αδελφού του Ζωρζ αρχίζοντας με την ερωτική του περιπέτεια με την αδελφή του Μουράτ, Φερεντιέ. Η διήγησις εξεκολλούει. Ο Άντρέ διηγείται ότι ο Μουράτ συνέλαβε την αδελφή του με τον Ζωρζ, ότι η απόκαλύψη του ειδωλίου αυτού εξώγαγε τον Μουράτ και μια ζωηρή σκηνή λαμβάνει χώραν μεταξύ των δύο ανδρών.

20ον

ΝΑΙ το νοιώθω... δεν μπορώ να πιστέψω ότι είμαι άφλοκαρδής... Το κάκου σ' εσάς πώς «Αυτό που θέ-

λω, είναι η Φερεντιέ... Δεν ενδιαφέρομαι για τα λεπτά σας... Κρατήστε τα και δώστε μου τη Φερεντιέ! Το κάκου θα σας πω: «Δεν έχω τίποτα, αλλά τι με νοιάζει είτε φτωχή είτε πλούσια είναι η Φερεντιέ, η αγάπη της είναι το πολυτιμότερο αγαθό για μένα». Θα εξεκολλούσατε να μη με πιστεύετε.

Και βέβαια! Έκανε ο Μουράτ, ειρωνικά πάντα.

Υπομονή όμως! Θα σας αναγκάσω να με πιστέψετε. Ακούστε τι σας προτείνω. Είμαι στις 25 'Ιουλίου σήμερα. Σ' ένα χρόνο ακριβώς, την ίδια ώρα, θα εξεκολλούσατε τη συζήτησή μας. Σήμερα είμαι φτωχός και άγνωστος... Εάν, σ' ένα χρόνο, δεν σας φέρω, αν όχι λεπτά, αλλά δόξα, πράγμα που φτάνει ανώτερο φαντάζομαι, αναλαμβάνω την υποχρέωση να σκοτωθώ... Έξακο- θήτε να χαμονελάτε;... Πέστε ότι σ' ένα χρόνο ξεχνιούνται πολλά πράγματα ίσως...

Ο Ζωρζ κατευθύνθηκε σ' ένα μικρό γραφειάκι, πήρε ένα χαρτί και έγραψε βιαστικά λίγα λόγια.

Υστερα υπέγραψε.

Ο Μουράτ τον παρακολουθούσε έκπληκτος.

Ο Ζωρζ του έτεινε το χαρτί και υπέρφανα είπε:

Διαβάστε το, και φυλάγτε το... είναι η καταδίκη μου εις θάνατον αυτή...

Το χαρτί δεν ήταν γράμμα παρὰ αυτά τα λόγια:

«Σήμερα, 25 'Ιουλίου, στις 11 το βράδυ... κούρασμένος από τη ζωή και από τις αποτυχίες που συνάντησα, κούρασμένος από τη φτώχεια μου, αυτόκτονώ... Νά μη κατηγορηθώ κανείς για το θάνατό μου, ο οποίος είναι εκούσιος και έγινε κατόπιν όριμου σκέψεως...»

Κρατήστε αυτό το χαρτί, είπε ο Ζωρζ. Σ' ένα χρόνο, την ίδια μέρα, ξαναδιαβάστε το. «Αν δεν κρατήσω την υπόσχεσή μου, αν δεν έχω αποκτήσει όπωσδήποτε ένα όνομα, θα σκοτωθώ...» Αν δεν κρατήσω το λόγο μου, αν διστάσω, η ζωή μου βρίσκεται στα χέρια σας. Και το χαρτί αυτό που θα βρεθεί πάνω μου, θα σας φυλάξει από κάθε ενόχληση!

Ο Μουράτ άκουγε συγκινημένος. Η υπέρφανα και σταθερή αυτή γλώσσα μιλούσε απ' ευθείας στην καρδιά του.

Η ευθύνη και η ειλικρίνεια ξελαμπάν στο βλέμμα του Ζωρζ.

Ήταν αδύνατο να τον αλλοιώσει ος απ' ό,τι φαινόταν.

Διαβάζονταν μέσα στα μάτια του, ότι η απόφασίς του ήταν αμετάκλητη, ότι ήταν έτοιμος να πεθάνει για να αποδείξει την αγάπη του ότι ήταν τίμιος και ότι θα κρατούσε το λόγο του.

Ο Μουράτ έσταλάκωσε το χαρτί μέσα στα χέρια του και το πέταξε

μιάς Ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

σε μια λάμπα μέσα...

Το χαρτί άναψε και γίνηκε στάχτη.

—Τι κάνετε αυτού, κύριε; ρώτησε ο Ζωρζ.

—Το βλέπετε! Καταστρέφω την θραυστάτην αυτήν γραπτήν υποχρέωσιν.

—Κύριε, έκανε ο Ζωρζ σοβαρά, η υποχρέωσις ύφισταται, είτε υπάρχει, είτε όχι αυτό το χαρτί, έχετε το λόγο μου.

—Ο λόγος σας μου άρκει.

Και με μια κίνηση αθύρμητη, ο Μουράτ του έτεινε το χέρι.

—Αλλά ο Ζωρζ έκουνησε το κεφάλι του αρνητικά.

—Όχι, είπε, σ' ένα χρόνο! Με προσβάλλετε και με άτιμάσατε μπρος στα ίδια μου τα μάτια. Σ' ένα χρόνο θα με καλέσετε αδελφό σας και τότε θαχη αποπλυθή αυτή η προσβολή. Άλλοιώς θα πεθάνω. Άν- τίο!

—Ας είναι έτσι, λοιπόν, άφοβ το θέλετε, έκανε ο Μουράτ. Σ' ένα χρόνο, την ίδια μέρα, στις 25 'Ιουλίου. Ας σας βοηθήσει ο Θεός.

—Στις 25 'Ιουλίου, επανέλαβε ο Ζωρζ.

Και έφυγε τρέχοντας σαν τρελός, για να μη συναντήσει τη Φερεντιέ... Την ώρα όμως που ετοιμαζόταν άφοβ διέσχισε τον κήπο να βγί στο δρόμο, δυο χέρια τον αγκάλιασαν... και ένοιωσε στα χείλη του, δυο χείλη να τον φιλούν φλογερά και να του ψιθυρίζουν:

—Σ' αγαπώ... Θα σε περιμένω... Η αγάπη μου σε προστατεύει...

Ήταν η Φερεντιέ, που τάχε ακούσει όλα...

Ο Άντρέ είχε κάνει αυτή την αφήγηση χωρίς να πάρη αναπνοή.

Και η Λυδία δεν είχε τολμήσει να τον διακόψει.

Τον είχε παρακολουθήσει με προσοχή, αλλά όχι σαν αυτή που κατέβαλλε ο Ρουκέν για να μη χάση λέξη από την ιστορία αυτή.

Ξαπλωμένος κατάχαμα σχεδόν, γλωμός από την πολύ συγκίνηση, τρέμοντας όλος, παρ' όλη την αυτοκυριαγία που τον χαρακτήριζε πάντα ο άθλιος την είχε ακούσει λέξη προς λέξη αυτή την εξομολόγηση.

«Τι καλά έκανα που δεν φανερώθηκα, είπε μέσα του, τι καλά που δεν εξώθησα τα γεγονότα».

Τεντώνοντας πάλι τ' αυτί του, άκουσε τον Άντρέ να συμπληρώνει:

—Ο αδελφός μου θα ξανάρθη. Το τελευταίο του γράμμα από την Κολωνία, είναι γεμάτο αισιοδοξία.

«Έκανα μια μεγάλη ανακάλυψη», λέει. Σε λίγες μέρες θάνα εδω. Σε λίγες μέρες όλες οι έπιστημονικές εφημερίδες του κόσμου θα μιλούν γι' αυτόν και θα μπορέσει να παρουσιασθή με το κεφάλι ψηλά μπρος στο Μουράτ, γιατί δεν έχουμε πα-

ρά 15 'Ιουλίου ακόμα. Ο χρόνος που ώρισε ο αδελφός μου, δεν εξέπνευσε. Ο Ζωρζ θα ζήσει! Έσώθη- κε!

—Είναι χαμένος! έπιθύρισε ο Ρουκέν.

Και σιγά-σιγά, βγήκε από το πόστο του, διέσχισε το χώλλ, άνοιξε την πόρτα και έφυγε.

Κάτου τον συνάντησε η θυρωρός.

—Μπράβο, έκανε αυτή μόλις τον είδε... είστε καλός πελάτης... δεν κάνετε διόλου θόρυβο.

Ο Ρουκέν δεν άποκρίθηκε, γέλασε μόνο ειρωνικά.

— ΕΕ —

Οι αποκαλύψεις αυτές είχαν εκ- πλῆξει τον Ρουκέν.

Είχε ανάγκη να συνέλθῃ, να ανα- πνεύσῃ, να σκεφθῇ.

Ήταν όμως άποφασιστικὸς ὁ ἄνθρωπος. Καί σε λίγο τὸ σέ- διό του ἦταν ἔτοιμο. Τὸ από- γευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, εἰδοποι- ἦσε τὸν μαρκή- σιο Ντ' Αρζεν- τάλ γιὰ τὴν νεο- τροπή τοῦ παι- νε ἢ ὑπόθεσίν τους.

«Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς δώ- ῃ. Ἐλάτε νὰ με βρῆτε. Σὰς πε- ριμένω. Ἀνεκά- λυψα τοὺς τε- λευταίους κλη- ρονόμους. Ἡ 'Ι- ωάννα Μπερ- τὰ πέθανε, ἀλ- λά ἄφισε ἕνα σύζυγο καὶ δυὸ παιδιά. Δὲν θὰ βγῶ ἀπὸ τὸ σπῆ- τιν ἂν δὲν σὰς δώ-».

«Εἰδὼς τὸ ση- μείωμα στὸν Λουφάρ, μετὴν ἐνιόλῃ νὰ τὸ πᾶν τοῦ μέγα- ρο τοῦ Νορ- βέρτου. Ὁ Λου- φάρ ἔφυγε ἀμέ- σως. Ἀλλὰ γύ- ρισε ἀπράκτος.

Ὁ Νορβέρτος ἔλειπε.

Ὁ Λουφάρ ἔ- τρεξε στὸ γρα- φεῖο του, ἐλπί- ζοντας νὰ τὸν βρῇ ἐκεῖ. Καὶ πάλι τίποτε.

Τότε ξαναπῆ-

— Λοιπόν, στὰς 25 'Ιουλίου ἔκα- νε ὁ Ζωρζ.

ρά που έρχεται σ'ε μιά ώρα μέσα.
Τό άφισε κι' έφυγε.

—Καλά.

Ο ύπνρετης έφυγε.

Η Γαβριέλλα πήγε στο γραφείο του συζύγου της. Τό γραμμα ήταν εκεί. Για κάμποσα λεπτά έδίστασε. Κατόπιν όμως, πήρε την απόφασή της.

Πήρε τό γραμμα, τό ξεσφράγισε και τό διάβασε.

Αμέσως έπηγε στο δυμάτιό της...

Ήταν κατάλωμη και έτρεμε.

Ενοιωσε έναν τρόμο να την πλημμυρίσει.

Ο Ρουκέν και ο Νορβέρτος ήσαν ικανοί για όλα, για να αποκτήσουν οι δύο τους μόνο όλη αυτή την περιουσία.

Τί έπρόκειτο να κάνουν;

«Α...», έκανε μέσα της, θα έμποδίσω όπωσδήποτε να διαπραχθούν νέα εγκλήματα... Θα παλέψω μόνη, άν χρειασθώ. Αν ο άνδρας μου θελήσει να χτυπήσει αυτή την οικογένεια, που είναι και δική μου λιγάκι, θα με βρή στο δρόμο του...»

Μισή ώρα αργότερα, ντυμένη μ' ένα απλό κατάμαυρο φόρεμα, βγήκε από τό μεγάλο της και αφού απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε ένα άμáξι και είπε το άμáξι:

—Οδός Γερμανίας, στη γωνία του περασματος Ωπoύλ. Καί γρήγορα, παρακαλώ.

—Κατάλαβα, έκανε ο άμαξας. Ραντεβoύ και ένομο καθυστέρηση... Ενοιωσ σου. Θα σ' ευχαριστήσω.

Και ξεκίνησε τρέχοντας.

Μά τί έπήγαινε να κάνει η Γαβριέλλα εκεί κάτω λοιπόν, στο μέρος αυτό που δεν είχε ξαναπατήσει ποτέ της από την ήμέρα που εξαφανίστηκε τόσο μυστηριωδώς και τόσο δραματικά;

Απομονωμένη, τριγυρισμένη από έγχυρους, σκέφτηκε τόν Βαλεντίνο, τόν Αύγουστο, τούς φίλους της... που την είχαν υπερασπισθώ άλλοτε και οι όποιοι δεν θα άρνιόνταν να την προστατεύσουν και πάλι, στόν άγωνα αυτόν που ήθελε να ανάλαβη κατά τού άνδρός της.

Σκέφτηκε και τόν Μουράτ επίσης. Αλλά φοβόταν να συναντηθώ μαζί του, μαζί μ' αυτόν που λίγο έλειψε να τόν έρωτευθώ.

Και ύστερα, τί θα τού έλεγε;

Πρίν τόν πληροφορήσει, θα έπρεπε να μάθω τό όνομα της οικογενείας αυτής, να μάθω ποιοι ήσαν οι άλλοι κληρονόμοι και τότε ο Μουράτ θα άνελανθαινε την υπερασπισή τους.

Τό γραμμα του Ρουκέν δεν άνέφερε ούτε όνόματα, ούτε διεύθυνσιν.

Ερχόταν στην τύχη στην οδό Γερμανίας.

Θά έζέραν να της πούν τη διεύθυνση του Βαλεντίνου;

Δέν τόν είχε δώ, ένα χρόνο τώρα.

Τί είχε άπογίνει;

Είχε κλάψει πολλές φορές όταν τόν σκεφτόταν.

Είχε κλάψει, γιατί έλεγε μέσα της: «Με νόμιζε άπιστη και ένογο... Νομίζω ότι τού είπα ψέμματα. Πώς θα με δεχθώ;»

Αλλά δέν έδίσταζε πιά, αυτή τη στιγμή.

Αλλοτε οι έξομολογήσεις της θα

Ο θρηνος μιάς ψυχής

μπορούσαν να επιφέρουν τό θάνατο του Μπερτερά.

Αφού ο Μπερτερά ήταν νεκρός τώρα, τί θα είχε να φοβηθώ;

Γι' αυτήν... δέν την ένδιέφερε διόλου...

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, καθώς τό άμάξι μπήκε στην οδόν Γερμανίας.

Ήταν κάτασπρη, τά χείλη της ήσαν ξερά, και άναγκαζόταν να τά δροσίσει συχνά με τά χείλη της.

Τό άμάξι σταμάτησε.

Θυρωρός δέν ύπήρχε έδώ.

Η Γαβριέλλα πήγε στο μανάβη.

Ρώτησε για τόν Βαλεντίνο.

—Στό δεύτερο, στο βάθος τού διόδρομου, της άποκρίθηκε.

Αναστένανε μ' άνακούφιση.

Τό δεύτερο, στο βάθος τού διόδρομου, ήταν ή παλιά κατοικία τού πατέρα της... εκεί είχε ζήσει ευτυχισμένη, εκεί την είχε αγαπήσει ο Βαλεντίνο... από κεί είχε φύγει τό βράδυ της γιορτής της... για να πάει να ψωνίσει με τό καλάθάκι της στο χέρι.

Και ξαναρχόταν τώρα μαυροφωρεμένη για τό θάνατο τού πατέρα της, μαρκησία Ντ' Αρζεντάλ, πλουσία, με έκατομμύρια.

Και θα ξανάβρισκε τόν Βαλεντίνο — τόν Βαλεντίνο που αγαπούσε — δυστυχισμένον ίσως και πιστόν στην άναμονή της.

—Ο κύριος Βαλεντίνος είναι σπίτι του — είχε πη ο μανάβης — τόν είδα, δέν θάνα ούτε πέντε λεπτά.

Α, πώς έτρεμε, καθώς άνέβαινε τη σκάλα αυτή που την είχε άνέβρει τόσες φορές τραγουδώντας, όταν ήταν έρυνάσας.

Πώς έτρεμε καθώς διέσχιζε τόν σκοτεινό διάδρομο... και συγκρατιόταν από τόν ύγρό τοίχο για να μόν πέσει.

Πώς έτρεμε την ώρα που χτύπησε την πόρτα.

—Εμπρός! άκουσε να της λέν.

Ήταν ή φωνή του. Την είχε άναγνωρίσει. Ο Βαλεντίνο ήσαν εκεί!

Θέλησε να σηκώση τό χέρι της, να γυρίσει τό πόμολο και να σπρώξει την πόρτα. Αλλά χρειάζόταν να καταβάλει κάποια δύναμη για την άπλη αυτή κίνηση, και ήταν αδύνατη, αυτή την ώρα, αδύνατη σαν παιδί.

Ενοιωθε να πνίγεται.

—Εμπρός! είπαν ξανά.

Υστερα, ξάφνου, άκούστηκαν βήματα... ή πόρτα άνοιξε και ένα κύμα φως έτύλιξε την Γαβριέλλα.

Ο Βαλεντίνο υπεχώρησε τρομαγμένος.

—Γαβριέλλα... Γαβριέλλα... έκανε με πνιγμένη φωνή.

Η δυστυχισμένη δέν μπορούσε ούτε ένα βήμα να κάνει.

Ενοιωθε ότι θα σωριαζόταν κάτω, και έκλεισε τά μάτια της για να της περάσει ή ζάλη.

Της έπανελάβε άγρια:

—Δυστυχισμένη... Τί ζητάς έδώ;

Εδωσε τά χέρια της ίκετευτικά.
—Μή με βρίζεις... μή με δώξεις... Θα τά μάθεις όλα!

Ερρίχτηκε στα γόνατά του και άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Ο Βαλεντίνο και η Γαβριέλλα είχαν ένα χρόνο να ιδωθούν και δέν ήξεραν τώρα τί στάση να κρατήσουν ο ένας άπέναντι στόν άλλον.

Παρ' όλη την απλότητα τού πένιμου φουστανιού της, η Γαβριέλλα ήταν έξαιρετικά κομψή. Τό φουστάνι της προερχόταν από ένα από τά γνωστότερα καταστήματα. Και τό μαύρο καπέλλο της έκανε να φανταζόταν πού γοητευτική ή κάτασπρη έπιδερμίδα της.

Αλλά και ο Βαλεντίνο είχε αλλάξει.

Είχε χαθή τό παιδικό του ύφος. Οι ώμοι του είχαν πλατύνει. Τό μέτωπό του φαινόταν πιδ ψηλό, πιδ ύπερήφανο, έτσι ποτάν χτενισμένος τώρα.

Εργαζόταν. Η Γαβριέλλα τόν είχε διακόψει από τη δουλειά του.

Βιβλία, χαρτιά, σχέδια ήσαν στοιβαμένα άνάκατα στο γραφειάκι άπάνω, που βρισκόταν στη θέση άκριβώς που η Γαβριέλλα είχε άλλοτε τό τραπέζακι της, της εργασίας. Παντού βιβλία μηχανικής, χημείας, έπιστημονικά... Παντού ή πέννα της μελέτης.

Ο Βαλεντίνο έμπασε στο δωμάτιό του τη νέα, την έβαλε να καθίσει, και έμεινε όρθιος μπρός της σοβαρός και μελαγχολικός.

—Γαβριέλλα, τη ρώτησε, γιατί ξανάρθες;... Δέν είναι για μένα βέλπια, γιατί δέν ήξερες άν θα μ' έβρισκες έδώ... Έξ άλλου δέν μπορώ να καταλάβω τί κοινό υπάρχει πιά μεταξύ μας... Θέλησες ίσως να έπισκεφθής τη γωνία αυτή όπου πέρασες θλιβερά χρόνια φτώχειας; Θέλησες να συγκρίνης την τωρινή σου κατάσταση με την τότε... Μείνε σπίτι μου όσο θα σ' άρέσει, Γαβριέλλα... Εγώ φεύγω... θάσαι έλεύθερη να ρεμβάσεις όσο θέλεις...

—Γιά σένα ήρθα... γελιέσαι, φίλε μου... Και σε ίκετεύω, μην με έξαντλεις περισσότερο... Είμαι τόσο δυστυχισμένη...

—Δυστυχισμένη είς, έκανε ο Βαλεντίνο ειρωνικά. Δέν έχετε μήπως, ότι απαιτείται για να είσθε εύτοι;... Λεφτά για να ίκανοποιηθεί την άγάπη σας προς την πολυτέλεια;... όνομα γνωστό;... έναν συζύγο που σας άγαπά και που... τόν λατρεύετε;... Τί σας λείπει;

Κούνησε τό κεφάλι της θλιβερά και είπε σιγά:

—Μή δείχνεσαι τόσο σκληρός μαζί μου, Βαλεντίνε... Σε λίγο θα με νοιώσεις... Δέν αξίζω τούς σαρκασμούς σου...

—Ελάτε... Μην κάνετε τό θύμα... Έχετε τύχη ζηλευτή...

—Εύκολο να τό λέν κανείς.

—Ο άνδρας σας δέν σας άγαπά πιά, λοιπόν;... Υστερα από ένα χρόνο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

—Ακουσε, έκανε αυτή — καταλαβαίνω ότι θα στά πω όλα — θα σου άποκαλύψω τό μυστικό της νέας μου ζωής... πρόκειται για ένα μυστικό που μπορεί να με οδηγήσει στο θάνατο...

(Συνέχεια στο επόμενο)

Μία γυναίκα από το Βιπτερπέν

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του
του ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥ

20ον

ΚΟΙΜΗΣΟΥ, φίλε μου. Σε λιγάκι θα κοιμάσαι για πάντα. Έδωλε τό αυτοκίνητο σε κίνηση χωρίς να μπει κι' ο ίδιος μέσα, κανόνισε τό τιμόνι ώστε να κατευθυνθώ μέσα στο ποτάμι και ύστερα άποτραβήχθηκε στην άκρη και παρακολούθησε τό ταξί που άνóταν σε λιγάκι μέσα στα βαθεία νερά τού ποταμού. Υστερα εξαφανίστηκε κι' ο ίδιος μέσα στο πρώτο σκοτάδι που βρέθηκε μπροστά του και λίγο αργότερα σταμάτησε στο ίδιο μσογκρεμισμένο σπίτι μπροστά στο οποίο είχε σταματήσει και στόν έρχομό του.

Σε λιγάκι ή πόρτα άνοιξε, χωρίς τόν παραμικρό θόρυβο, και μιά σιλουέτα εμφανίστηκε που μόλις φωτιζόταν από τό αδύνατο φως ενός φαναριού. Φορούσε ένα μακρό μανδύα και, παρ' όλο τή ήμφορ, δέν ήταν δύσκολο να καταλάβω κανείς ότι ήταν ή σιλουέτα ενός ανθρώπου από την Απω-Ανατολή. Έκανε τόπο στόν νεώφερο να περάσει και ύστερα ξανακλείνοντας άθόρυβα την πόρτα που είχε άνοιξει, προχώρησε προς μιά άλλη πόρτα, που βρισκόταν άπέναντί του και την χτύπησε τρεις φορές έλαφρά. Μιά φωνή άκούσθηκε από μέσα και σχεδόν άμέσως ένας ήπιετής άνοιξε την πόρτα ύποκλινόμενος με σεβασμό. Ο Ασιάτης προχώρησε ένα βήμα αλλά δέν μπήκε μέσα στο δωμάτιο που, καθώς φαινόταν μέσα από την όρθάνοιχτη πόρτα, ήταν ένα μικρό, πολύ απλό δωμάτιο, με γυμνούς τοίχους και σχεδόν άδειο. Αλλά σε μιά από τις γωνίες του βρισκόταν ένα ξύλινο άγαλμα, με πολλά χέρια. Τό δωμάτιο φωτιζόταν μόνο από ένα φανάρι, με άσθενικό φως, σαν κι' εκείνο που είχε φωτίσει πρό όλγνου και την είσοδο.

Τρεις άνθρωποι καθόντουσαν επάνω σε έναν πάγκο που άκουμπούσε στόν τοίχο. Τρεις άνθρωποι, με ξυρισμένα κεφάλια και άντιπαθητικά πρόσωπα. Άκουμπούσαν και οι τρεις τά χέρια τους, με άνοιχτές παλάμες, επάνω στα γόνατά τους και φορούσαν τά χαρακτηριστικά κίτρινα ράσα τών Ιερέων τού Θιόετ. Μέσα σ' αυτό τό άσθενικό φως ήσαν δύσκολο να ελπί κανείς άν ήσαν ζωντανόι. Έμεναν έντελώς άκίνητοι χωρίς να αλλάζουν καθόλου τά χαρακτηριστικά τού προσώπου τους. Στην μέση τού δωματίου βρισκόταν ένα χαμηλό τραπέζακι, επάνω στο οποίο ήσαν άκουμισμένο ένα κουτί που δύσκολα μπορούσε κανείς να καταλάβει π' τί χρησίμευε. Δίπλα στεκόταν ένας άνθρωπος με ευρωπαϊκό ρούχα. Αλλά και ούτού τό πρόσωπο ποδόνε τόν άνατολίτη μιγάδα. Ένας άλλος άνθρωπος καθόταν πιδ πέρα, επάνω σε ένα σκαμνάκι. Φορούσε άκόμη τό παλτό του και ένα μπ' κασέτο στο κεφάλι.

Ο σωφέρ τού ταξί είδοποιήθηκε από ένα ύπνρετη να προχωρήσει μέσα στο

δωμάτιο και τότε ένας άνθρωπος που δέν ήταν κανείς άλλος από τόν Κινέζο, τόν ρώτησε:

— Έγινε;

— Έγινε, άπάντησε αυτός. Μόλις τόν είδα να κλείνει τά μάτια του, πάτησα τό κουμπί και σε λιγάκι όλο τό αυτοκίνητο είχε γεμίσει από τό άέριο. Τά υπόλοιπα ήσαν πιά σαν παιχνίδια.

— Τά έκανες όλα σύμφωνα με τις οδηγίες που σου είχα δώσει;

— Έντελώς. Πέσασα πρώτα από έδώ και έκανα τό συνθησιμένο σύνθημα. Υστερα συνήτησα τόν Κρίμοι που μου ήπέδειξες τό μέρος. Καλύτερη έκλογή δέν θα μπορούσε να γίνει.

— Δέν ήταν κανείς εκεί κοντά;

— Ψυχή.

— Και είδες μόνος σου τό άμάξι να εξαφανίζεται μέσα στο ποτάμι;

Χωρίς τόν παραμικρό δισταγμό ο σωφέρ άπάντησε:

— Με τά ίδια μου τά μάτια. Δέν υπήρχε φόβος να εξαγορεύσει πιά. Επειόστηκε σαν τόν ποτικό στόν φάκα.

Ο Κινέζος άκούσθηκε τό χέρι του επάνω στόν ώμο τού σωφέρ λέγοντας:

— Με άπρέτησες καλά και θα σε άνταμείψω γι' αυτό. Όπως θα άνταμείψω άλλως τε και όλους αυτούς που με βοήθησαν σ' αυτήν την δουλειά.

Χτύπησε τά χέρια του δύο φορές και όταν εμφανίστηκε ο κίτρινος ύπνρετης τού είπε μερικά λόγια σε γλώσσα άνατολίτη. Υστερα, γυρίζοντας προς τόν σωφέρ, πρόσθεσε:

— Πήγαμε μαζί του και περίμενε. Όταν τελειώσουν όλα θα φύγουμε μαζί και θα λάβεις την άμοιβή σου.

Ο σωφέρ βγήκε άκολουθώντας τόν ύπνρετη. Ο Κινέζος έκλεισε την πόρτα και ξαναγύρισε στην μέση τού δωματίου.

— Λοιπόν, ρώτησε ο άνθρωπος με τό παλτό και τό κασέτο;

Ο Κινέζος μειδίασε:

— Όλα έν τάξει, είπε.

— Τότε, είπε πάλι ο άλλος, τί περιμένουμε, γιατί χάνουμε καιρό;

— Ίσως διότι ή ύπόθεσις που σας ενδιαφέρει ίσως δέν είναι ή μόνη που ενδιαφέρει έμάς τούς άλλους.

— Αλλά πετάχθηκε επάνω άνήσυχος.

— Υπάρχει και άλλη ύπόθεσις; Μήπως έχετε σκεπτό να γελάτε μαζί μου; Παζάρια θα κάνουμε;

Ο Κινέζος σήκωσε τό χέρι του.

— Πρόκειται για μιά ύπόθεσις που δέν δίνει καθόλου τό δικά σας δικαιώματα. Είναι μιά απλή ήθική ίκανοποίηση ή μάλλον μιά εκδίκηση.

— Άλλος άνέπνευσε ευχαριστήμενος.

— Καλά, είπε. Θα διαρκέσει πολύ;

Ο Κινέζος άνασάφισε τούς ώμους του.

— Ποιός ξέρει, είπε; Η ώρα πλησιάζει. Δέν μπορεί να άρχισή πολύ.

Κάθισε κι' ο ίδιος επάνω σε ένα ξύλινο σκαμνί και περίμενε άκίνητος και σιωπηλός. Οι τρεις Ιερείς τού Θιόετ δέν

είχαν αλλάξει στάσι. Τό ίδιο έμεναν άκίνητοι και σιωπηλοί και όλοι οι άλλοι που βρισκότουσαν μέσα στο δωμάτιο.

Απόλυτη ήσυχία βασίλευε.

Ο άνθρωπος με τό παλτό περίμενε ύπομονητικά, κυτιάζοντας αδιάφορα τό κουτί που βρισκόταν επάνω στο τραπέζακι. Αξάφνα τού φάνηκε ότι άνιερνύσαν.

Ένα μικρό κόκκινο φως είχε άναψει επάνω στο κουτί. Κτύπησε καλύτερα. Τό φως άναβόσβυνε και έδωσε καθαώς φαίνεται ζωή μέσα στο άπονικρωμένο δωμάτιο. Η φωνή τού Κινέζου άντήχησε μέσα στην απόλυτη σιγή.

— Τί ώρα είναι, Κρίμοι;

Ο άνθρωπος που έστρεψε μπροστά στο τραπέζακι κτύπησε τό ρολόι του και είπε:

— Μεσάνυχτα και δώδεκα λεπτά.

Ο Κινέζος σήκωσε τά χέρια του σαν να ήθελε να εύλογήσει αυτήν την ώρα.

— Κρίμοι. Εφθασε ή ώρα που έχει όρίσει ο σιρανός για την άπονομή της Δικαιοσύνης. Μίλησε. Εφθασε ή ώρα.

Τότε ο μιγάς γονάτισε μπροστά στο κουτί, σαν να ήθελε να προσευχηθώ και έβγαλε από μέσα ένα στρογγυλό άντικείμενο συνδεμένο με ένα σύρμα με τό έσωτερικό τού κουτιού. Τό πλησίασε στο στόμα του και άρχισε να μιλά.

Ο άνθρωπος με τό παλτό, που παρακολουθούσε προσεκτικά αυτές τις κινήσεις, δέν μπόρεσε να κρατήσει τά γέλια του. Τό στρογγυλό αυτό άντικείμενο ήταν ένα μικρόφωνο και όλο τό κουτί δέν ήταν τίποτα άλλο παρά ένας πολύ απλός ραδιοφωνικός πομπός. Τί να έσημαι όμως όλη αυτή ή κωμωδία; Δέν χρειάζοταν να περιμένη πολύ για να καταλάβω.

Η έκπληξις που είχε αισθανθώ στην άοχή μετεβλήθη τώρα σε όργη. Είχε την έντύπωσι ότι προσπαθούσαν να τόν καροϊδέψουν. Ο άνθρωπος που κρατούσε τό μικρόφωνο μπροστά στο στόμα του έβγαλε από την τσέπη τού ένα χαρτί και άρχισε να τό διαβάει. Αδιάσθε τις τιμές τού Χρηματιστηρίου, διάφορα την λογασιώματα από όλον τόν κόσμο και όλα αυτά δύναμιν άκούη περισσότερα την περσίθησις τού άλλου ότι τόν κοροϊδίασαν. Ετοιμαζόταν να σπρωχθώ επάνω να τόν έρσιν τ'αυα σ' αυτήν την κωμωδία. Αξάφνα όμως, κοσφόησε στην θέσι τού. Η φωνή τού άνθρώπου κοήε μεσά δέν έμ' αλλάξει. Και δίως είχε πειλό που θέλοντας να τόν έπαινε κατ'είς να την προσέχει. Ήταν σανερό ότι έλεγε καθαρά ή χρίστη σ'αγγλή και ότι έσα είχαν ποσυχθεί δέν ήσαν άλλο από προ-οικισίες.

«Αδριο τ'αυα, στις νυναισιες φη. Ιακωβ τού Χάλλωνιου, θα έκτελεσθώ ή θανατική καταδίκη της νυναισις που κοροϊδίασε ελε θάνατον τ'αυα την δολοφονία τού ήποκρινε τών έξωτερικόν τών Τζόν-Μπ'ετς».

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Εύθυμα

Στο δικαστήριο:

— Τί συνέβη μετά τη γρο-
θιά που σου έδωσε ο κατη-
γορούμενος;

— Μου έδωσε και μια
τρίτη γροθιά.

— Μια δεύτερη θέλεις να
πῆς.

— Όχι, τη δεύτερη του
την έδωσα εγώ:

Ο σ ύ ζ υ γ ο ς. — Μου
φαίνεται 'τι ποτέ δεν θα
κατορθώσης να κάμης αυτόν
τόν σκύλο να σε υπακούση.

Η σ ύ ζ υ γ ο ς. — Άνο-
ησίες. Αυτό είναι ζήτημα ύ-
πομονής. Μήπως και με σε-
να τί δεν τράβηξα στην άρ-
χή;

— Είναι ένας άνθρωπος
έξω, κύριε, ο οποίος θέλει
να σάς δῇ για έναν λογαρια-
σμό που του οφείλετε. Δεν
θέλει να μου δώση τ' όνομά
του.

— Και πώς φαίνεται να
είναι;

— Φαίνεται πως είναι...
προτιμότερο να τον πληρώ-
σετε.

— Τί ζητάς; έρώτησε ο
νεόπαντος οικοδεσπότης.
τόν αλήτη που χτύπησε την
πόρτα του, φαί ή δουλειά;

— Και τα δύο.

Ο νεαρός οικοδεσπότης
μπήκε μέσα και σε λίγο ξα-
ναβάνηκε με ένα κέκ που
είχε κατασκευάσει από βρα-
δύς ή γυναίκα του.

— Φάνε απ' αυτό είπε του
αλήτη δίνοντάς του το κέκ
και θα έζησ και τα δύο
φαί και δουλειά.

— Άτυχώς όχι.

— Τότε θα έχετε την κα-
λωσύνη να προσέχετε το αύ-
τοκίνητό μου για μερικά λε-
πτά ώσπου να ψωνίσω σ'
αυτό το μαγαζί;

A

Σκέψεις

Δεν μπορεί κανείς να εί-
ναι ποτέ κυριασμένος από
την ζωή, αλλά μόνον από
τόν εαυτό του.

(Κάρμεν Σύλβα)

Λυπάται συχνότερα κα-
νείς για το σφάλμα ενός ό-
νειρου παρά για το χάσιμο
μιάς πραγματικότητας.

(Έμιλ Ώξλε)

Τό να νομίζεται, ότι ο
νὰς αδύνατος έχθρος δεν
μπορεί να βλάψη, είναι το
ίδιο σὰν να πιστεύεται, ότι
μια σπίθα δεν μπορεί να
προκαλέση πυρκαϊά.

(Σααδὴ)

ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΟΝ

— Πώς! μου άρνείσθε
τώρα το χέρι σας; Κι' ό-
μως μου δώσατε τόν λό-
γο σας.

— Άκριβώς! Σε σάς έ-
δωσα τόν λόγο μου και σ'
άλλον το χέρι μου. Δεν
μπορώ να τὰ δώσω όλα
σ' έναν άνθρωπο!...

Πάλι καλά

Σε μια εκκλησία νέγρων
ο πάστορ, αιδεσιμώτατος
Τζόνσον έδωσε μετά το κή-
ρυγμα το καπέλλο του σ' έ-
ναν από τούς εκκλησιαζόμε-
νους όπως ήταν ή σύνθησια,
για να τό περιαγάγη μεταξὺ
τῶν άλλων και να μαζέψη
κάτι... για την εκκλησία.

Αυστυχώς όμως έρετα ά-
πό μια άκαρπη περιοδεία τό
καπέλλο έπεστράφη άδειο.

Ο πάστορ τό πήρε και
κουνώντας θλιβερά τό κε-
φάλι:

— Άδελφοί, είπα. Εύχα-
ριστώ τόν Θεό που πήρα τό
καπέλλο μου πίσω.

Περίεργα

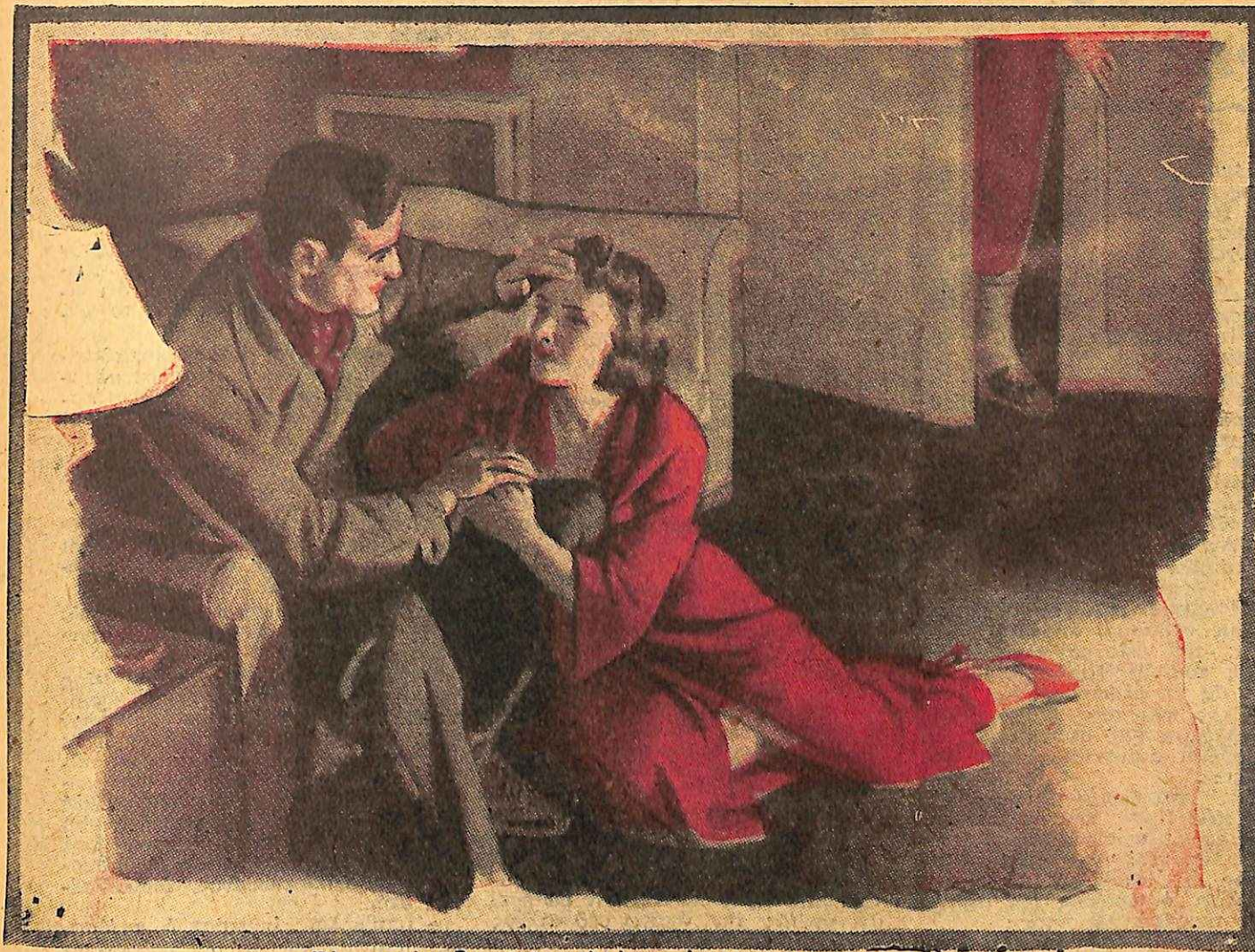
Ένα από τὰ πιο εξυπνα
μηχανήματα που μετράνε το
χρόνο είναι κι ένα ρολοι
που ονομάζεται Άτμός και
το οποίο λειτουργεί μόνον
με την έπιρραση της ατμο-
σφαιρας, του καιρου. Η κι-
νητηριος δύναμις αυτού του
ρολογιού παράγεται απο τον
υοραγωγρο και τα ρευστά
αερία που περιέχει και τὰ
οποία μεταβάλλονται με την
ελαχιστη μεταβολή της θερ-
μόκρασίας. Όταν ύπὸ την
έπιρρασιν του καιρού τὰ
στοιχεία αυτά ύψώνονται ή
πέφτουν, τίθεται εις κί-
νησιν ένα έκκερμες που
προκαλεί τό αυτόματο κούρ-
δισμα. Τόσο εύαίσθητο εί-
ναι τό μηχανήμα αυτό ώστε
και μια άλλαγή της θερμο-
κρασίας, όχι μεγαλειότερη ά-
πό έναν βαθμό Φαρενάιτ,
παρέχει άρκετή ένέργεια
στόν μηχανισμό του ρολογι-
ού ώστε να λειτουργή επί
120 ώρες.

Επίσης τό εκκερμες που
προκαλεί τό κούρντισμα ει-
ναι τόσο εύπαθές ώστε άρκεί για
να κινήθῃ, μια δύναμη χίλιες
φορές μικρότερη από την
δύναμη που χρειάζεται τό έ-
λατήριο ενός κοινοῦ ρολογι-
ού και του ίδιου μεγέθους,
για να κουνισθῇ.

Σ' ένα υπαίθριο καμίνι να-
φθης στή Μόσχα, πολιτοποι-
είται ή πέτρα κατά τόν ίδιο
τρόπο που μεταβάλλεται σε
ρευστή μάζα, τό σίδηρο. Και
παράγεται από αυτή μια ύ-
λη που δεν σκουριάζει, και
που μοιάζει με τό σίδηρο.

Στην άρχή στο καμίνι, αυ-
τό έρριχναν κοινές πέτρες.
Επειδή όμως ή επιτυχία
δεν ήταν πλήρης, άντικατέ-
στησαν την πρώτη ύλη με
γρανίτη. Μετά την καύση
τό μετάλλο χύνεται σε μεγά-
λα καλούπια κι' εκεί παγώ-
νει.

Η λυωμένη αυτή πέτρα
είναι κατάλληλη για πολλές
χρήσεις. Προτιμάται ιδιαίτε-
ρως στην τοιχοποιία ά-
πό κάθε άλλου είδους πέτρα
για τόν λόγο ότι άντέχει
πολύ στο κρύο και στη ξέ-
στη; Είναι ιδεώδης για υπό-
γειους σωλήνες και επειδή
δεν σκουριάζει, άντικαθιστά
σε πολλές περιπτώσεις και
την πορσελάνη.

— Σε πιστεύω Βερνάρδε, αλλά γιατί να μην με εμπιστευθής εξ άρχης;..

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΟΥ
ΜΑΡΣΕΛ ΖΑΝ

Ο Ι συνδαιτημόνες φαίνονται
κατσουφιασμένοι, επιφυλακτι-
κοί στα λόγια τους και ή Ι-
σαβέλλα που τόσο χαιρόταν
για τό γεύμα αυτό, άπορεί και στε-
νοχωρείται για την γενική αυτή κα-
τήφεια. Η φανερή δυσαρέσκεια του
πατέρα της δεν την εκπλήττει. Ά-
γωνίστηκε πολύ ως να την μεταπει-
ση στην άπόφασί της να παντρευθῇ
με τόν Βερνάρδο Λανζέλ.

Ο Βίκτωρ Μορλαί, ήταν ο πιο
τρυφερός πατέρας. Υποχωρούσε σ'
όλα τὰ καπρίτσια της λατρευτής
κόρης του. Μολονότι είχε χηρέψει
πολύ νέος, δεν θέλησε να ξαναπαν-
δρευθῇ. Αφασιώθηκε στην μικρού-
λα που τοῦ θυμίζει την αγαπημένη
του γυναίκα. Κι' όταν ή Ισαβέλλα
μεγάλωσε, χαιρόταν κάπως εγωί-
στικά, κάθε φορά που ή νέα απέ-
κρουε κάποια νέα πρόταση γάμου.

— Γιατί να βιασθῇ, παιδί μου; της
έλεγε. Είμεθα τόσο καλά, οι δυο

μαζί. Άλλωστε είσαι πολύ νέα ακό-
μα... Έχεις δικήν να είσαι τόσο δύ-
σκολη στην έκλογή σου!

Κάποια μέρα, όμως, ή Ισαβέλλα
είχε γνωρίσει τόν Βερνάρδο. Οι δυο
νέοι αγαπήθηκαν και δίχως να δι-
νι σέλιγγος του. Η πρώτη, όμως, έν-
τύπωση τοῦ κ. Μορλαί για τόν άν-
δρα που είχε διαλέξει ή κόρη του,
κάθε άλλο παρά εύχάριστη ήταν.
Προσπάθησε να την πείση ότι ο γά-
μος αυτός δεν ήταν εκείνος που ο Ι-
διος είχε όνειρευθῇ για την κόρη
του:

— Φυσικά, είπα, είσαι ένηλιξ — ο-
πως μου τό υπενθύμισες με θελημα-
τικό τρόπο — τόν αγαπάς και ο νέ-
ος αυτός είναι έντιμος και καλής
οικογενείας. Είναι όρφανός, μεγα-
λωσε δίχως τὰ γάδια τῶν γονέων
του, υπό την κηδεμονία ενός αυταρ-
χικού και εγωίστη θεϊού. Έλαβε ο-
μως καλή μόρφωση, άφου είναι δι-
πλωματούχος μηχανικός, αλλά δυ-
στυχώς δεν έχει καμιά σπουδαία

θέση. Είναι ένας άσημαντος υπάλ-
ληλος έργοστασίου με μικρό μισθό.
— Τί πειράζει, μπαμπά, άφου είναι
νέος και έχει όλο τό μέλλον μπρο-
στά του; Άλλωστε ο θεϊός του εί-
ναι πολύ πλούσιος και ο Βερνάρδος
είναι ο μόνος κληρονόμος του.

— Ο πατέρας σου έχει δικήν, την
βεβαίωσε ο Βερνάρδος με ειλικρί-
νεια, είναι καθήκον του να εξασφα-
λίση την περιουσία σου. Εγώ σ' ά-
γαπώ για τόν εαυτό σου, Ισαβέλ-
λα. Όσο για τὰ χρήματα, θα έγω
σύντομα και εγώ τόσα, ώστε να μπο-
ρώ να μη σε στερίσω από τίποτε.

Η Ισαβέλλα κυττάζει τώρα με
δυσφορία τούς κολυμπήστους τους.
Ο θεϊός της και ή βί-βλ της, δεν έγ-
κρίνουν κι' αυτοί τόν γάμο. Η κα-
τήφεια έχει γενικευθῇ, άφου κι' ο
Βερνάρδος φαίνεται ερετικός και
δεν τρώγει με έρεδη. Μάλιστα ή Ι-
σαβέλλα προσπαθεί να δώση λίγη
ζωηρότητα στο τραπέζι και συζητεί
με την εξαδέλφη της, την Λυσιλ, για
την κοσμική κίνηση.

Τὸ ἔγκλημά του

Ἀμέσως μετά τὸ γεῦμα, ὁ Βερνάρδος ζητεῖ τὴν ἀδεια νὰ φύγῃ. Ἐπειδὴ τοῦ ἔτυχε κάποια ἀπρόοπτη ἐργασία.

—Ἐγὼ μιά σπουδαία συνέντευξη, λέγει στὴν Ἰσαβέλλα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ μελλοντική εὐτυχία μας.

Ἡ Ἰσαβέλλα εἶναι λιγάκι ἀπογοητευμένη, ἐπειδὴ θὰ στερηθῇ τὴν συντροφιά του.

—Μὲ εἰδοποίησαν, εἶπε ὁ νέος, λίγη ὥρα προτοῦ ἔλθω ἐδῶ. Λυποῦμαι κατὰκάρδα, ἐπειδὴ ἀναγκάζομαι νὰ φύγω τόσο ἐνωρίς.

—Ἀφοῦ ἀπὸ τὸ ραντεβιό αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ μελλοντική μας εὐτυχία, Βερνάρδε, δὲν μπορῶ νὰ παραπονέβῶ... Ἄν, ὅμως, ἐμάντεψα καλά, θὰ ἔχῃς καμμιά συνάντηση μὲ τὸν θεῖο σου...

Ὁ νέος κατανεύει σιωπηλά. Κακότιν, μὲ σεβασμό, ἀποχαιρετᾷ τὸν πατέρα, τὸν θεῖο καὶ τὴν θεία τῆς μνηστῆς του. Ἡ Ἰσαβέλλα τὸν συνοδεύει ὡς τὴν ἐξώπορτα. Καὶ ὁ πατέρας τῆς πού τοὺς παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα του, σκέπτεται πόσο ταιριασμένοι φαίνονται καὶ μουρμουρίζει:

—Εἶναι χαριτωμένοι καὶ οἱ δύο, θαρρῶ πὺς εἶμαι ἕνας ἐγώιστής... Ποῖος ξέρεῖ, ἴσως νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ εὐτυχία τῆς μικρούλας μου...

Καθὼς ἡ Ἰσαβέλλα ἐπιστρέφει στὸ σαλόνι, ὁ πατέρας τῆς τῆς χαμογελά τρυφερά, λέγοντας:

—Μὴ στενοχωρῆσαι, παιδί, μου! Αὐριο θὰ ἴδῃς, πάλι τὸν ἐκλεκτό σου! Ὅτι σ' ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς, εἶναι δά φανερό!

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀγκαλιάζει καὶ φιλεῖ τὸν πατέρα της. Πιστεύει ὅτι ὁ πατέρας της ἄλλαξε γνώμη καὶ θὰ γίνῃ σύμμαχός της. Ἀνυπομονεῖ τώρα, νὰ ἐξημερώσῃ ἡ αὐριανὴ ἡμέρα γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν καλὴ εἰδηση στὸν ἀγαπημένο της καὶ διαλογίζεται:

—Ὁ Βερνάρδος μου θὰ βοῇ ἔνα πατέρα, ἕνα καλὸ καὶ ἀγαθὸ πατέρα, ἀφοῦ εἶναι ὁρφανὸς ὁ φτωχός!

Β'

Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Σκέπτοταν τὴν συνάντησιν τοῦ Βερνάρδου μὲ τὸν σκληρό, καρδὸ θεῖο του. Ἀναπολοῦσε ὅσα τῆς εἶχε πῇ πολλές φορές γιὰ τὴν αὐτὴ πῆγαια πού ἐνοιώθη ἐναντίον τοῦ θεῖου του:

—Τώρα πού συντηροῦμαι μόνος μου, δὲν θέλω νὰ τὸν ξαναδῶ. Μοῦ εἶχε φερθῇ μὲ τόση ἀπονία κατὰ τὰ παιδικὰ μου χρόνια πού δὲν θὰ ὦν συγγωρῶ ποτέ. Οὔτε καὶ θὰ ξεγᾶσω τὴν σκληρότητά του...

Τώρα πού ἡ Ἰσαβέλλα θυμόταν αὐτὰ τὰ λόγια του, καταλάβαινε πόσο τὴν ἀγαποῦσε ὁ Βερνάρδος γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ πάη νὰ βρῇ τὸν ἀποκρουστικὸ αὐτὸ γέροντα.

Φαντάστηκε τὸ ἀγέρωγο καὶ σκληρὸ ὄψος του, καθὼς θὰ τοῦ ἀρνιόταν τὴν συνδρομή του. Γιατὶ δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι δὲν θὰ πειθόταν νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀνεπιό του.

Ξαφνικά μιά σκέψη τὴν ἔκανε νὰ ριγίσῃ. Ἄν οἱ δύο ἄνδρες φιλονεικοῦσαν; Ὁ Βερνάρδος ἦταν ἄνδρας τώρα, ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν εὐτυχία του καὶ πιθανὸν νὰ ἔλεγε στὸν ἄπο. νο γέροντα ὅσα ἐπὶ χρόνια τώρα εἶχαν μαζεῦτῃ μέσα, σὴν καρδιά του.

Φτωχὲ Βερνάρδε!... Ἡ νέα μετάνοιονε τώρα πού δὲν τὸν ἐμπόδιζε ἀπὸ τὴν ἀσκήσι, βέβαια, αὐτὴ συνάντησι. Δὲν ἔπρεπε νὰ δευθῇ τὴν θυσία τοῦ μνηστῆρος της. Γιατὶ ἦταν μιά θυσία καὶ μεγάλη μάστιχα, τὸ νὰ ταπεινωθῇ μπρὸς στὸν ἐγώιστὴ γέροντα.

Καὶ τὸ χειρότερο, ἔβρισκε ἀντίστασιν καὶ ἀπὸ τὸν δικό της πατέρα. Ἄν τοῦλάχιστον αὐτὸς εἶχε φανῇ προσηνής, καλός...

Δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ ὄμωφρα μάτια τῆς Ἰσαβέλλας, ἀπὸ τὰ φωτεινὰ αὐτὰ μάτια πού ὁ Βερνάρδος τὰ θαύμαζε σάν ποιητῆς καὶ σάν ἐρωτευμένο...

Μόλις κατὰ τὰ ἐξημερώματα, ἡ Ἰσαβέλλα μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ μ' ἕναν ὕπνο βαρὺ, ἐφιαλτικό.

Ἡ ὥρα ἦταν ἕνδεκα, ὅταν τὴν ἐπαιμένη ἡ Ἰσαβέλλα ἐγύνησε. Ντύθηκε γρήγορα καὶ κατέβηκε στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της, ἀποφασισμένη νὰ τοῦ μιλήσῃ πάλι γιὰ τὸν Βερνάρδο.

Μόλις τὴν εἶδε, ὁ κ. Μορλαὶ σηκώθηκε καὶ ἐνῶ ἡ Ἰσαβέλλα ριχνόταν στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ρώτησε, σφίγγοντάς τὴν ἀπάνω στὸ στήθος του:

—Τὰ ἔμαθες τὰ νέα, φτωχή μου μικρούλα; Διάβασες τίς ἐφημερίδες;

—Τις ἐφημερίδες; Μά, ὄχι, μπαμπά, δὲν ξέρω τίποτε. Συνέβη κανένα δυστύχημα μήπως; Ἐγὼ ἤρθα γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸν Βερνάρδο...

—Ὡστε δὲν ἔμαθες τίποτε; ἔπαυλαμβάνει ὁ κ. Μορλαὶ μὲ ταραγμένο ὄψος. Ἄ! παιδάκι μου, τί δυστυχία! Τί φρικτό!

—Ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπόν; Φώναξε ἡ νέα νευριασμένη. Ἐξηγήσου ἐπὶ τέλους.

—Αὐτὸς ὁ ἄθλιος τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε...

—Πατέρα! Γιὰ τὸν Βερνάρδο μιλάς ἔτσι;

Ἡ ταραχὴ τῆς κόρης τοῦ τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ. Τὴν παρέσυρε στὸν καναπέ καὶ κάθισε μαζί της ἐκεῖ. Μὲ φωνὴ τρυφερή, γεμάτη ἀγάπη, ἀλλὰ σταθερή, τῆς λέει:

—Εἶναι μεγάλο δυστύχημα γιὰ σένα, παιδί μου. Ἀγαποῦσε ἕνα ἄνθρωπο ἀνάξιο σου... Πρέπει νὰ τὸν λησμονήσῃς. Ἐπαυσε πιά νὰ ὑπάρχῃ γιὰ μᾶς, γιὰ σένα... γιὰ ὅσους ἔχουν τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς... Διέπραξε ἕνα ἔγκλημα...

Μὲ βλέμμα ἀπλανές, δίχως νὰ καταλαβαίνει, ἡ Ἰσαβέλλα κυττάζει τὸν πατέρα της καὶ ἀπαναλαμβάνει:

—Ἐνὰ ἔγκλημα;... Τί θέλεις νὰ πῇς, μπαμπά;

Ὁ κ. Μορλαὶ ἀναστενάζει βαθεῖα. Ἄ! Πῶς νὰ τῆς πῇ τὴν ἀλή-

θεια; Πιὸ γλυκὰ τώρα, πιὸ σιγά, τῆς λέει:

—Θυμᾶσαι τί μᾶς εἶπε γθὲς τὰ βράδυ φεύγοντας; Γιατὶ ἔφυγε τόσο νωρίς;

Ἄν τὸ θυμᾶται; Μήπως ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν τὴν κράτησε αὐτὴν ἔλη τὴν νύχτα;

—Ναί, μπαμπά. Ἐπρόκειτο νὰ πάη νὰ ἴδῃ τὸν θεῖο του γιὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ χρηματικῶς σὲ μιά ἐπιχείρησι ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἐξασφαλίζετο ἡ θέσις του.

Τὰ λόγια τῆς κόρης τοῦ ἀνηχοῦν σάν παραπνοή σ' αὐτὰς τοῦ κ. Μορλαὶ καὶ μὲ πικρία σκέπτεται ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸς ὑπεύθυνος γιὰ τὸ κακό πού συνέβη.

Ἄν εἶχα φανῇ πιὸ συγκαταβατικός, σκέπτεται ὁ κ. Μορλαὶ μὲ ἀγωνία, ὁ Βερνάρδος δὲν θὰ εἶχε καταφύγει στὸν ἄκαρδο ἐκείνο θεῖο του...

—Μίλησε, μπαμπά... Λέγε γρήγορα... Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἔγκλημα πού ἀνέφερες;

—Ἰσαβέλλα, μικρούλα μου, πρέπει νὰ φανῇς γενναία γιὰ τὸ γατῆρι μου, γιὰ μένα πού σ' ἀγαπῶ... περισσότερο ἀπὸ τὸ κάθε τί...

Ἡ νέα ἔμπηξε μιά φωνὴ καὶ ἀπάντησε τὸν πατέρα της μὲ φρίκη σχεδόν:

—Καταλαβαίνω, γόγγυζε, ὁ θεῖος του, ὁ κακὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἀρνήθηκε, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἀρνήθηκε τὴν συνδρομή σὴν ὁποία ὁ φτωχὸς Βερνάρδος μου βασιζόταν τόσο πολύ...

Καὶ τότε, ἀπάνω στὴν ἀπόγνωσή του, στὴν ἀπελπισία του, δίχως νὰ σκεφθῇ ὅτι μποροῦσε νὰ βασισθῇ στὴν πιστὴ ἀγάπῃ του, πού εἶναι μεγαλειότερη ἀπὸ κάθε θυσία, ὁ Βερνάρδος ἀσκαρδιωμένος, ἔδωκε τέλος στή...

Ἰσαβέλλα, ἰκέτευσε ὁ κ. Μορλαὶ σαστισμένος μὲ τὴν ἀπελπισία τῆς κόρης του, παραλογίζεσαι, ἀγαπημένο μου παιδί. Ἡσύχασε.

Ἐκείνη τὸν κυττάζει μὲ βλέμμα ἐχθρικό καὶ φώναξε:

—Νὰ σὲ ποῖο σημεῖο τὸν ἔφεραν οἱ μικροπρεπιές σου, τὰ εἰρωνικά λόγια σου... Ἀλλὰ μὴ φαντάζεσαι ὅτι θὰ μπορέσω ἐγὼ νὰ ἐπιζήσω... Τὸν ἀγαποῦσα μέχρι θανάτου καί... θὰ τὸν ἀκολουθῶ ἐκεῖ...

Μέσα σὰ μεγάλα μάτια τῆς νέας πού εἶχαν ἀνοίξει διάπλατα ἀπὸ τὴν φρίκη, ὑπῆρχε ἡ τρέλλα. Ὁ κ. Μορλαὶ φοβήθηκε. Ἀκούμπησε σταθερὰ τὸ γένο τοῦ ἀπάνω στὸν ὄμο τῆς κόρης του:

Ἰσαβέλλα, ἡσύχασε. Ἀπατάσαι, ὁ νέος πού ἀγαποῦσε δὲν αὐτοκτόνησε... Ζεῖ...

—Ὁ! Ζεῖ!... Ζεῖ!... Εὐχαριστῶ, μπαμπά! φώναξε ἡ νέα καὶ ρίχτηκε μὲ γὰρὰ στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα της.

Ὁ κ. Μορλαὶ ἔπρεπε τώρα νὰ δώσῃ τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, τὸ πιὸ σκληρό:

—Ζη, Ἰσαβέλλα μου, ἀλλὰ μὴ χαίρεσαι γι' αὐτό... Ἐσκότωσε τὸν θεῖο του... Εἶναι ἕνα ἐγκληματίας, Ἰσαβέλλα... Ἰσαβέλλα!

Ἡ νέα ὅμως εἶχε γερῇ πιά λιτόθυμη ἀπάνω στὸν καναπέ. Γιὰ λίγη ὥρα ἔπαυσε νὰ δίνῃ κάθε σημεῖο ζωῆς καὶ ὁ αὐγος πατέρας δὲν τολμᾷ νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἡ λατρευτὴ του

κόρη θὰ ξανάβρισκε εὐκολὰ τὸν ἐαυτὸ της.

ΠΙ τέλους, μπαμπά, δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ μὲ κρατήσῃς φυλακισμένη; Τί εἶναι αὐτὴ ἡ γελοία κατασκοπεῖα πού μοῦ γίνεται; Μόλις εἶπα σὴν ὑπηρετρία νὰ μοῦ φέρῃ τὸ πανωφόρι μου γιὰ νὰ βγῶ ἔξω, αὐτὴ, ὑπακούοντας προφανῶς στὶς διαταγές σου, ἦρθε καὶ σὲ εἰδοποίησε. Καὶ νᾶ, ἀμέσως παρουσιάζεσαι μὲ ὄψος δικαστοῦ. Ἐ, λοιπόν, ναί, θέλω νὰ βγῶ ἔξω, δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ κἀνῃς πιὸ φρικτὴ τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση;

Ὁ πατέρας σου δὲν λογαριάζεται πιά γιὰ σένα, βλέπω, τῆς εἶπε θλιμμένα ὁ κ. Μορλαὶ. Ἐλπίζα περισσότερο ἀγάπῃ ἀπὸ τὸ παιδί μου.

Γιὰ ἕνα λεπτό, ἡ Ἰσαβέλλα πνίγει τὸν πόνο της. Βλέπει τὸν πατέρα της γρησμένο ξαφνικά, πικραμένο, σαστισμένο, καὶ τὸν λυπᾶται. Ἀέσως ὅμως συνέχεται καὶ μὲ ἥρεμη, ψυχρὴ φωνή, λέει:

—Δὲν πιστεύω νὰ εἶμαι μιά κακὴ κόρη, μπαμπά, ἐπειδὴ ἐκτελῶ τὸ καθήκον μου ἀπέναντι στὸν ἄνδρα πού ἀγαπῶ καὶ θ' ἀγαπῶ πάντοτε... ὁτιδήποτε κι' ἂν συμβῇ.

Μιλᾷς σάν ἕνα πεισματάρικο κοριτσάκι. Σκέψου τὸν θόρυβο πού θὰ προκαλέσῃ ἡ δυσάρεστη αὐτὴ ὑπόθεσις. Ἐσὺ, ἡ κόρη μου, θέλεις νὰ παντρευθῇς μ' ἕνα ἄνθρωπο πού αὐριο θὰ γίνῃ ὁ ἥρωας τοῦ Κακουριγιοδικείου;

—Σκέψου ὅμως, πατέρα, ἀπάνω σὲ τί στιγμὴ ἀναβρασμοῦ ψυχῆς θὰ βρέθηκε. Σὲ τί ἀγανάκτησι θὰ τὸν ἔφερε ὁ σκληρόκαρδος θεῖος του, αὐτὸς πού ἐπὶ χρόνια ἐβασάνισε τὸν φτωχὸ νέο! Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα ὅσα ὑπέφερε κοντὰ τοῦ ὅταν ἦταν παιδί. Ὁ! ναί! Ἄν ὑπάρχῃ δικαιοσύνη, θὰ τὸν ἀθωώσουν...

—Κι' ἂν καταδικασθῇ;

—Θὰ τὸν περιμένω... θὰ πηγαίνω νὰ τὸν βλέπω...

Ὁ θυμὸς τοῦ κ. Μορλαὶ ἐξέσπασε τότε ἀκράτητος:

—Εἰσαι τρελλή! Τρελλή! Θέλεις νὰ πηγαίνῃς νὰ τὸν βλέπῃς... Ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο. Πρέπει νὰ δικαιολογήσῃς τὸ διάβημά σου. Σκέψου, θὰ ἐκτεθῇς, θὰ ἐκθέσῃς κι' ἐμένα σὴν περιέργεια τοῦ κόσμου. Αὐριο θὰ ἴδῃς τὴν εἰκόνα σου στὶς ἐφημερίδες: «Ἡ μνηστὴ τοῦ δολοφόνου». Θὰ εἶναι ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν ντροπὴ μου...

Δὲν μὲ λυπᾶσαι λοιπὸν καθόλου; Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κ. Μορλαὶ εἶχε ἐγγίξει στὸ εὐαίσθητο σημεῖο. Πράγματι ἡ Ἰσαβέλλα σγαϊνόταν τὸν θόρυβο καὶ τὴν δημοσιότητα.

Ἡσύχασε, μπαμπά, ἀποκρίνεται πιὸ ἥρεμα τώρα. Ὅπως ἐσὺ, τὸ ἴδιο κι' ἐγὼ δὲν θέλω τὸ σκάνδαλο... Δὲν πρόκειται νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Βερνάρδο, ἀλλὰ τὴν Φρανσουάζ. Ὁ ἀδελφός της εἶναι δικηγόρος. Θὰ τὸν παρακαλέσω ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Βερνάρδου. Μέσον αὐτοῦ θὰ ἐπικοινωνῶ μὲ τὸν μνηστῆρα μου... Προτοῦ ζητήσω τὴν ἀδεια νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ στὴ φυλακή, θ' ἀφήσω νὰ κοπάσῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις τοῦ κόσμου. Δὲν πιστεύω νὰ μὴν τὸ ἐγκρίνῃς αὐτό;

—Ἔστω, συγκατετέθη ὁ κ. Μορλαὶ. Πήγαινε στὴ φίλη σου, εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ σένα, παντρεμένη, μπετέρα, δύο παιδιῶν, ἐπομένως πιὸ γνωστική. Θὰ σὲ συμβουλέψῃ σάν μιά καλὴ ἀδελφὴ.

Ἡ φίλη της, ἡ Φρανσουάζ Φοντέν, δὲν εἶναι τόσο γνωστικὴ καὶ καλὴ ὅσο τὴν παριστάνει ὁ πατέρας της, ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν εἶναι ἐπιπολαία, θὰ παρηγορήσῃ ἴσως τὴν Ἰσαβέλλα. Ἡ ἐλπίδα της βασίζεται κυρίως στὸν Φαβιέν Βαρὲ, τὸν ἀδελφὸ τῆς Φρανσουάζ, τὸν νεαρὸ δικηγόρο.

—Τάμαθες τὰ νέα, εἶπε ὁ κ. Μορλαὶ.

τὸν φυσικὸ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομή του, τὴν στιγμὴ πού πρόκειται νὰ σώσω τὸν μνηστῆρα μου;

—Ὁ μνηστῆρας σου! καγγάζει ἡ Φρανσουάζ. Ἄ! Ὡραία τυχὴ τοῦ ἔφερες τοῦ Βερνάρδου.

Ἡ Ἰσαβέλλα τὴν κυττάζει σαστισμένη.

—Εἶναι φρικτὸ αὐτὸ πού λές, Φρανσουάζ. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὑπεύθυνη γιὰ τὸ φρικτὸ δυστύχημα... Ὁ Βερνάρδος μ' ἀνάτησε...

—Σῶπα δά! Ἐκαμὲς ὅτι μπόρεσε γιὰ νὰ τὸν σαγηνέψῃς. Πρὸς χάριν σου ἔγινε φωνῆς...

Ἡ Ἰσαβέλλα τὴν κυττάζει μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴν κατάπληξη. Τώρα ἀντιλαμβάνεται πολλὰ πράγματα, θυμᾶται πῶς σὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας της μὲ τὸν Βερνάρδο, ὁ νέος εἶχε τὴν σκέψη τοῦ διαρκῶς πρὸς τὴν Φρανσουάζ.

Ἡ φίλη της, ἦταν παντρεμένη πρό πέντε χρόνων μ' ἕνα γημικὸ σοφό, ἀλλὰ καθόλου κοσμικὸ. Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πλήξη της, ἔκανε παρὰ μὲ νεαρὰς φίλες. Στὸ σπῆτι της εἶχε γνωρισθῇ ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ὁ Βερνάρδος.

Μὲ τὴν καρδιά ἀναστατωμένη, ἡ Ἰσαβέλλα θυμᾶται τὰ λόγια τῆς τῆς ὅταν τῆς παρουσιάσε τὸν Βερνάρδο.

—Ὁ κ. Βερνάρδος Λανζέλ, τὸ πῶ ἀγαπημένο μου φέρετ.

Ὅλοι εἶχαν γελάσει. Τί νὰ κρυβόταν τάχα πίσω ἀπὸ τὸν ἀστεϊσμὸ αὐτόν;

Ἡ Ἰσαβέλλα σκέπτεται μὲ τρόμο, ὅτι κοντὰ σὴν ἀγνὴ ἀγάπη τους, τὴν τόσο βαθεῖα καὶ εἰλικρινή, ὑπῆρχε τὸ μίσος, ἡ μνησικακία, ὁ φθόνος... Καὶ ξαφνικὰ νοιώθει μιά ἀγανάκτηση.

—Ἀντίο, Φρανσουάζ... Εἰσαι ἕνα τέρας... Μοῦ προξενεῖς φρίκη.

—Πρόσεξε τί θὰ κάμῃς καὶ τί θὰ πῇς, φώναξε ἡ Φρανσουάζ, ἐγγόνι, τὰς τὸν κεφαλόπονό της, ἀληθινὸ ἡ

Τὸ ἔγκλημά του

ψεύτικο. Ἐγώ εἰμαι παντρεμένη καὶ μητέρα δύο παιδιῶν. Μὴ θελήσης νὰ δυσφημίσης τὴν οἰκογένειά μου. Σὲ εἰδοποιῶ, ἀγαπητή μου, ὅτι θὰ ἀμυνθῶ.

Θεέ μου, σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔφθασαν λοιπόν; Εἶναι δυνατόν νὰ γελάστηκε ἡ Ἰσαβέλλα τόσο πολὺ;

—Μὴ φοβάσαι, τὴν βεβαιώνει περιφρονητικῶς. Τὸ μόνον πού θέλω, εἶναι νὰ σὲ ξεχάσω.

Ἡ Ἰσαβέλλα βγῆκε μὲ τὸ πρόσωπο ξαναμμένο ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη προσβολή.

Στὸ δρόμο μιὰ φωνὴ τὴν σταμάτησε:

—Δεσποινὶς Μορλαί, καλημέρα. Ἥλθατε γιὰ νὰ ὀητε τὴν Φρανσουά;

Ἡ νέα ξαφνιάστηκε. Ἐκεῖνος πού τὴς μιλεῖ, εἶναι ὁ ἀδελφὸς τῆς Φρανσουά, ὁ Φαβιέν Βαρὲ, ὁ γνωστὸς δικηγόρος τὸν ὁποῖο ἤθελε νὰ συναντήσει. Ξεγυῶντας τὴν συμβουλὴ τῆς Φρανσουά, φωνάζει:

—Αἱ κύριε Βαρὲ, ὁ Θεὸς σὰς ἔστειλε... Ἄν ξεράτε... Ἄν ξεράτε...

Ὁ νέος κατένευσε μὲ συμπόνια:

—Ξέρω, δεσποινίς κι' ἂν μπορῶ νὰ σὰς φανῶ γοῖσιμος σὲ τίποτε...

—Μπορεῖτε τὸ πᾶν, κύριε. Ἄρκει νὰ θελήσετε ν' ἀναλάβετε τὴν ὑπεράσπιση τοῦ Βερνάρδου.

—Δέχομαι εὐχαρίστως, δεσποινίς.

Δ'

ΟΤΑΝ ἐπέστρεψε στο σπίτι της, ἡ Ἰσαβέλλα εἶδε τὸν πατέρα της στενωχωρεμένο νὰ τῆς δί- νη ἕνα γράμμα τὸ ὁποῖο εἶ- χαν φέρει στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της.

Ἡ Ἰσαβέλλα παίρνει μὲ βία τὸν φάκελλο. Τὸ γράμμα εἶναι τοῦ μνηστήρου της. Ἀναγνωρίζει τὸ ἀγαπημένο γράμμα.

—Βλέπεις, μπαμπά, ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὰς χωρίσῃ. Μοῦ ἔγραψε ἀμέσως, σήμερον τὸ πρωῒ. Ἡ σκέψις τοῦ μόλις συνηθέως ἀπὸ τὴν σύγχυσή του, ἦρθε σ' ἐμένα.

Ὁ κ. Μορλαί ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του, ἐνῶ ἡ κόρη του μὲ μιὰ νευρική κίνηση ἀνοίγει τὸν φάκελλο καὶ διαβάσει τὸ γράμμα. Ἀμέσως ὁμως ἐπείκει σωριάζεται στὸ πλησιέστερο κάθισμα.

—Δὲν εἶναι δυνατόν... δὲν εἶναι δυνατόν, ψιθυρίζει μέσα στὰ κλάμματα της. Εἶναι ἕνας ἔρωτας βαθύς, ὅχι, ὅχι, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω.

Ὁ κ. Μορλαί πέρνει τὸ γράμμα καὶ τὸ διαβάσει:

«Ἰσαβέλλα, συγχώρεσέ με. Ἡ ἀγάπη μας ὑπῆρξε μιὰ σκληρὴ, μιὰ φρικτὴ παρεξήγησις. Σοῦ δίνω πῶς τὸν λόγο μου. Εἶπα ἀποφασίσαι νὰ σοῦ τὸ πᾶν γῆς τὸ βράδυ, στὸ τραπέζι ὅταν παρατήρησες τὴν στενωχώρια μου... Λησμόνησε ἐκεῖνον πού ἦταν ἀνείσιός σου».

Ὁ κ. Μορλαί μένει κατάπληκτος. Δὲν ξέρει τί νὰ σκεφθῇ μ' αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἀλήθεια, ὁ Βερνάρδος δὲν

ἀγαποῦσε τὴν Ἰσαβέλλα; Τότε, εἶναι πραγματικῶς ἕνα ἀνείσιό ὑποκείμενο.

Ἰσως ὁμως εἶναι πιθανώτερον ὅτι ὁ φτωχὸς νέος, θέλει ν' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ σκάνδαλο τ' ὄνομα τῆς νέας πού ἀγαπᾷ, καὶ βρίσκει αὐτὸ τὸ μέσον γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν νέα νὰ βρεθῇ μπλεγμένη στὸ φρικτὸ ἐγκλημα.

Ὁ κ. Μορλαί δὲν τολμᾷ νὰ κατακρίνῃ τὸν Βερνάρδο πού Ἰσως φέρεται μὲ ἡρωισμό αὐτὴ τὴν στιγμή. Μὲ φωνὴ σοβαρὴ, δίχως αὐστηρότητα, λέει στὴν κόρη του:

—Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς νέος δὲν μὰς εἶναι πιά τίποτε, παιδάκι μου, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἀποτραβιέται ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας. Δὲν μπορεῖς, φυσικὰ, νὰ ἐπιμείνῃς;

—Κι' ἂν ψεύδεται, μπαμπά;... ἂν προφασίζεται ὅτι ἔπαυσε νὰ μ' ἀγαπᾷ γιὰ νὰ μὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ντροπή;

—Καὶ στὴν περίπτωσή αὐτή, Ἰσαβέλλα, τὸ καθήκον σου εἶναι σαφῶς διαγεγραμμένο. Πρέπει νὰ σεβασθῇ τὴν θέληση τοῦ Βερνάρδου καὶ νὰ μὴ ἀνασυνδέσῃς σχέσεις τίς ὁποῖες ὁ ἴδιος θέλησε νὰ κόψῃ.

Ἡ Ἰσαβέλλα πού εἶχε τόση ἀποφασιστικὴ ἀλγία ὥρα πρωιότη- ρα, χαμηλώνει τώρα τὸ κεφάλι, ἐνῶ τὰ δάκρυά της κυλοῦν σιωπηλά. Καταλαβαίνει ὅτι ὁ πατέρας της ἔχει δίκιο. Παρὰ τὴν μεγάλη ἀγάπη της γιὰ τὸν Βερνάρδο, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἀπαρνέσκει τὸ εἰδύλλιό τους, ἡ Ἰσαβέλλα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ὑποκύβῃ.

Μικροῦλα μου, παιδάκι μου, λέει ὁ κ. Μορλαί, καθώς ἀκουμπᾷ τὸ τρεμάμενο γέρι τοῦ ἀπάνω στὰ πλοῦσια μαλλιά τῆς κόρης του. Σοῦ μένω ἐνῶ. Θὰ λησιμονήσῃς τὴν ἀτυχία αὐτή. Εἶσαι τόσο νέα, τόσο γαριτωμένη. Μὴν ἀφήνεις στὴν ἀπελπίσῃ, ἀναπημένη μου. Σκέψου ἐμένα... Ὅταν ἔχασα τὴν μητέρα σου...

Ἡ Ἰσαβέλλα νοιώθει μιὰ ξαφνικὴ μεταμέλεια: πόσο ἀχάριστη φάνηκε στὸν ἀδωσιωμένο πατέρα της, τὸν τόσο τρυφερό!

—Ἀλήθεια, μπαμπά, μολοντί ἔχασες ἕνα πρόσωπο τόσο ἀγαπημένο, ἐν τούτοις ἔμεινες σταθερὸς στὴ ζωὴ. Πῶς βρήκες τὴν δύναμι νὰ ζήσῃς;

—Γιὰ σένα, μικρὴ Ἰσαβέλλα... Ἡ νέα κάνει μιὰ προσπάθεια καὶ ψιθυρίζει:

—Κι' ἐγώ, μπαμπά, θὰ ζήσω γιὰ σένα...

Ὁ κ. Μορλαί ἔπεισε τὴν κόρη του νὰ γευματίσῃ μαζί του, ἀντὶ νὰ πᾶν νὰ κλεισθῇ στὸ δωμάτιό της ὅπως σκόπευε, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κλάψῃ ἐκεῖ ἐλεύθερα.

Καθισμένοι τώρα ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου στὴ μεγάλη τραπέζια, προσπαθοῦν νὰ ξεχάσουν καὶ νὰ φάνε. Ἡ Ἰσαβέλλα, ὁμως, σὲ κάθε πιάττα πού φέρνουν, λέει βαρυεστημένη:

—Δὲν θέλω, δὲν πεινῶ...

Ὁ πατέρας της στενάχει κρυφά, βλέποντας ὅτι ἡ κόρη του δὲν ἔβαλε μπουκιά στὸ στόμα της.

—Δὲν εἶναι φρόνιμο, παιδί μου, αὐτό. Ἄν ἀρρωστήσῃς...

Ἐκεῖνη τὸν διακόπτει νευρικά:

—Μὰ ὅχι, μπαμπά, δὲν ἀρρωσταί- νει κανεὶς ἔτσι. Θὰ ἦταν πολὺ εὐκο-

λο... πολὺ ὠραῖο. Μὲ τὴν ἀρρώστειά παύουν οἱ σκέψεις καὶ οἱ ἀναμνήσεις. Αἱ ὅχι, δὲν ὑπάρχει φόβος ν' ἀρρωστήσῃ, τὸ σῶμα καὶ τὰ αἰσθήματα δὲν ἔχουν μεγάλη σχέση μετὰ τὸν... Ἀλλοιῶς, ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα πού θὰ μπορούσαν νὰ σκοτώσουν τὸ σῶμα. Ἐνῶ μπορεῖ νὰ ζῇ κανεὶς πολὺ καλά μὲ τὸν θάνατο στὴν καρδιά, στὴν ψυχὴ.

Ὁ πατέρας της ἀποφεύγει νὰ τῆς ἐναντιωθῇ, γιατί φοβάται ὅτι ἡ παραφορά αὐτὴ μπορεῖ νὰ τὴν σπρώξῃ στὰ ἄκρα. Καὶ σιωπᾷ.

Καθὼς σηκώνονται ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀκούγεται ἕνα νέο κουδούνισμα στὴν ἐξώπορτα.

—Ποῖος μπορεῖ νᾶναι; λέει ὁ κ. Μορλαί. Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ ἐπισκέψεις, ἐκτός ἂν εἶναι ὁ θεῖος καὶ ἡ θεῖα σου...

Λόγια ἄστοχα πού ξυπνοῦν τὸν θυμὸ τῆς Ἰσαβέλλας.

Τὶ ἔρχονται νὰ κάμουν σ' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ὥρα;

—Δὲν θέλω νὰ τοὺς ἰδῶ, μπαμπά, λέει ἡ Ἰσαβέλλα καὶ σηκώνεται. Πές τους ὅτι ἐγὼ πονοκέφαλο, ὅτι κοιμοῦμαι καὶ δὲν πρέπει νὰ μὲ ξυπνήσουν.

Δὲν προλαμβάνει ὁμως νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, γιατί ἡ ὑπηρετρία ἀναγγέλλει τὸν κ. Φαβιέν Βαρὲ.

—Τὸν συνάντησε λοιπόν, ὅταν βγῆκες; ρωτᾷ ὁ κ. Μορλαί.

—Ναί.

—Θέλεις νὰ τὸν ἰδῇς ἢ προτιμᾷς νὰ τὸν δεχθῶ ἐγώ;

—Ὅχι, πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ, μπαμπά. Εἶναι μιὰ τυπικὴ εὐγένεια, ἀφοῦ ἐγὼ τὸν παρεκάλεσα ν' ἀσχοληθῇ.

Δὲν θέλει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι μιὰ νέα ἐλπίδα γεννήθηκε μέσα της. Ἰσως νὰ τῆς φέρνῃ καμμιά εἰδηση...

Πατέρας καὶ κόρη πῆγαν μαζὶ στὸ σαλόνι.

—Σὰς ζητᾷ συγγνώμη γιὰ τὸ ἀκατάλληλο τῆς ὥρας, λέει ὁ νέος, ἀλλὰ θέλησα νὰ σὰς ἀνακοινώσω ἀμέσως γεγονότα ἐκπληκτικά, ἀνεξήγητα...

—Σὰς ἀκούω, κύριε.

—Ὁ Βερνάρδος Λανζέλ ἀποκρούει τὴν ὑπεράσπισί μου. Ζήτησε ἀπὸ τὸ δικαστήριο νὰ τοῦ δώσουν ἕναν ἄλλο δικηγόρο. Τοῦ πρότειναν νὰ συνεργασθῶ μὲ τὸν συνάδελφό μου, ἀλλὰ ὁ Βερνάρδος ἀρνέται κατηγορηματικά. Ἡ παλαιὰ φιλία μας δὲν λογαριάζει πιά, μοῦ εἶπε.

—Εἶναι τρελλός! φωνάζει ἡ Ἰσαβέλλα.

—Μοῦ μίλησε μὲ μιὰ ἐχθρότητα ἀνεξήγητη. Δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε, δεσποινίς. Ἄν ὁ μνηστὴρ σὰς...

—Δὲν εἶναι πιά μνηστὴρ της, ἐξηγεῖ ὁ κ. Μορλαί. Θέλει φαίνεται νὰ διακόψῃ μὲ τὸ παρελθόν του. Μ' ἔνα γράμμα τοῦ στὴν κόρη μου, τῆς δίνει πίσω τὸ λόγο της...

—Μπορῶ νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ γράμμα;

Ἡ νέα τοῦ ἔδωκε. Ἀφοῦ τὸ διάβασε, ὁ δικηγόρος τῆς τὸ ἐπιστρέφει.

—Δὲν σὰς φαίνεται προσποιητό; ρωτᾷ ἡ Ἰσαβέλλα μὲ ἀγωνία. Θέλει νὰ μὲ κρατήσῃ μακριὰ ἀπὸ κάθε σκάνδαλο, εἰς ἡρωϊσμός ἐκ μέρους του, μεγαλοψυχία, δὲν βρίσκει:

—Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ βέβαιο σ' αὐτὴ τὴν υπόθεσι, δεσποινίς. Οὐτε κι' αὐτὸ τὸ ἐγκλημα.

—Πῶς; φωνάζουν ταυτοχρόνως τελείωσε, ὁ Σπένσερ ἐπέστρεψε στὸ

ὁ πατέρας καὶ ἡ κόρη. Ὁ Βερνάρδος δὲν ὁμολόγησε ὁ ἴδιος ὅτι ἐσκοτώσε τὸν θεῖο του;

—Βλέπω ὅτι ξέρετε μόνον ὅσα ἔγραψαν οἱ πρωινὲς ἐφημερίδες. Ἀλλὰ αὐτὰ ἦσαν εἰδήσεις φανταστικές. Τὰ γεγονότα εἶναι πῶς περίπλοκα. Ὁ Βερνάρδος ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν πῆγε στοῦ θεῖου του. Ἐπομένως δὲν μπορεῖ νὰ διέπραξε τὸ ἐγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο κατηγορεῖται.

—Ἀλλά... ἀρχίζει νὰ λέῃ ὁ κ. Μορλαί, καθώς θυμάται τὰ λόγια τοῦ Βερνάρδου τὴν προηγουμένη βραδυά, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πᾶν στοῦ θεῖου του.

Τὸ γέρι τῆς Ἰσαβέλλας σφίγγεται ἀπάνω στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα της. Τὰ βλέμματά τους ἀνταμώνονται, ὁ κ. Μορλαί καταλαβαίνει τὴν βουβὴ παράκληση τῆς κόρης του: δὲν θέλει νὰ ἐπιβαρύνῃ μὲ τὰ λόγια τῆς κόρης τὸν θῆτο νῦν, τὸν ὁποῖο ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾷ. Καὶ ὁ κ. Μορλαί σιωπᾷ.

Ὁ Φαβιέν Βαρὲ, μαντεύει σὰν λεπτοὺς ψυχολόγος πού εἶναι ὅτι κατὰ τὸν κρύβουν. Δὲν λέει ὅμως τίποτε! Θὰ ἐρευνήσῃ μόνος του καὶ θὰ λύσῃ τὸ μυστήριον. Εἶναι ἀκατανόητον γι' αὐτὸν ὁ Βερνάρδος, πού εἶναι μνηστὴρ μόνος μὲ τὴν φίλη τῆς ἀδελφῆς του καὶ ὁ ἴδιος ἦταν σχετικὸς στὸ σπίτι τῆς Φρανσουά καὶ δικός του φίλος, ἀρνέται τώρα τόσο ἐπίμονα τὴν συνδρομή του.

—Σημειώστε, ἐξακολουθεῖ ὁ δικηγόρος, ὅτι ἡ κατάθεσίς του εἶναι ἀνόνητη. Λέει ὅτι βγῆκε γιὰ νὰ περπατήσῃ, ὅτι περιφερόταν στοὺς δρόμους δίχως σκοπὸ. Ἄλλως γιὰ νὰ κουράσῃ τὸ σῶμα του, μήπως μπορέσει νὰ κοιμηθῇ, ἐπειδὴ ὑπέφερε τελευταίως ἀπὸ ἀπνίξιες. Εἶναι παιδαριώδης δικαιολογία, κουτὴ... ἀπαράδεκτη.

—Ἀπαράδεκτη, ἐπαναλαμβάνει ἡ Ἰσαβέλλα. Ἐνῶ εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ θεῖος του ἦταν ἕνας ἀνθρώπος σκληρός, τυραννιμένος καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἀπελπίσας τὸ θῆμα, πού ἐπὶ χρόνια βασανίστηκε, ἐξανέστη καὶ μηχανικά, ἀσυλλόγιστα...

—Δεσποινίς, ἡ ὑπεράσπισίς σας εἶναι θερμὴ, πειστικὴ, ἂν στηρίζοταν στὴν ἀλήθεια, ἀλλά...

—Ἀλλά;... ἐπαναλαμβάνει ἡ Ἰσαβέλλα ταραγμένη. Τί ἐννοεῖς, κύριε; Δὲν πιστεύετε νὰ εἶναι αὐθόρμητη, ἀληθινὴ, ἡ κίνησις αὐτὴ πού σκότωσε;

—Ὅχι, δεσποινίς, δὲν πιστεύω ὅτι ὁ Βερνάρδος Λανζέλ ἐσκοτώσε τὸν θεῖο του...

Μιὰ διπλὴ φωνὴ ἀποκρίθηκε στὴν δήλωσι αὐτή:

—Μὰ, ἂν εἶναι ἀθῶος, γιατί ἀρνέται τὴν συνδρομή σας, κύριε; Γιατί νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνα μας; ρωτᾷ ἡ Ἰσαβέλλα.

—Μὰς εἶπε ψέμμα γῆς τὸ βράδυ λοιπόν; λέει ὁ κ. Μορλαί.

Τοῦ φαίνονταν γελοῖο, ἀπίστευτο, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα εἶχαν ἀκούσῃ, ὅτι ὁ Βερνάρδος ἦταν ἀθῶος καὶ πάντοτε ἀντάξιός τῆς μνηστῆς του. Μίλησε τότε, ἐνθουσιασμένος πού ἔλεγε ὅσα ἔξερε, γιὰ τὸ χθεσινὸ γεῦμα, τὸ σκεπτικὸ ὕφος τοῦ Βερνάρδου, τὴν δικαιολογία του μετὰ τὸ γεῦμα, ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ πᾶν στοῦ θεῖου του.

—Πότε εἶπε ψέμματα, γῆς ἡ σήμερα; συμπεραίνει ὁ Βίκτωρ Μορλαί μὲ θυμὸ. Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶναι σήμερα καὶ θαρρῶ ὅτι θὰ προτιμῶς τὸ ἀντίθετο. Ἄν δὲν βρῆκε

ἄλλο «ἄλλοθι», ἡ θέσις του εἶναι ἄσχημη. Θὰ προτιμῶς μιὰ θαρρετὴ ὁμολογία.

—Κύριε Βαρὲ, συμμερίζετε τὴν γνώμη τοῦ πατέρα μου; ρωτᾷ ἡ νέα μὲ ἀγωνία.

—Ὅχι, δεσποινίς νομίζω ὅτι ὁ Βερνάρδος δὲν εἶναι ἐνοχος.

—Ὡ! σὰς εὐχαριστῶ!...

Ζυγίζοντας τὰ λόγια του, ὁ Φαβιέν Βαρὲ, σταματᾷ τὸν ἐνθουσιασμό της:

—Ἐν τούτοις... σὰς εἶπε ψέμμα, δεσποινίς. Προσποιήθηκε σ' ἐσὰς...

—Θεέ μου! στενάζει ἡ νέα. Τότε τί πρέπει νὰ σκεφθῶ; Τί νὰ κάμω; —Δὲν μπορῶ νὰ σὰς συμβουλεύσω, δεσποινίς. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶστε πολὺ ἀγνή, πολὺ εἰλικρινὴς, πολὺ περήφανη γιὰ νὰ δεχθῆτε ἕνα ψεῦδος ἢ μιὰ ἀπάτη.

—Ὡ! περιφρονεῖτε τὸν Βερνάρδο;

—Συγχωρεῖτε τὴν εἰλικρινειά μου, δεσποινίς, ἀλλὰ ἡ διαγωγή του ἀπέναντί σας εἶναι ἀσυγχώρητη. Τὸ μέλλον θὰ μὰς πληροφορήσῃ. Πρὸς τὸ παρὸν, ἀφοῦ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Βερνάρδου εἶναι νὰ τὸν λησιμονήσῃτε, ξεγᾶσετέ τον... αὐτὸ εἶναι τὸ καλὸ τερο!

Ε'

ΠΕΡΑΣΑΝ μέρες. Μέρες ἀτέλειωτες, δίχως κανένα ἐνδιαφέρον. Μηχανικά, ἡ Ἰσαβέλλα ντυνέται, κοιμάται, μόλις ἐγγίζει στὸ φαγητό της, περιμένει κάποιο θαῦμα, δίχως νὰ ξέρῃ τί. Ζῇ, καὶ τῆς φαίνεται ὅτι δὲν ἔρρισκεται στὸν κόσμον.

Μιὰ πεποίθησις της ἔμεινε σταθερά, ὅτι ὁ Βερνάρδος τὴν ἀγαπᾷ πάντοτε ὅσο τὸν ἀγαπᾷ κι' αὐτή. Ἀλλὰ, ἐπάνω σὲ μιὰ ἑξαμηνία ἀναγκήσεως διέπραξε ἐγκλημα καὶ ντρέπεται γιὰ τὴν φρικτὴ πράξιν του.

Ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης τοῦ εἶναι ἡ ἀπάρνησις αὐτῆς τῆς ἀγάπης του. Δὲν θέλει νὰ σχετίσῃ τὸ αἰσθητό του μὲ τὸ ἐγκλημα του. Οὔτε θέλει —χάριν τῆς Ἰσαβέλλας πάντοτε— νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶναι φονιάς, δὲν θέλει νὰ τὸν σκέπτεται ἡ μνηστὴ του ἰκανὸ γιὰ μιὰ τέτοια φρικτὴ πράξιν.

—Μολοντί μπορεῖ ν' ἀθωωθῇ φανερώνοντας τὴν ἀλήθεια, προτιμᾷ νὰ χαθῇ λέγοντας ψέμμα, σκέπτεται ἡ Ἰσαβέλλα.

Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ὀρκίζεται ὅτι ἂν καταδικασθῇ ὁ Βερνάρδος—πράγμα πολὺ πιθανόν— θὰ τὸν δώσῃ μιὰ ἀπόδειξη τῆς σταθερῆς ἀγάπης της. Θὰ πᾶν νὰ τὸν ἰδῇ, θὰ τὸν μιλήσῃ γιὰ τὴν πίστη της, τὴν σταθερότητά της. Θὰ τὸν περιμένῃ ὁσόντου ἐκτίσῃ τὴν ποινὴ του.

Ἄλλες φορές, πάλι, ἡ Ἰσαβέλλα φαντάζεται τὴν ἡμέρα τῆς δίκης. Σκέπτεται ὅτι ἂν ἐκλήσῃ νὰ μιλήσῃ, θὰ βρῇ λόγια τόσο πειστικά, θὰ παραστήσῃ τὴν θλιβερὴ νεότητα τοῦ Βερνάρδου, τὴν σκληρότητα τοῦ θεῖου του, μὲ τόση εὐγλωττία ὥστε θὰ συγκινήσῃ τοὺς δικαστὰς καὶ ὁ Βερνάρδος θ' ἀθωωθῇ.

Ὁ πατέρας της ἐμάνεψε τίς τρελὰς σκέψεις τῆς κόρης του καὶ θέλησε νὰ τὴν παρασύρῃ σ' ἕνα ταξίδι ἀναφυχῆς. Ἐκεῖνη ὁμως, ἀρνήθηκε. Θέλει νὰ εἶναι ἐκεῖ, ἔτοιμη νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν, ἂν ποτὲ ὁ Βερνάρδος...

—Παραλογίζεσαι, κόρη μου, τὴν μαλλώνει ὁ πατέρας της. Ὁ Βερνάρδος εἶναι νεκρὸς πιά γιὰ σένα.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἐφημερίδες ἔπαυσαν ν' ἀσχολοῦνται μὲ τὸ περιστατικὸ αὐτό. πού δὲν εἶχε καὶ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ἐνα πρῶνιμα ἐπιβεβαιώθηκε τὴν ἐννοίαν τοῦ Βερνάρδου: ἡ διαθήκη τοῦ θεῖου του τὸν ἀφῆκε γενικὸ κληρονόμο του καὶ δέιχνε μιὰ φανερὴ προτίμια γιὰ τὸ μέλλον τοῦ νέου. Ὑπάρχουν στὴν διαθήκη καὶ συμβουλὲς γιὰ τὴν τοποθέτησι τῶν γυναικῶν. Ἀλλὰ καμμιὰ τοῦφοδότης. Μόνον ἕνα ἐνδιαφέρον ψυχρὸ ἄσκητό.

—Κατόπιν ὧλων αὐτῶν ὁ δὲσποτος καὶ συστηρὸς γέροντας πού θρέθηκε ἀντιμέτωπος τοῦ ἀνεμίου του τὴν τσανική ἐκείνη νύκτι, εἶναι δυνατόν νὰ φιλονεικῇ μαζί του σὲ σημείο ὥστε νὰ τὸν σκοτώσῃ ὁ ἀνεμίους του!

Αὐτὴν τὴν ἐρώτησι ἔκαμνε ὁ δικηγόρος τοῦ Βερνάρδου καὶ κλόνισε πρὸς σπινθῆ, τὸ δικαστήριο. Ἐν τούτοις οἱ ἀντίπαλοι τοῦ νέου, εἶπον ὅτι μιὰ φιλονεικία νενύκτι ἀπὸ τὸ τίποτε καμμιὰ φορὰ κι' ὅτι ὁ Βερνάρδος ἀναμνήσας τίς καλὰς διατάξεις τοῦ θεῖου του, πιθανόν νὰ ἂν ἦτο νὰ μιὰ ἀρνησι χρηματικῆς βοήθειας.

Οἱ μέρες περνοῦν ὁμως καὶ ὁ νέος νὰ ἀναμνήσας τὴν ἀντιπαλότητα καὶ τὴν ἀντιπαλότητα τοῦ Βερνάρδου καὶ τὴν ἀντιπα

Τὸ ἔγκλημά του

της περίπτωση στο Δάσος.

— Είσαι χλωμή, θ' αρρωστήσης στο τέλος κι' αυτό δεν θα ωφελήση κανέναν.

— Η 'Ισαβέλλα τον θεοαίωσε ότι αίσθάνεται πολύ καλά αλλά προτιμᾷ ν' αναπαυθῇ στο δωμάτιό της. — Ε-τσι ο πατέρας της ἔφυγε μόνος του. — Ξαφικά, η 'Ισαβέλλα ἀκούγει ὁμιλίες ἑξω στον διάδρομο:

— Η δεσποινὶς δεν δέχεται, εἶναι ἀδιάθετη, λέει ἡ φωνὴ τῆς ὑπηρε-τρίας.

— Η ἐπίσκεψίς μου θὰ τῆς κάμη καλὸ... ἀπαντᾷ μιὰ γυναικεία φωνή.

— Θεέ μου! ἡ Φρανσουάζ! μουρμουρίζει ἡ 'Ισαβέλλα κατάπληκτη.

Πραγματικῶς, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει στο δωμάτιο ἡ Φρανσουάζ. Τὰ βλέμματά των διασταυρώνονται ἐρωτηματικά, ἐχθρικά.

— Εὐὺ! κάνει ἡ 'Ισαβέλλα σασι-σμένη.

— Ναί, ἐγώ, κάνει ἀπότομα ἡ Φρανσουάζ.

— Ἄν ἦλθες με ἐχθρικές διαθέ-σεις, ποὺς ὁ λόγος τότε νάρθης;

— Ἦρθα ἐξ ἀνάγκης, ἀποκρίνε-ται ἡ Φρανσουάζ μ' ἕνα ξερὸ γέ-λοιο. Ναί, ἀναγκασμένη ἐξ αἰτίας σου. Εἶχες τὴν ἀδιακρισίαν νὰ παρα-κινήσης τὸν ἀδελφὸ μου νὰ ἀναλά-βῃ τὴν ὑπεράσπιση τοῦ Βερνάρδου,

ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Βερνάρδος ἀπέκρουσε τὴν συνδρομή του... Δεν κατάλαβες λοιπὸν ὅτι «ὁ μνηστὴρ σου» καὶ ἡ Φρανσουάζ πρόφερε τὶς λέξεις αὐ-τὲς εἰρωνικά—σὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ ἀνακατευθῇς σὲ πράγματα ποὺ δεν σ' ἐνδιαφέρουν καθόλου;

— Εἶσαι τρελλή! φώναξε ἡ 'Ισα-βέλλα. Ὁ Βερνάρδος μ' ἀγαποῦσε καὶ εἶμαι βέβαιη ὅτι μ' ἀγαπᾷ πάν-ποτε.

— Δεν εἶμαι τρελλή, μόνον ἐσὺ εἶ-σαι τυφλὴ, δυστυχισμένο κορίτσι. Μάθε πὺς ὁ Βερνάρδος δεν σ' ἀγά-πησε ποτέ... Εἶχε τὴν ἀδυναμία νὰ ὑποκύβῃ στὸν πειρασμὸ ἐνὸς πλου-σίου γάμου... Τὸν τῦλιζες μέσα στὰ δίκτυά σου καὶ ἐκείνος σκέφθηκε νὰ γίνῃ πλούσιος. Αὐτὸ δεν τοῦ ἔφερε τύχη, ὅπως σοῦ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε.

Πραγματικῶς, ἀγαποῦσε ἄλλη... — Ἐσένα ἴσως; φωνάζει ἡ 'Ισα-βέλλα ἀγανακτισμένη. Τί συχαμερὸ ψεύδος! Θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς κα-κό, νὰ με θασάνισης. Ἄ! Τί μοχθη-ρὴ ποὺ εἶσαι Φρανσουάζ, ἐπειδὴ ὁ Βερνάρδος σὲ περιφρόνησε, ἐσὺ με μισεῖς, με ζηλεύεις. Βρῆκες αὐτὸ τὸ γελοῖο παραμῦθι, ἀλλὰ σὲ πληροφο-ρῶ ὅτι δεν τὸ πιστεύω, ἀκούς; — Ε-πειδὴ φορτώνεις ὅτι αἰσθάνεσαι ἐσὺ στοὺς ἄλλους, ἐπειδὴ ἐγὼ δεν προ-κάλεσα ποτέ τὸν Βερνάρδο, ἐπειδὴ δεν θὰ πλούτιζε με τὸν γάμο μας, γι' αὐτὸ τὸ συγαμερὸ ψεύδος σου δεν με συγκινεῖ, δεν μπορεῖ νὰ βλά-ψῃ τὴν ἀγάπη μου, τὴν μεγάλη ἀ-γάπη μου.

Μὲ σκληρὴ φωνή, με λαμπερὰ ἀ-πὸ τὸ μίσος μάτια, ἡ Φρανσουάζ ἀ-ποκρίνεται ἀργά:

— Εἶσαι γελοῖα. Ὁ Βερνάρδος φὲν σ' ἀγάπησε ποτέ. Τὸ ξέρω καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον.

— Ἀγάπησε μὴπως ἐσένα; εἰρω-νεύεται ἡ 'Ισαβέλλα.

— Μάλιστα, ἀγαπητὴ μου. Κι' ἂν δεν θέλῃ νὰ πῇ ποὺ θρῖσκόταν τὴν ὥρα τῆς δολοφονίας τοῦ θείου του, τὸ κάνει ἀπλούστατα ἐπειδὴ θρῖσκο-ταν μαζί μου τὴν ὥρα ποὺ ἐγινε τὸ ἔγκλημά!

— Ψεύδεσαι! Ψεύδεσαι! κραυγὰ-ζει ἡ δυστυχισμένη 'Ισαβέλλα.

— Τόσο λίγο ψεύδομαι, ὥστε ὁ ἀ-δελφός μου ποὺ χάρις στὴν ἐξυπνά-δα σου, ἀνέλαβε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθεια, ἀποκατέστησε τὰ γεγονό-τα. Αὐτὸς με ἀνάγκασε νὰ ὁμολο-γῶ τὴν ἀλήθεια. Θὰ εἰδοποιήσῃ ἐμπιστευτικὰ τὸν ἀνακριτὴ ὥστε νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ ἀθῶος. Θὰ μπορέσης νὰ ἐξασκήσης τώρα γιὰ δευτέρη φο-ρὰ τὴν γοητεία σου στὸν «μνηστή-ρα» σου. Δεν εἶσαι δύσκολη, οὔτε περήφανη.

— Η 'Ισαβέλλα ἀδυνατεῖ ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Ὁλη ἡ γλυκύτης τοῦ χαρακτήρος της χάνεται μονομιᾶς καὶ με ἀνέλπιστη ὀρμῇ, πλησιάζει ἀπειλητικὰ τὴν Φρανσουάζ ποὺ προ-φυλακτικὰ ὑποχωρεῖ πρὸς τὴν πόρ-τα: καὶ τῆς φωνάζει:

— Ἐξω! Ἐξω γρήγορα ἀπ' ἐδῶ!

Στὸν πατέρα της ἡ 'Ισαβέλλα εἶπε διὰ τὴν εὐχαρίστηση ἡ ἐπίσκεψίς τῆς φίλης της καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν συνοδεύῃ τὴν ἐπομένη στὸν πε-ρίπατο ἐπειδὴ αἰσθάνονταν πὺς εὐδιά-θετη.

— Βλέπεις παιδάκι μου, ὅτι εἶχα δίκιο ὅταν σοῦ ἔλεγα ὅτι ὁ διασκε-δάσεις εἶναι εὐεργετικές.

— Η νέα ὑποφέρει καρτερικὰ τὸν πό-νο της. Καμμιά φορὰ λυπάται γιὰ

τὰ δάκρυα ποὺ ἔχυσε γιὰ τὸν Βερ-νάρδο, τότε ποὺ τὸν νόμιζε ἐνοχο καὶ δυστυχισμένο, ἀλλὰ ἀντάξιο τοῦ οἴκου της καὶ τῆς ἀγάπης της.

ΣΤ'

Ο ΦΑΒΙΕΝ ΒΑΡΕ εἶναι πρα-γματικῶς ἕνας δυνατὸς ψυ-χολόγος. Τὸ πρόβλημα ποὺ ἔλυσε με τὴν αὐστηρὴ λογικὴ τοῦ δίνει πληρὴ ἱκανοποίησι:

— Ξέρουμε ὅτι ὁ Λανζέλ, εἶναι ἀ-θῶος, εἶπε στὸν συνάδελφό του ποὺ τὸν θαυμάζει. Τώρα πρέπει ἀμέσως νὰ θροῦμε τὸν πραγματικὸ ἐνοχο...

Μερικὲς προσπάθειες ἀκόμη καὶ ἡ νίκη δεν ἄργει: ἕνας θαλαμηπόλος τὸν ὁποῖο ὁ θεῖος τοῦ Βερνάρδου εἶ-χε δώξῃ ὁκτὼ μέρες πρωτῆτερα, ἐ-πειδὴ ἀπεκαλύφθη ὡς κλέφτης ἔπει-τα ἀπὸ ἀρκετῶν χρόνων ὑπηρεσίας, θέλησε ἀπὸ ἐκδίκηση νὰ σκοτώσῃ τὸν γέροντα τοῦ ὁποῖου ἦξερε τὶς συνήθειες καὶ ἐπὶ πλέον ἤθελε νὰ τὸν κλέψῃ.

Ὁ κ. Μορλαί, μόλις διάβασε τὴν εἰδηση στίς ἐφημερίδες ἐνθουσιᾶ-σθηκε καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν ἀναγγεί-λῃ στὴν κόρη του.

— Βλέπεις, λατρευτὴ μου μικρού-λα, τῆς εἶπε ὅτι εἶχες ἀδίκιο νὰ στε-νοχωρεθῇς τόσο πολύ. Ἡ ἀλήθεια φανερώναται πάντοτε. Ὁ Βερνάρδος σου εἶναι ἀθῶος, ἐλεύθερος καὶ πολὺ πλούσιος μάλιστα. Σ' ἀγαπᾷ, αὐτὸ εἶναι βέβαιο καὶ συντόμως θὰ τὸν ξαναδοῦμε. Ἡ εὐτυχία σου θὰ εἶναι μεγαλειότερη τώρα ὑπερὰ ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν ποὺ ὑπέφερες...

— Η 'Ισαβέλλα, ὅμως ὀρθώνεται καὶ φωνάζει:

— Ὁ Βερνάρδος εἶναι ἕνας ἀθλι-ος... Πρὸ καιροῦ ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ γιὰ μένα. Ἡ μόνη ἐπιθυμία μου εἶ-ναι νὰ μὴ τὸν ξαναδῶ ποτέ... οὔτε καὶ νὰ μὲ ξανακάμῃς λόγο γι' αὐτόν. Ἄν θέλῃς μπαμπά, θὰ πάμε μαζί ταξίδι!... Στὴν Ἑλβετία ἐξα-φνα.

— Καλὰ... τραυλίζει ὁ πατέρας, πολὺ καλὰ.

Μόνος του ὅμως, μουρμουρίζει:

— «Τί σοῦ εἶναι τέλος πάντων αὐτὰ τὰ κορίτσια! Ὁ διάβολος νὰ με πά-ρῃ ἂν καταλαβαίνω τίποτε... Ἐπει-τα ἀπὸ τέτοια ἀγάπη... Εἶναι νὰ τρελλαθῇ κανεὶς μὰ τὴν πίστη μου!»

— Ἐκαμαν ἕνα ὥραϊο ταξίδι στὴν Ἑλβετία. Κατόπιν ἐπέστρεψαν στὸ Παρίσι, ἀλλὰ ἡ κατάστασις δεν ἀλ-λάζει. Ἀπεναντίας ἡ 'Ισαβέλλα γί-νεται ὁλοένα πὺς χλωμή, πὺς μελα-γχολικὴ ὁ γιαντρός κινεῖ τὸ κεφάλι του:

— Ψυχικὸς κλονισμὸς... αἰσθημα-τικὴ ἀπογοήτευσις... Θὰ ἔπρεπε ν' ἀντιδράσῃ ἀλλὰ δεν προσπαθεῖ. Βαί νει πρὸς τὸν μαρμασμὸ.

Κάποιο βράδυ, ἡ 'Ισαβέλλα ἐξή-γησε τὸ μυστήριον στὸν πικραμένο πατέρα της:

— Ὁ Βερνάρδος μοῦ ἔλεγε ψέμ-ματα. Ἐνῶ μοῦ ὀρκιζόταν ὅτι μ' ἀ-γαποῦσε αὐτὸς λάτρευε τὴν Φραν-σουάζ... Ἦταν ἡ ἐρωμένη του. Τὴν θροῦνὰ τοῦ ἐγκλήματος, ἔφυγε ἀπὸ μᾶς γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὴν βρῇ.

Ὁ κ. Μορλαί ἐμεινε κατάπληκτος:

— Σὲ ποιὸν νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς. Θεέ μου; φώναξε. Ἐγὼ ὅμως, τὸν εἶδα νὰ κυττάζῃ με ἀνάπη τὴν κόρη

Τὸ ἔγκλημά του

μου. Ἐνας πατέρας δεν μπορεῖ νὰ γελασθῇ, τί διάβολο... Ξέρω καλὰ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε, ὅτι τὴν θαύμαζε. Ἄλλωστε γιὰτὶ αὐτὴ ἡ προσποιή-σις... ἀφοῦ δεν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ἐμ-πιστευθῇ τὴν προίκα τῆς 'Ισαβέ-λλας;

— Πρέπει νὰ ξεκαθαρίσω αὐτὸ τὸ ζήτημα μόνος μου... Ὑπάρχει κάτι ποὺ δεν τὸ καταλαβαίνω.

Ζ'

Ο κ. ΜΟΡΛΑΙ ρώτησε τρυφερὰ τὴν κόρη του

— Ἄν ὅμως, παιδί μου, ὁ νέος αὐτὸς σ' ἀγαποῦσε στ' ἀλήθεια; Ἄν ἐρχόταν γιὰ νὰ ζητή-σῃ τὴν συγγνώμην σου;

— Σὲ παρακαλῶ μπαμπά... εἶμαι κουρασμένη καὶ δεν ἔχω διάθεση νὰ σκοτίζομαι γι' αὐτόν... τὸν κύριο...

— Εἶσαι ἀλλόκοτη! θύμωσε ὁ κ. Μορλαί. Συγχώρησε σ' αὐτόν τὸν νέο τὸ ἔγκλημά, τὸ ψεύδος, καὶ δεν μπορεῖς νὰ τοῦ συγχωρέσης μιὰ λι-ποψυχία, μᾶλλον φαινομενικὴ παρά πραγματικὴ; Ἐντούτοις, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις μεταξὺ ἐνὸς ἐγ-κληματίου καὶ ἐνὸς ἀνθρώπου ἀσυ-νέτου, ἔστω καὶ ζωηροῦ κάπως...

— Η 'Ισαβέλλα δεν καταλαβαίνει γιὰτὶ αὐτὴ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ πατέρα της νὰ ἀσχολῇται με λεπτομέρειες τὶς ὁποῖες αὐτὴ ἀρνείται νὰ συζη-τήσῃ. Τελευταίως, μάλιστα, ἔλαβε τρία γράμματα τοῦ Βερνάρδου, τὰ ὁποῖα ἐπέστρεψε δίχως νὰ τὰ ἀνοί-ξῃ. Δεν θέλει δικαιολογία. Τὴν ἀ-πάτησε. Δεν εἶναι ἐκείνος τὸν ὁποῖο εἶχε φαντασθῇ Μεταξὺ τους ὅλα τε-λείωσαν πιά.

— Ἀδιὰφορο ἂν ὁ Βερνάρδος εἶναι μετανιωμένος. Ἀδιὰφορο ἂν ὁ κ. Μορλαί φαίνεται νὰ συμπαθῇ τώρα ἐκεῖνον τὸν ὁποῖο ἄλλοτε ἀντιπα-θοῦσε:

— Ἐκεῖνο, τὸ ἀπόγευμα, πὺς πληκτι-κὸ ἀπὸ ἄλλες μέρες, ἡ 'Ισαβέλλα εἶναι ἰδιαίτερος μελαγχολικὴ... Ἀ-φοῦ μάταια ἐπαίξε πιάνο γιὰ νὰ δι-ασκεδάσῃ τὴν ἀνία της, ἐρωτᾷ τὸν πατέρα της ποὺ τὴν κυττάζει κρυφὰ γεμάτος σκέψεις ἐνῶ κάνει ὅτι δια-βάζει κάποιον ρομάντο:

— Τί ὥρα εἶναι, μπαμπά;

Εἶναι ἡ τρίτη φορὰ ποὺ κάνει τὴν ἴδια ἐρώτησι. Ὁ κ. Μορλαί ἀπο-κρίνεται νευριασμένος:

— Ἀκούσε, παιδί μου, φόρεσε, ἐνὰ ρολόϊ στὸ χέρι σου. Καταντὰς ἐνο-χλητικὴ ἔρεσις. Διαβάξω ἕνα ἐνδια-φέρον ρομάντο.

— Εἶσαι εὐτυχὴς ποὺ μπορεῖς νὰ ἀπαγοῦλῃς τὸ νοῦ σου. Ἐγὼ δεν μπορῶ νὰ διαβάσω. Θὰ πάω στὸ δω-μάτιό μου, ὡς τὴν ὥρα τοῦ δείπνου.

Μόνη της τώρα, οἰνίζεται, σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ θυβίζει σὲ νέες ὀ-νειροπολήσεις, ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ ὑπνέτρια γυπὰ τὴν πόρτα γιὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι τὸ γεῦμα εἶ-ναι ἔτοιμο. Δεν εἶχε καλὰ καλὰ ἀ-ποκαταρυνθῇ ἡ ὑπνέτρια. Ἐνα νέο κτύπημα ἀκούεται στὴν πόρτα.

— Ἐμπρός! φωνάζει ἡ νέα θαρυ-εστημένη δίχως νὰ προσέξῃ ποῖος ὑπῆκε στὸ δωμάτιο.

Καθὼς ὅμως κανεὶς δεν τῆς μιλά, ἡ νέα στρέφεται καὶ μένει κατάπλη-κτη.

— Εὐὺ... ἐσὺ ἐδῶ Βερνάρδε! Μὰ εἶναι ἀσυγχώρητο, σκληρὸ ἐκ μέ-ρους σου, αὐτό!

— Ὁχι, 'Ισαβέλλα, εἶναι θλιβερό καὶ σκληρὸ γιὰ μένα, πιστέμει με. Ὁ πατέρας σου ποὺ δεν με συμπα-θοῦσε ἄλλοτε, δέχτηκε νὰ μ' ἀκού-σῃ. Μὲ πιστεύει. Ξέρει ὅτι δεν σὲ γέλασα.

— Ἡ φωνὴ του τρέμει σὰν νὰ συγ-κρατῇ ἕνα λυγμό. Ἐκείνη τὸν βλέ-πει δακρυσμένο, ἀδυνατισμένο, με δυὸ πτυχὲς πόνου στὰ χεῖλη του καὶ ἡ καρδιά της σφίγγεται.

— νὰ κατανικήσῃ ἕνα αἰ-σθημα ἀγανακτισέως ποὺ τὴν κυριεύει. Καμ-μία λογικὴ δεν μπορεῖ ἐκείνη τὴν στιγμὴ νὰ τὴν πείσῃ ὅτι ὁ Βερνάρδος δεν εἶναι ἐνοχος ἀπέναν-τί της. Ξαναθυμᾶται τὰ λόγια τῆς Φρανσουάζ, καὶ ἀναλογίζεται με φρίκη τὶς τρυφερὲς στιγμὲς ποὺ ὁ Βερνάρδος περνοῦ-σε μαζί της, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ ἀγωνιόσε μόνη της, κλεισμένη στὸ δω-μάτιό της, ἀξίζει λοιπὸν, νὰ κἀν γι' αὐτόν ὅλες τὶς θυσίες ποὺ ἔκανε;

— Ἀξίζει νὰ δυσχερεσθῇ τὸν πατέρα, της, νὰ γίνῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰ-ρωνείας τὸν συγγενῶν της;

— Γυρίζει καὶ κυττάζει με ἀπόγνωση τὸν Βερνάρδο.

— Φύγε... τοῦ λέγει ὑ-πάκουα.

— Ὁ Βερνάρδος ὅμως δεν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν προ-σθητικὴ στάση της. Μέ-νει ἐκεῖ.

Καὶ ὅμως πρέπει νὰ μ' ἀκούσης, 'Ισαβέλλα, τῆς λέγει.

— Ἐκείνη σιωπᾷ.

— Ἐν τούτοις δεν μπορεῖ.

— Γιατὶ εἶσαι ἀνένδοτος; ἐξακο-λούθησε ὁ νεός. Γιατὶ ἀρνείσαι νὰ μ' ἀκούσης, ἐσὺ ποὺ ἔλεγες ὅτι μ' ἀγαποῦσε;

— Πρὸς τί νὰ θασανίζουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον; Χωρίσαμε οριστικά... Ἡ Φρανσουάζ δεν σ' ἀγαπᾷ πιά καὶ γι' αὐτὸ ξαναρχεσαι σ' ἐμένα;

— Στ' ὄνομα τῆς Φρανσουάζ, τὰ μά-τια τοῦ νέου ἀναψαν με θυμὸ.

— Μὴν ἀναφέρῃς πιά αὐτὸ τ' ὄνο-μα, 'Ισαβέλλα. Ἡ μᾶλλον νὰί, γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ ὡς ξεκαθαρί-σουμε τὸ ζήτημα. Τὰ πράγματα δεν εἶναι τόσο σοβαρά ὅπως σοῦ τὰ πα-ρέστησε μιὰ κακιὰ γυναικί. Πρὸ-τοῦ σὲ γνωρίσω, ναι, φλερτάριζα μαζί της. Τὴν ἔβρισκα, ὥραϊα καὶ ὁ κόσμος ὅλος τὴν θεωροῦσε πολὺ αὐ-στηρὴ στὸ ζήτημα τῆς ἠθικῆς.

— Ἐγὼ ἤμουν ἐλεύθερος, ἐστὶ τῆς μίλησα γιὰ τὸν θαυμασμὸ μου, τῆς ἔγραφα μερικά γράμματα, ἐστὶ γιὰ νὰ διασκεδάσω μᾶλλον παρὰ ἀπὸ πραγματικὸ ἐρώτα. Ἐκείνη ἐπαίξε τὸν ρόλο της. Κατόπιν γνώρισα ἐ-σένα.

— Ὁ νέος κυττάζει τὴν 'Ισαβέλλα θαθεῖα στὰ μάτια καθὼς συνεχίζει:

— Εὐὺ μὴπως στὴν καρδιά μου, 'Ισαβέλλα, τὴν κατέκτησες τελειω-τικά. Ἀμέσως λησμόνησα τὸ φλέρτ μου με τὴν φίλη σου. Ἐκείνη ἐγίνε ἐξαλλὴ ποὺ τὴν ἐγκατέλειψα. Εἶχε

κρατήσει τὰ γράμματά μου καὶ ἐ-πειδὴ δεν ἔφεραν χρονολογία, με ἀ-πέληξε ὅτι ἂν μνηστεύομαι μαζί σου, θὰ σοῦ τὰ ἐδειχνε. Θέλησα νὰ τὴν ἐμποδίσω. Μοῦ ἔδωκε ραντεβού, τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα. Μὲ εἶδες παραγμένο καὶ θυμᾶσαι ὅτι σοῦ εἶ-πα: «Φροντίζω γιὰ τὴν μελλοντικὴ εὐτυχία μας». Συνεπέρναες ἐσὺ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῶ με τὸν θείο μου. Δεν μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, μπουστὰ στὸν πατέρα σου καὶ κάτω ἀπὸ τὰ εἰρωνικά βλέμμα-τα τὸν συγγενῶν σου. Σ' ἀφῆκα νὰ τὸ πιστέψῃς. Πῆγα γιὰ λίγη ὥρα κοντὰ στὴ φίλη σου! Ἐκείνη ἱκανο-ποιήθηκε ποὺ γύρισα κοντὰ της ὡς

— Πρὸς τί νὰ θασανίζουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον; ἔκανε ἡ 'Ισαβέλλα. Χωρίσαμε οριστικά.

ἰκέτης. Ὅταν πῆρα τὰ γράμματα, τῆς φώναξα ὅλη τὴν περιφρόνησά μου. Ἐφύγα βιαστικός. Διψοῦσα τὸν καθαρὸ ἀέρα τὴν ἐλευθερίαν νὰ σὲ σκέπτωμαι! Πρέπει νὰ με πιστέ-ψῃς 'Ισαβέλλα...

Κλαίει τώρα σὰν παιδί.

— Η 'Ισαβέλλα κατασυγκινημένη τὸν πλησιάζει καὶ ἀκουμπώντας τρυ-φερὰ τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του, τοῦ λέγει σιγὰ:

— Σὲ πιστεύω, Βερνάρδε... Ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ μὴ με ἐμπιστευθῇς εὐθὺς ἐξ ἀνῆρ; Γιατὶ νὰ μὴ μοῦ τὰ πῆς ὅλα αὐτὰ ἀμέσως;

— Δεν μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία. Ἐ-πειτα ντρέπομαι. Εἶσαι τόσο ἀγνή, καὶ ἐπειτα... θὰ ἀμφέβαλε γιὰ τὴν εὐλικρίνεια μου. Τώρα, ἡ πρέπει νὰ με συγχωρέσῃς ἡ νὰ μὴ δώδης. Δεν θέλω νὰ σ' ἐνοχλήσω περισσότερο.

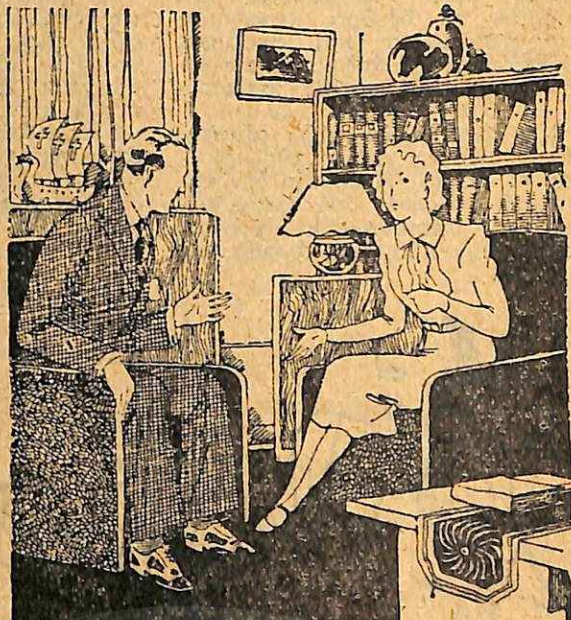
— Βερνάρδε, λέει ἡ νέα ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της ποὺ ἦσαν τώρα δά-κρυα εὐτυχίας, ὡς μὴ σκεπτόμεθα παρὰ τὴν ταρινή, εὐτυχία μας...

— Ἐνῶ, ὅμως, βρίσκονταν τρυφερὰ ἀγκαλιασμένοι, ὁ κ. Μορλαί ἀνοίγει σιγὰ τὴν πόρτα καὶ λέει:

— Μὴ ξεχνάτε παιδιὰ μου, ὅτι ἡ σοῦπα εἶναι σεβερῶς ἐτοιμασμένη καὶ ὅθ' ἀφῆκα νὰ τὴν φάτε...

Πᾶμε λοιπὸν στὸ τραπέζι...

ΤΕΛΟΣ

Η άνοιξη κι' έμεις

Έχουμε συνηθίσει όλοι μας να παραπονιόμαστε αδιάκοπα: οί δουλειές πάνε άσχημα, ή ζωή είναι άκριβή, ή εργασία είναι σπάνια, σοβαροί κίνδυνοι απειλούν τον κόσμο... κ.τ.λ.κ.τ.λ. Όμως ξεχνούμε ότι έχουμε κάποιο πολύτιμο αγαθό την εποχή αυτή της γενικής κρίσεως: "Έχουμε την άνοιξη! Την άνοιξη που μπήκε πιά για καλά και πλημμύρισε τον ουρανό γαλάζιο φως και πλημμύρισε τους κάμπους μαργαρίτες και βιόλες και μενεξέδες και παπαρούνες και πλημμύρισε τα δένδρα κελαδήματα και τραγούδια και σκόρπισε πλουσιοπάροχα τα άρώματα, τις ευωδιές, τις ήλιαχτίδες, τις πεταλούδες...

Γιατί ή άνοιξη δεν κάνει αίματηρες οικονομίες τα χρόνια της κρίσεως σαν κι' έμεις! Η άνοιξη δεν κάνει καμιά διάκριση στα ευτυχισμένα και τα δυστυχισμένα χρόνια. Μοιράζει στον κόσμο τ' άναθά της

με την ίδια σπατάλη και χαμογελά παντού το θεϊκό της χαμόγελο.

«Η ώρα δεν είναι κατάλληλη, θα μου πείτε, για ποιητικούς λυρισμούς. Μήπως έχουμε τον καιρό και την διάθεση να κυττάζουμε τον ουρανό, τα λουλούδια και τα γελιδόνια;» Τον καιρό, ναι, τον έχει κανείς πάντοτε. Την διάθεση, μπορεί να την χάσαμε πραγματικά, και αυτό είναι το τρομερό, αυτό είναι που μας κάνει δυστυχισμένους! Υπάρχουν άνθρωποι για τους οποίους ή λέξη «Άνοιξης» σημαίνει «Ένα νοίκι άκόμη προς πληρωμή» και άλλοι για τους οποίους ή λέξη «Άνοιξης» είναι μία γοητευτική μελωδία ένα γάδι λευκό και γαλάζιο, ρόδινο και πράσινο, μία μρωμένη πνοή.

Πρέπει να ξέρουμε να εκτιμούμε και ν' απολαμβάνουμε την άνοιξη. Κάθε καινούργια άνοιξη να την αντικρύζουμε σαν ένα καινούργιο θαύμα, ξεχνώντας όλες τις προηγούμενες. «Ας σκεφθούμε για μία στιγμή ότι ο χειμώνας δεν θα φύγει ποτέ, ότι ο ουρανός θάβει πάντα γκριζός και συννεφιασμένος, τα δέντρα γυμνά και πένθιμα. Κι' έπειτα άς άνοιξουμε διάπλατα τα μάτια μας στο άνοιξιότικο θαύμα. "Αθελά μας θα νοιώσουμε τον έαυτό μας γεμάτο ταπεινωσύνη και θ' αναρωτηθούμε: «Τί έκανα λοιπόν, Θεέ μου, για να είναι ο ουρανός τόσο γαλάζιος, το δέντρο τόσο άρωματισμένο; Δεν είμαι άξια για όλα αυτά!» Είναι τόσο άραφα, πολύ άραφα για μένα!»

Δοκιμάστε λοιπόν την συνταγή μου. Πήτε στον έαυτό σας με πεποίθηση: «Τί τύχη! Ένα θαύμα γίνεται κι' εγώ κριβώς το βλέπω!» Στο ζήτημα αυτό, όπως και σε πολλά άλλα, ή εύτυχία έγκειται στην αὐθυποβολή... Έέ άλλου για τους ανθρώπους που δυσκολεύονται σ' αυτό, υπάρχει ένα μέσο πιο άπλό, αλλά λιγάκι πιο έπικίνδυνο, για ν' απολαύσει κανείς στο μέγιστο όλες τις γαρές της άνοιξης. Σας το λέγω, υπό πάσαν επιφύλαξιν, χωρίς να παίρνω καμιά ευθύνη για τις καταστροφές που θα μπορούσαν να επακολουθήσουν. Φαίνεται (αυτό τουλάχιστον ισχυρίζονται τα ποιήματα, τα τραγούδια και τα ρομάντσα!), φαίνεται ότι άρκει γι' αυτό να είναι κανείς... έρωτευμένος!

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

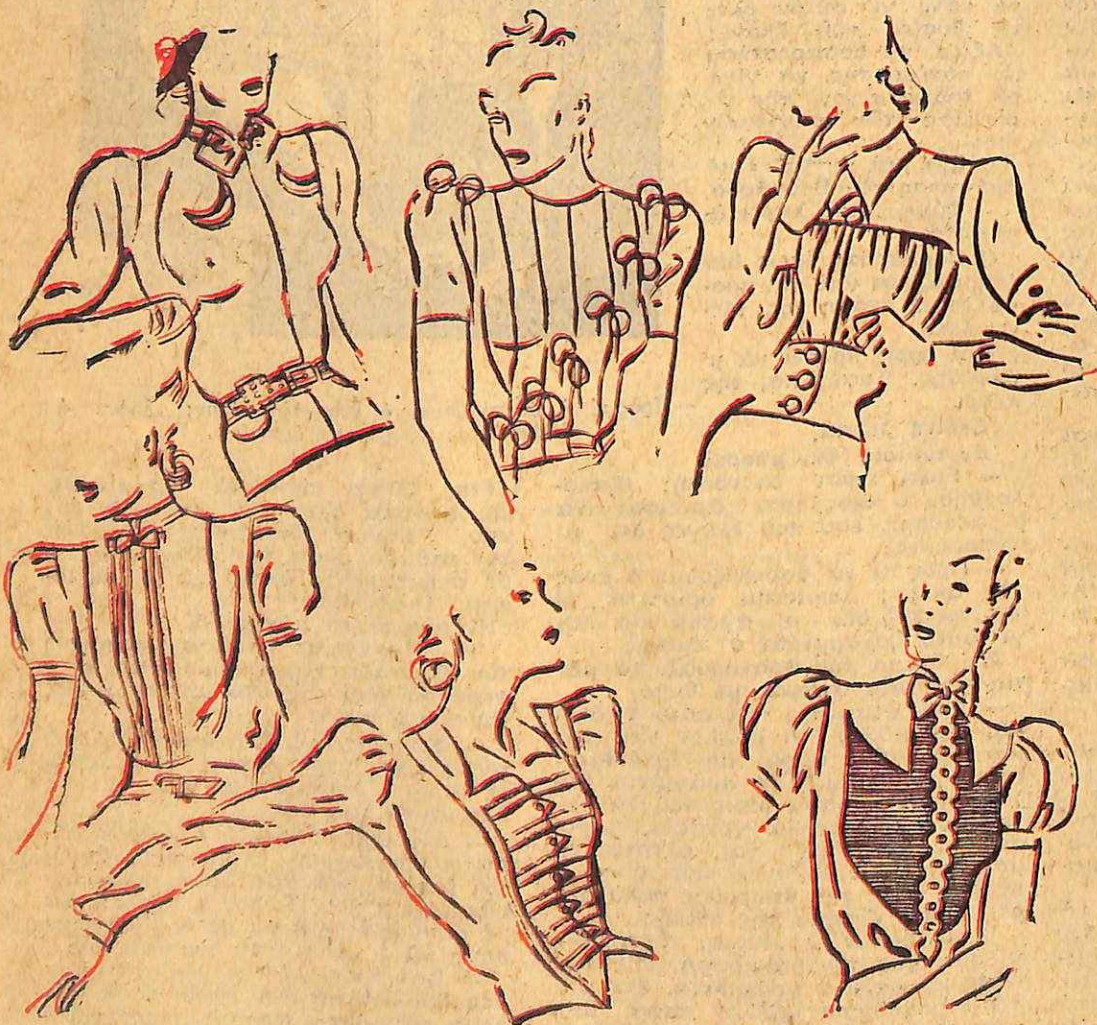
Μπλουζες

και ταγιέρ

Είτε κλασσικά σαν τα κοστούμια των συζύγων μας, είτε γεμάτα νεανική φαντασί, τα ταγιέρ μένουν πάντα οι μεγάλοι νικητά της άνοιξεως: κομψά, πρακτικά, διακριτικά, είναι για τον δρόμο το ιδιαιτέρως φορέμα.

Οι γυναίκες που είναι παχουλές ή κοντές, θα φορέσουν ένα άπλο ταγιέρ, με ζακέτα, με κανονική μπάσκα και ίσια φούστα.

Οι άλλες, όσες δηλα-

«Ανο σειρά, έξ άριστιερών προς τὰ δεξιά: Μοντένο, ζιλέ-σουτιέν από «τζερσά» συκλαμέν με ζώνη δερμάτινη συκλαμένη και μπορντώ (Μοντέλο Λώρα Μπελν).—Μπλουζα από «φλερσουά» λευκή γαρνιρισμένη με μικροσκοπικά φιογκάκια από σατέν.—Μπλουζα από μεταξωτό κρέπ σουρωτή άνάμεσα στο άμπιεσιάν και στη ζώνη—κορσελέ. Κάτω σειρά: Μία μπλουζα-ζιλέ από «πικέ» λευκό, που μοιάζει πολύ έμπρός με άνδρικό πουκάμισο.—Ζιλέ από «λινάμιλ» φούξια. Τό έμπρός είναι πλισσαρισμένο άριζοντίως και κομψωμένο.—Μπλουζα από ταφτά σανζάν με λεπτό πλισσέ έμπρός.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΠΥΝΑΪΚΑ

Θά είναι ψηλές και άδύνατες, θά υιοθετήσουν την φούστα πλισσέ ή κομμένη άν φόρμ, που είναι της μόδας έφέτος. Η ζακέτα είναι συνήθως διαφορετική από τη φούστα. Μπορεί να είναι από λαινάζ σκωτσέζικο με μικρά ή μεγάλα καρρσέ σε φούστα μονόχρωμη σκούρα ή αντίθετως. Αυτή την άνοιξη όλα είναι παραδεκτά, όλα γίνονται. Βλέπουμε στις συλλογές, ταγιέρ πολύ άνοικτόχρωμα, σκωτσέζικα σε τόνους άπρόσπουτος παστελιζέ σε φόντα γκρι ή μπέζ, όπως και σκωτσέζικα σε πολύ χτυπητά χρώματα που συνδυάζονται με μονόχρωμα μπλέ ή κόκκινα φωτιάς με τα όποια αποτελούν τολμηρές αντιθέσεις.

Οι γυναίκες μετρίου ύψους και πλάτους, θά προτιμήσουν το ταγιέρ ένός μόνου χρώματος ή συνδυασμένου με ύφασματα ριγέ. Οι λεπτές ριγές, χρησιμοποιούμενες κατά μήκος, κολλακέουν πολύ, φούστες πλισσέ σε ριγέ ύφασματα, των οποίων οι πτυχές αποκρύπτουν στους γοφούς άρισμένες ριγές οι οποίες φαίνονται μόνον κατά το βάδισμα, όταν άνοιγουν οι πιέτες, παρουσιάζουν γοητευτικά έ φ έ χρωματισμόν.

Οι ζακέττες μένουν κλασσικές και κλείνουν με μία ή δυο σειρές κουμπιά. Οι μπάσκες είναι πλατιές και γαρνίζονται με τσέπες κοφτές ή προσθετές. Τα μανίκια στενά, χωρίς παραμέντα, λίγο άνεβαστά στους ώμους.

Άλλες ζακέττες είναι πολύ άνοιχτές, άλλες πιο κλειστές με κοντά και στενά ρεβέρ και άλλες, χωρίς ρεβέρ, έντελώς κλειστές, έως τον λαιμό. Σ' αυτές, ο μικρός στρατιωτικός γιακάς άφήνει να διαφαίνεται ή λευκή ή σκούρα κηλίδα της μπλούζας.

Η μεγάλη μόδα του ταγιέρ συνεχίζεται και την μόδα της μπλουζας, και του κομψού και λεπτού ζιλέ. Τώρα που ο

καιρός είναι δροσερός ακόμα, θά φορέσουμε μπλουζες από ζερσέ, ντυντιβέλν, μουσελίν ντε λαίν κ.λ.π.

Οι μπλουζες θά είναι άνεβαστές με μανίκια μακρύα, πολύ σεμιζιέ. Ύψηλές ζώνες-κορσελέ, κουμπωτές έμπρός, δίνουν μία πολύ καινούργια γραμμή, έτσι καθώς δίνουν κάποιο φόρδος στο στήθος που σφίγγεται πάλι παρακάτω με το άμπιεσιάν. Η μπλουζα από σατέν ή κρέπ λευκό μένει πολύ κομψή στο σκούρο ταγιέρ, όπως και οι μπλουζες από δαντέλλα ή κροσέ. Αυτή που παρουσίασε ο Παριζιάνικος οίκος Κότσιο Βάρ από κλωστή ντεμισέ με γιακά,

τσεποδλες και πάτ έμπρός κεντημένα με τον κροσέ πολύ σφιχτά. Έχει ένα άδιαφιλονίκητο σίκ.

Χαριτωμένες επίσης είναι οι μπλουζες από ταφτά σανζάν, από σκούρο τουίλλ με άνοιχτόχρωμες βούλες ή με μικρά Περσικά σχέδια. Τα χονδρά στρά επίσης είναι πολύ μοντέρνα.

Τό ζιλέ κάνει σκληρό συναγωνισμό στη μπλουζα. Η Λώρα Μπελν λανσάρισε ένα άραιότατο ζιλέ που σχεδιάζει συγχρόνως ένα είδος σουτιέν, ούτως ώστε να καταργούνται τα ντεσοσύ που φαίνονται κάτω από τη μπλουζα ή κάνουν έξογκώματα στις πλάτες από το σφίξιμο επάνω από την μπλουζα. Είναι περιττό να πούμε, φυσικά, ότι ή μπλουζα αυτή είναι από άδιαφανές τζερσά του Ροντιέ.

Για τα ταγιέρ άμπιγιέ, θά μπορέσουμε να ξαναβγάλουμε στην επιφάνεια τα άραφα ζαιμπο από δαντέλλα βαρύτιμη ή από κεντημένο λινό που κοιμόταν στα συρτάρια μας επί χρόνια

— 57 —

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ηλιόλουτρα

Ζον

Τό προηγούμενο άρθρο σας έξέθεσα λεπτομερώς τους σοβαρούς κινδύνους που διατρέχει ή ύγεια (έξάντλησις, «συμφορη» σης πνευμόνων, φυματίωσης, καρκίνος του δέρματος) έκ της υπερμέτρου ήλιοθεραπείας και συνεπώς έκ της παρατεταμένης έπιδράσεως των ήλιακών ακτίνων. Για τους λόγους λοιπόν αυτούς, είπαμε ότι πρέπει να προσέχετε όταν εκτίθεσθε στον ήλιο, ούτως ώστε ή έπιδρασή του να σας είναι ωφέλιμος και όχι επιβλαβής.

Αφού λοιπόν ρωτήσετε προηγουμένως τον κουράντε γιατρό σας και σας έπιτρέψη την ήλιοθεραπεία και τα θαλάσσια λουτρά, πρέπει ν' αρχίσετε ως έξηρε την έφαρμογή των: την πρώτη ήμέρα που θ' αρχίσετε την ήλιοθεραπεία ή τα λουτρά σας, δεν πρέπει να μένετε περισσότερο από πέντε λεπτά εκτεθειμένοι στον ήλιο. Μόλις αισθανθήτε να σας τσιμπά ή έπιδερμής, πρέπει άμέσως ν'

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

1. Οι φούστες είναι κοντές και φαρδιές. Οι ζακέττες μακρές. Τα ύφασματα σε αντίθετους χρωματισμούς.

2. Τό πλισσέ έχει την τιμητική του. Τό βλέπουμε τόσο στ' άπογευματινά φορέματα, όσο και στα ταγιέρ και στις βραδυνές τουαλέττες.

3. Η λευζερύ συνοδεύει παντού τα άνσάμπλ. Πλαστρόν από λινό, μπλουζες από όργκαντίνα, γαρνιτούρες από «νταντέλ άγκλαίζ», Ένα μικρό βελούδινο γιακαδάκι συμπληρώνει χαριτωμένα αυτά τα «φρουφρού».

4. Τα μαγνά όλα φαρδύνουν έλαφρά προς τα κάτω. Τό φάρδος μπορεί να τό δίνουν πιέτες που αρχίζουν από τους ώμους ή από τη μέση. Για τό μοντέλο αυτό, επιβάλλεται μία φαρδιά ζώνη πολύ σφιχτή.

5. Τα παπούτσια είναι πολύ εργασμένα. Όσο περισσότερες ντεκουπέχουν, τόσο πιο μοντέρνα είναι.

6. Τα καπέλλα είναι σε στυλ «Ντιρεκτουάρ». Είναι γαρνιρισμένα άφθόνως με πολύχρωμα λουλούδια και βουαλέττες.

7. Οι βραδυνές τουαλέττες είναι πιο νεανικές παρά ποτέ. Σε άνοιχτά χρώματα, έξαιρετικά φαρδιές, με μανίκια, με γιακαδάκια που κάνουν τις γυναίκες να μοιάζουν με μαθητριάδες.

8. Τα μπολερό έξακολουθούν να φοριούνται πολύ. Είναι άπαραίτητα στην τουαλέττα και συμπληρώνουν άρμονικά τη γυναικεία γάρη.

9. Τα γάντια είναι κάποτε από τό ίδιο ύφασμα του φορέματος. Είναι συχνά κοντά και πολύ εργασμένα.

10. Και τί θά πείτε για την μεγάλη νουβωτέ: τό μεσοφόρι των γιαγιάδων μας! Φοριέται με τ' άπογευματινά φορέματα και είναι όποχρεωτικώς μοκρότερο από τό φόρεμα, ώστε ν' αφήνει να φαίνονται οι δαντέλλες που τό γαρνίζουν καθώς και τα παλαιά φιογκάκια.

αποσυρθήτε στην σκιά. Την επομένη ημέρα μπορείτε να μείνετε δέκα λεπτά, αλλά υπό τον όρον να κινηθείτε στον τόπο που περιβάλλεται. Ουδέποτε πρέπει να μένετε ακίνητοι ή καθισμένοι κατά την ηλιοθεραπεία και μάλιστα επάνω στην αμμουδιά. Την τρίτη ημέρα θα παραμείνετε επί ένα τέταρτο και ούτω καθεξής, αναλόγως της άντοχης της επιδερμίδος σας. Κατ' αυτόν τον τρόπο δεν κινδυνεύετε να πάθετε καμιά κακία, και θα ωφεληθείτε πολύ ή ηλιοθεραπεία γενικώς τον οργανισμό σας.

Εκτός όμως των μέτρων που πρέπει να λαμβάνετε για την γενική υγεία, νομίζω πως είναι η κατάλληλη στιγμή για να σας γράψω και για τις προφυλάξεις που πρέπει να πέρνετε την εποχή αυτή για την καλή διατήρηση της επιδερμίδος σας. Γιατί, εκτός των άλλων, η παρατεταμένη έκθεση του σώματος στον ήλιο, επιφέρει έντονο έρεθισμό της επιδερμίδος και οδυνηρά εγκαύματα από τα οποία προκαλούνται επώδυνα σκασιμάτα και έτσι η ηλιοθεραπεία, εκτός από τις άλλες αλλοιώσεις (λεκέδες, εξανθήματα, πανίδες, καρβουνίσματα) χάνει συνάμα και την μαλακότητά της και την ελαστικότητά της ούτω ρυτιδώνεται. Και όταν μια φορά συμβεί αυτό, δύσκολα επανακάθεται η επιδερμίδα στην ανθηρότητά της, την δροσιά και την φυσική της διαφάνεια.

Για να προλάβετε λοιπόν τις επικίνδυνες κι' αναπόφευκτες καταστροφές της επιδερμίδος και τα ήλιοκαύματα, πρέπει να μη εκθέτετε απ' ευθείας στον ήλιο το πρόσωπό σας. Να μη βγαίνετε από το σπίτι σας το καλοκαίρι χωρίς βέλο ή χωρίς ομπρέλλα, και δίχως νάχετε αλλεΐψη το πρόσωπό σας με ειδική για το καλοκαίρι δροσιστική τσωνική λοσιόν. Επίσης το καλοκαίρι ν' αποφεύγετε να βάζετε στην μύτη σας κρέμα, γιατί είναι έσφαλμένη ή γνώμη, ότι αυτή κρατεί την πουδράδα... Τουναντίον αμείβει την γυαλάδα. Να πουδραρίζεστε ελαφρά και χωρίς υπερβολή, το μόνο δε που θα πρέπει να κάνετε, είναι να επαναλαμβάνετε συχνά αυτή τη δουλειά.

Όστε, αν επιθυμείτε να διατηρήσετε την υγείαν σας και ένα δροσερό δέρμα και καθαρό, χωρίς πανίδες, εξανθήματα και κοκκινίλες, πρέπει απαραιτήτως να παίρνετε από την άνοιξη και κατά το καλοκαίρι όλες τις ανωτέρω προφυλάξεις.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

"Ώκηνή Δωματίου,"

PAUL GERALDY

Τί με ρωτάς γιατί δε σου μιλώ;
Δε βλέπεις πού η στιγμή μας έχει φτάσει;
Κι' αυτό το βράδυ τόσο σ' αγαπώ,
σά νάμαι: εγώ, καλή, πού σ' έχω πλάσει!
Ο πόθος μου σε σέβανε πετά
σφίξε με πάνω στην καρδιά σου αυτό το
βράδυ.
Κι' αυτά τα χείλη σου πού μένουν σφα-
λιχτά,
ας μου χαρίσουν το βελούδινο τους χείλι.

Τώρα, χαμήλωσε λιγάκι αυτό το φως...
Μέσ' στο μισόφωτο τα μάτια σου ως μι-
λήσουν
κι' ο κάθε ψίθυρος θα γίνεται ακουστικός
ήταν τα χείλη μου τα χείλη σου θα κλεί-
σουν.

Αυτό το βράδυ τόσο σ' αγαπώ
πού δεν μπορώ γι' αγάπη να μιλήσω,
Ω! Πώς μ' άρεσει, της καρδιάς σου
τον παλμό
πού απ' της καρδιάς μου δεν μπορώ να
ξεχωρίσω.

Τώρα χαμήλωσε περισσότερο το φως
και μην κινήσαι, στάσου φρόνιμη λιγάκι...
Νοιώθω να γίνουμαι κοντά σου έτσι μι-
κρός
σαν ένα άμαρτητο στον έρωτα παιδάκι...

Μά τ' είναι πάλι; Τί να θέλουν και κτυ-
πούν;
Ω! Είναι η ώρα του καφέ, τώχα ξε-
χάσει!
Μην τους αφήσεις μέσ' στην κάμαρα να
μπούν,
δεν έχω διάθεση το φόντο να χαλάσει.

Έτσι! Τί σου λέγα προχτήτερα, καλή;
Πώς! Θέλεις τον καφέ σου άμέσως
τώρα;
Με συγχωρείς, εγώ ξεχάστηκα πολύ,
αφού έσπτο τον πίνεις πάντα αυτή την
ώρα.

Να σου σερβίρω; Στάσου. Πώς τον θές;
Μ' ένα κουμάτι ζάχαρι σου φτάνει;
Είναι νομίζω πιο καλός από τον χθές.
Πάρε, γλυκειά μου, το δικό σου το φλυ-
τζάνι.

—Μά πόσο Θεέ μου, είναι εδώ μέσα σιω-
πής;
Δεν μπορώ διόλου να υποφέρω το σιω-
πικό.

Σήκωσε λίγο αυτό το φως, γιατί συχνά
με νευριάζει το μισόφωτο το βράδυ...

Μετάφρασις

ΜΙΧΑΙΟΥ ΓΑΛΑΤΗ

ΤΑ ΜΑΥΡΑ
ΓΥΑΛΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 43)

κα! ή μάλλον όχι, άφησε, πάω εγώ!
Η Μισελίν καθόταν σε μια μεγάλη
πολυθρόνα, κοντά σ' ένα τραπέ-
ζακι με μια λάμπα. Ήταν το ίδιο
δμορφη, το ίδιο φρέσκια, αλλά ένα
ζευγάρι μαύρα γυαλιά της έκρυβε
τά καταγάλανα μάτια. Στά χέρια
της κρατούσε ένα μπαστούνι.

Ο Τόνιο άνοιξε την πόρτα δια-
κριτικά, χωρίς να τον άκουση ή
νέα. Την κύταξε για λίγο κι' ύστε-
ρα φώναξε:

—Μισελίν!
—Τόνιο!.. τοῦ ἀπήντησε μια γλυ-
κειά φωνή.

Το παραμορφωμένο πρόσωπο του
Τόνιο έλαμψε από το φως της χα-
ράς.

—Αγάπη μου, ώστε τιμωρήθηκες
και σὺ σκληρά λοιπόν;

—Ναί, εσύ όμως γιατρέυτηκες,
φώναξε αυτή. Εὐτυχώς... στο πρό-
σωπό σου δεν έμεινε κανένα ίχνος
από το δυστύχημα. Ένω εγώ, έχω
σα τὰ μάτια μου... "Ω! δεν σου
κρατάω κακία... Μπορώ και είμαι
εὐτυχής, παρ' όλα αυτά.

Έσκυψε από πάνω της, γεμάτος
ελπίδες...

—Μισελίν, μ' αγαπάς, λοιπόν, α-
κόμα;

—Τόνιο... αγαπημένε μου!...

Έσήκωσε τὰ γέφια της και γά-
δεψε άπαλά το πρόσωπο του νέου.

—Το ώραίο σου πρόσωπο! ψιθύρι-
σε. Το προσωπάκι σου πού δεν θά
το ξαναϊδῶ!... Ξέρεις ότι κουράστη-
κα πολύ για να σ' ανακαλύψω; Γι-
ατί να φύγης από το σινεμά τόσο
νωρίς;

—Δεν σου είπαν ότι είμαι...
Τὸν διέκοψε ζωηρά.

—Δεν θέλησα τίποτα ν' άκούσω.
Είναι τόσο κουτσουμπολόηδες οί κα-
λιτέχνες... Τὸν ζηλεύουν όλοι τὸν ο-
μορφό μου Τόνιο.

Αδυνατώντας νὰ πιστέψη ὁ Τόνιο
άφήρεσε σιγά-σιγά τὰ σκούρα γυα-
λιά της Μισελίν. Τὰ μάτια της έμει-
ναν άκίνητα, τὸ βλέμμα της νεκρό..

—Θέλεις νὰ βεβαιωθῆς, αγαπημέ-
νε μου; τοῦ εἶπε εκείνη χαμογελῶν-
τας μελαγχολικά. Καί ὅμως εἶναι
εἶναι ἀλήθεια...

Τὸ ψέμμα της θά της στοίχιζε
βέβαια λίγο, γιατί θά ήταν ὑποχρε-
ωμένη νὰ χαίρεται τὰ λουλούδια
καί τὸ φῶς πίσω ἀπὸ ἕνα μαῦρο
πέπλο, ἀλλὰ τί ἐσήμαινε αὐτό, ἀφοῦ
ὁ Τόνιο θά την ἀγαποῦσε καί θά την
κρατοῦσε γιὰ πάντα κοντά του;

ΛΩΡΕΤ ΖΑΚ

Εικόνα

Γέρνει ή μητέρα και κυττά
στην κούνια τὸ παιδί της
—κομμάτι ἀπὸ τὴ σάρκα της
ψυχὴν ἀπ' τὴ ψυχὴ της.
Ροδίζει και κυττάει κλαψὰ
τὸν ἄντρα πὸν σφυρίζει
χαρούμενος παρὰμερα.
Στὸ βλέφαρο ἀναβλύζει
τὸ δάκρυ τῆς Χαράς λαμπρό,
καί στάζει πάνω στὸ μαρμό...

ΦΩΤΟΣ ΣΚΟΤΑΔΗΣ

— ΕΕ —

Τὸ ρολόγι μας

Θυμᾶσαι τὸ ρολόγι μας, π' ἀκούραστα
χτυποῦσε
μᾶς ξύπναγε χαρούμενα, μᾶς κοίμιζε
γλυκά!
Θαρρεῖς ἀπ' τὴν ἀγάπη μας ὅτι κι' ἐκεῖ-
νο ζοῦσε
καί τώρα πιά νεκρώθηκε κι' ἔπαυσε νὰ
χτυπᾷ

ΚΟΥΛΑ ΖΑΦΕΙΡΕΛΛΗ

— ΕΕ —

Συντρίμματα...

Μία συννεφιά βαρειά ἔξω, καί μέσ
στην ψυχὴ μου κι' ἀτέλειωτη θλίψη...
"Ὅλο κι' ή σκέψη παίρνει φτερά καί
φεύγει καί πάει ἀλλοῦ, σὰ μακρινὰ τῆς
ζῆσης μου χρόνια..."

Τί πλήξη, Θεέ μου!.. Τί φοβερὴ ἁ-
νία, καί πόσο βαρὺ τὸ ξεσκεπασμα πάλι
τῆς θύμησης!...

Νά, στέκεις πάλι ἐσὺ μπροστά μου τώ-
ρα, χλευάζοντας τῆς μοναξιάς μου τὴ
λύπη!... Σὺ πού τῆς ζωῆς μου ἐπῆρες τὰ
καλλίτερα χρόνια, κι' ἦσουν αἰτία ν' ἀ-
πλωθοῦν τόσο νοσηρὰ στὰ μαλλιά μου τὰ
χιόνια!...

Τί θέλω καί ζω; Τί ποθῶ τὴ ζωὴ πιά
τὰ μου φέρει;

Τὸν Έρωτα; Πῆρε ἀλλοίμονο πιά ὁ
λάκαιρη τὴν ψυχὴ μου. Τὴν φίλια; Τί ἁ-
νόητο πρᾶγμα; Τί μπρίο... Έπέρασε κι'
αὐτὴ. ἐκτέλεσε τὸ καθήκον της, καί τώ-
ρα μ' ἄφησε καί τραβᾷ τὴν δικὴ της πο-
ρεία...

Τί πλήξη, Θεέ μου! Τί φρικτὴ δυσ-
θυμία ποῦναι ἀπλωμένη θαθεῖα στὴν ψυ-
χή μου!... Μά γιατί; Ποῖος μπορεῖ ν' ἁ-
παντήσει; καί λίγη γαλήνη στὴ ζωὴ μου,
νὰ χύσῃ;... Δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς Μά
ποιός, ν' ἀπαντήσει;

Η ζωὴ μου ἐτέλειωσε πιά, δὲν ἔχω
κανέναν, μὰ κανέναν πὸν νὰ μ' ἀγαπήσῃ.

Μία συννεφιά ἔξω, καί μέσ' στὴν ψυ-
χή μου, κι' ἀτέλειωτη θλίψη...

ΜΑΡΙΚΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Ψυχὴ μου... κλάψε

Πόσο δυστύχησες στὴν μάταιη τούτη
ζωή!

Ήρθε, ψυχὴ μου, ἡ ἀγάπη ἡ ξελογιά-
στρα μιά βραδυά, νὰ σε γελᾷ, νὰ σε
μαγέψῃ, νὰ σε σκλαβώσῃ. "Ὅ! Πόσο ὡ-
ραία ἦταν ἡ ἀγάπη τότε! Εἶχε ξανθὰ κυ-
ματιστὰ μαλλιά, κι' ἄθωα—ὦ, πόσο ἁ-
θῶα— γαλανὰ μάτια! Σὲ σκλάβωσε, κι'
ἀγάπησες μ' ὅλη τὴν δύναμή σου μ' ὅλη
τὴ θερμὴ μῆς ἀθῶας, ἀπλοϊκῆς ψυχῆς.

Γνώρισες, ὦρε, ὦρες, καί σὺ τὴν εὐ-
τυχία, δὲν λείω! Ὑπῆρξαν καί στιγμὲς
γλυκῆς, στιγμὲς πανώλης, ἀλυσιόνητες
στιγμῆς... Μὰ ἡ ἀγάπη θέλει θύματα,
πολλὰ θύματα. Θύματα πὸν θοῖσκει ἁ-
νάμεσα ἀπὸ ἀφελείες, ἀπὸ ἀμέριμνες ψυ-
χῆς, σὰν καὶ σένα.

Υστερα, ψυχὴ μου, σ' ἄφησε, ἀδιά-
φορη, τρελλή, σ' ἐγκατέλειψε σκυφτὴ
στὸν πόνο σου, μόνη... Ποῖος σε προσέ-
γει; Ποῖος σε καταλαβαίνει, σε παρηγο-
ρεῖ;

Κλάψε, ψυχὴ μου... κλάψε Κλάψε γιὰ
νὰ νιαυρεῖς, γιὰ νὰ ἐξαγνιστῇς, γιὰ
νὰ ξεχάσῃς μιά γαμμένη ἀλυσιόνητη ζωὴ.
Κλάψε, γιὰ νὰ σβύσουν τὰ δάκρυά σου
τὸν πόνο σου...

Κλάψε... ὁ ψυχὰ μου, κλάψε!

Ρ. Α. Κ.

— ΕΕ —

Περασμένα

Κάποιες χαρούμενες στιγμῆς ξανάρχον-
ται ἀπ' τὰ παλιὰ
πού μοιάζουν ὄνειρα γλυκὰ, ὄνειρα περα-
σιμένα.

Ἡλιοι πὸν ἀχτινοβολοῦν καί στέλνουν
ἐπειρα φίλιὰ
σὲ λουλουδιὰ πὸν δὲν ἀνθοῦν κι' εἶναι πιά
μαρμαρένα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Φ. ΦΡΑ ΤΗΣ

— ΕΕ —

Στὴν ἀγνωστὴ

Χρόνια καί χρόνια σὲ περιμένα μετὴ
χαρὰ καί μετὴ πόνο...
(τὸν πόνο πάντα περισσότερο εἶχα γιὰ
σύντροφό μου μόνο...)

Χρόνια καί χρόνια σὲ περιμένα μετὴ
γαλήνη καί μετὴ σάλο
(ξεσποῦσε ὁ σάλος πάντα πάνω μου, μ'
ἀναθρασὺ πὸν μεγάλο)

Χρόνια καί χρόνια σὲ περιμένα μετὴ
ἀσπὴ καί μετὴ δαίλι
(τὸ δαίλι ἔβλεπα νὰ γάνεται, χωρίς ἑ-
σένα νὰ μὲ στελεῖ).

Χρόνια καί χρόνια σὲ περιμένα, μετὴ τὴν
ἐλπίδα σὲ προσμένω
(κι' ἂν δὲ σε βρῶ καθὼς φαντάστηκα,
αἰώνια θὰ σε περιμένω...)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΤΣΙΜΠΚΟΣ

"Ὀνειρα

Ταξιδεμένα μου ὄνειρα,
τῆς Φαντασίας παιδιὰ,
χρυσὰ πουλιὰ, μῆς ἀνοιξῆς
ἀνθη δροσολουσμένα...
Ταξιδεμένα μου ὄνειρα,
ἐρμη φωλιὰ ἡ καρδιά,
ἀποξητὰ τῆς τριλλίης σας,
πουλιὰ μου ἀγαπημένα!

Πουλιὰ πὸν τώρα ἀπόμακρα
σὲ ποιά ἀκρὴ ἀλαργινῇ,
σὲ ποιά μου χώραν ἀγνωστὴ
νὰ σειοῦνται τὰ φτερά σας;
"ὦ ξαναρθῆτε μου, ὄνειρα,
πουλιὰ πὸν ἡ φωτεινὴ
διάστειρη νύχτα ἐπόθησεν,
ἐλάτε στὴ φωλιὰ σας...

"ὦ ξαναρθῆτε... Εἶν' ἄσπρη
γιὰ μετὴ τούτῃ ἡ νυχτιά
πού ὅλη ἡ ψυχὴ ἐνοστάλησε
τῇ μαγικῇ ὁμορφίᾳ σας...
Πουλιὰ πὸν τώρα ἀπόμακρα,
ροιά λυδικῇ φωτιά
ζητώντας, πλανετήκατε
κι' ἐσθύστηκε ἡ λαλιὰ σας;

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

— ΕΕ —

Μπροστὰ στὸν θάνατο

Πῶς θὰ τοῦ παρουσιαστῶ σὰν θάοθη
ἀπρόσκλητος νὰ μοῦ χτυπήσῃ τὴν πό-
τα; Πῶς θὰ νὰ σταθῶ μπροστὰ στὴ δύ-
ναμή του;

Λέω γρηγοῦν νάμαι καί σὲ ραβδί ἁ-
κουπόντας σὰν λυτρωτὴ νὰ τὸν δεχθῶ,
πρόσχα νὰ τ' ἀνοίξω τὴν παλιὰ τὴν
πόρτα καί, κυττώντας τὸν πάνω ἀπ' τὰ
νυαλιὰ ἀδεΐλιαστα νὰ τοῦ χαμογελάσω—
τὸ τελευταῖο χαμόγελο δοσιμένο σ' αὐτὸν
πού ποτὲ δὲν τ' ἀρνήθηκα. Ὁ ἄφῃσ
πίσω μου γενναϊὸδωρη τὰ ἔργα μου—πα-
ιδιὰ κι' ἐγγόνια—, κι' ἀδιαφορώντας γιὰ
τὸν πόνο τους θὰ ξανοιχθῶ σ' ἕναν ἄλλο
κόσμο.

Κι' ἂν πάλι μοῦρθε σὰν γαμπρός καί
μ' ἔρωτα τὴν πόρτα μου χτυπήσῃ; Τί φο-
βῆ! Νύφη στὰ κάτασπρα θὰ τὸν δεχθῶ,
κυττώντας χαμηλὰ μὴν ἀντιρῶσθαι τὴ νε-
ρακίσις του ματιὰ, μετὴ πρὸς ὅσον σὰν
τὸ κεφάλι πὸν θὰ με συντροφεύῃ καί τρέ-
μοντας τὸ χέρι θὰ τοῦ δώσω τὸν αὐτὸς
θὰ σφίξῃ μέσ' στὰ σκελετωμένα δάκτυ-
λά του.

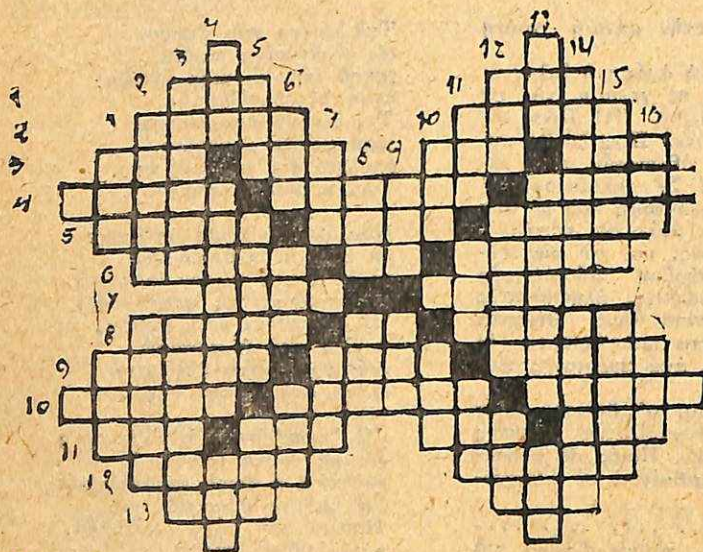
Ὁ ἀγογεθαίνων γύρω μου λουλού-
δια πὸν λίγο πρὶν σὲ περιβόλια εὐώδια-
ζαν, κι' ἀταίριαστα σὰν σὲ Θεό, τὸ θυ-
μιστὸ θὰ με σκεπάζῃ με νεφέλες.

Ἡ λημονιά, στερεὴ παρηγορητέρα, θὰ
κλείσῃ τὴν αὐλαία στὴν τελευταία τράχη
τῆς ζωῆς μου ἀνάμεσα Θανάτου καί
Ζωῆς.

ΗΛΕΚΤΡΑ Π.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1.—... σταυρόλεξα. — Αισθητήριο οργανον.
- 2.— Πολλά χαρτονομίσματα μαζί. — Νήσος του Αιγαίου.
- 3.—...και άκρεια. — Τραγουδι. — Έχουμε όλοι οι άνθρωποι στο σώμα μας. — Μετεβλήθη εις στήλην αλφάβητος.
- 4.— Καταστρεπτικός έντομον. — Ναός της Ήρας. — Όχι άργά.
- 5.— Τα προϊόντα χωρίς την πρόθεσιν. — Τό τρώμε όλοι το Πάσχα. — Υποδιαίρεσις διδύλου (διβλιοδετικής).
- 6.— Θαλάσσιον όπλον. — Όμοιόν (δημοτ.). Οι διαδόσεις άνορθόγραφας.
- 7.— Αεράκι. — Πακέτο.
- 8.— Μονάς χωρητικότητας. — Άνθη. — Μονάς μήκους.
- 9.— Ό άσυναίρετος ένεστώς του δηλώνω. Τα κάωμε τις έορτές. — Καταστάσας ύσασα.
- 10.— Τεμάχιον ξύλου. — Τα έχοντα σχέσιν μεταξύ των. — Δεν ισχύουν.
- 11.— Ύμέτερος. — Φυτρώων. — Γράμμα. — Σύνδεσμος.
- 12.— Άρχαίος νομοθέτης. — Άναρχο. — Ειρήνη (αυτ. πλ. ηθ.).
- 13.— Ό ίδιός σου, άνορθόγραφος. — Βλέπει.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1.— Χειμερινόν σπόρ. — μέσον φωτισμού.
- 2.— Αυτό το προσφέρει κανείς. — Έκεί πατούν τα σταφύλια.
- 3.— Η σύντροφος του λέοντος. — 1. — Στοιχειώδης (έλαστικός άνορθόγραφος).
- 4.— Όργανον αισθητήριον. — Η δύναμις καθ' κράτους. — Ητο από τα Σόδομα και Γόμορα.
- 5.— Όχι ψεύδεις. — Άχρηστεύω έγγραφο. — Άπαράκλητον την νύκτα.
- 6.— Τώρα. — Άρχαία θεά. — Σύνδεσμος συμπλεκτικός.
- 7.— Χρονική υποδιαίρεσις. — Όταν δεν άνατέλλη (α' πρόσωπον).
- 8.— Τό ήμισυ στρατιωτικού παραγγέλματος. — Ό μάτοκος της Ιονίας.
- 9.— Σύνδεσμος υποδακτικός. — Συμπε-

ρασματικός σύνδεσμος.

10.— Προσωπική άντωνυμία (δοτ.). — Μία των πέντε αίσθήσεων.

11.— Τώρα. — Άλλοίμονον.

Υπήρχε.

12.— Άδην συνάγει τίτλους. — Σέβασαι, έκτιμās. — Πρόθεσις.

13.— Ζώνη κατοικίδιον. — Άνώτερος διοικητικός υπάλληλος (ελητ.). — Οίκος ραπτικής.

14.— Έθνη. — Κόσμος ποιητής (Κλητ.). — Όχι άδίκια.

15.— Άντικείμενα συσ-

σσωρευμένα. — Τα τρώνε οι Έβραίοι το Πάσχα.

16.— Άντωνυμία έρωτηματική. — Χρονική υποδιαίρεσις.

Άποστολές κ. Γ. Δ. Σ. — Άθήναι).

— — —

ΤΙ ΕΞΕΛΑΣΕ:

Η Ρίτα φθάνει στην πλάζ, αλλά όχι όπως έπρεπε. Έχει ξεχάσει δυο πράγματα τα όποια υπάρχουν στην παρακάτω είκόνα μας. Βοήθε τα ποιεί είναι:

ΔΥΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΚΡΙΒΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΩΝ

Είθετε ταχώς και ακριβώς στοχεύοντας λογισμούς σας: Θα το αποδείξετε αν απαντήσετε ορθώς και σε χρονικό διάστημα μικρότερο του λεπτού, στα παρακάτω δυο έρωτήματά μας:

1ον. Ό Σμιθ είναι ο όφειλέτης του Μπρόουν, στον όποιο χρωστά 100 λίρες. Ταυτοχρόνως όμως ο Σμιθ είναι ο πιστωτής του Τζάκσον. ο όποιος του όφειλει 115 λίρες. Συνεπώς, αν ο Μπρόουν πάρει 100 λίρες από τον Τζάκσον και δώσει 15 στον Σμιθ, όλα τα χρέη πληρώνονται. Είναι ακριβές αυτό, ή όχι;

2ον. Τό ανάστημα του Δαυίδ είναι μικρότερο του ανάστηματος του Άνδρεά. Άφ' έτέρου ο Τάκωδος είναι κοντήτερος από τον Δαυίδ. Κατά συνέπειαν ο Άνδρεάς είναι ύψηλότερος του Τάκωδου. Είναι ακριβές, αυτό ή όχι;

— — —

ΜΙΑ ΚΛΟΠΗ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Σ' ένα Μουσείο έργων τέχνης, έγινε μια κλοπή. Έκλαπη από ένα άγνωστο Ένα πινάξ του Γκρέκο, κατά τον έξής τρόπο, όπως αφηγείται στην αστυνομία ο φύλακας του μουσείου:

— Ήμουν στην στοά όπου δεν ύπήρχε παρά ένας μονάχα επισκέπτης. Έξαφνα, μπήκαν μέσα μερικοί φοιτητάι οι όποιοι αποτήνθηκαν σε μένα με διάφορες έρωτήσεις. Όταν τους άφησα για να συνεχίσω την δουλειά μου, είδα τον επισκέπτη περι του όποιου σάς ανέφερα να περά από το παράθυρο έξω, κρατώντας στο χέρι του ένα Γκρέκο. Ήταν ο πινάξ τον όποιο είλε κούνη γύρω-γύρω από το γάβρο του μ' ένα ξυραφάκι την ώρα που έγω ήμουν άπασχολημένος με τινος φοιτητάς. Έπρεξε άμέσως στο παράθυρο και είδα τον κλέπτη να μπαίνει σ' ένα σάκο-γύψο που περιέχενε και νά πεύνη. Είνα τόσο ταλαντώδης που δεν σκέπτηκα να πάρω τον λοιθιδ του αυτόνηχτου.

— Κόνατε άσχημα. Είδατε τίποτε με-

τά την κλοπή;

— Όχι.

— Όχιτε το κλειστό παράθυρο;

— Όχιτε!

— Όρατα! Σας συλλαμβάνω ως συνένοχον του κλέπτου.

Γιατί ο αστυνομικός έήρηνσε έτσι;

— — —

Λύσεις παιχνιδιών του προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 601 ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Σαλμανασός. — Τελαμώνιος.
- 2) Ωά. — Οί. — Τι.
- 3) Άτ — δας — μάτ — πά.
- 4) Επί — άβάσιμα — ώς.
- 5) Τό — ναι — σάν — μήλα.
- 6) Ρά.
- 7) Άλεπού — λίστα — σπάθη — κάραβι.
- 8) Μόστ — Άλαί.
- 9) Μιοϋτι — μασσάζ — πόρπη Ρασσάι.
- 10) Σίκ — ποδ — ξαρ — δτι.
- 11) Σοφοκλής — Κβσσιάνι.
- 12) Β. Κ. — νας — άπάχαι — πα — σό.
- 13) ΑΑΑ. — Γάο.
- 14) Κ. Ρ. Ν. — ζε — ξιμ — τό.
- 15) Όια — Ρας — λαέ.
- 16) Υπό — δε — έρ — Άβα.
- 17) Σαμουράιους. — Κορδιλιέραι.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Σουηδία. — Μισσορής.
 - 3) Λάτ — ήρεμο — Άβακούμ.
- (Συνέχεια στη σελίδα 64)

Μεταξύ μας

Πύρρον Κατσούλην. Καλή μόνο ή άρχη. Ύστερα τα χαλάει με κοινότητες και χιλιοσιωμένες φράσεις.

Γιάννην Χρωμοβίτην. Έχει άρετά καλά σημεία που δείχνουν κάποιο ταλέντο, αλλά γενικά το θέμα του και ή γλώσσα του βαρεία και όχι κατάλληλα για το περιοδικό μας. Στείλτε μας τίποτε άλλο.

Γεώργιον Μ. Πρωτοψάλτην. Το θέμα δεν είναι άσχημο αλλά το γράψιμο ύστερεί πολύ. Άπλοϊκό, όχι στρωτό και καθόλου λογοτεχνικό. Διαβάστε Έλληνας πεζογράφος.

Ντόρην Κ. Μάς ήρθε παράκαιρα δυστυχώς. Η πρότασίς σας υπεβλήθη στην Διεύθυνση, αλλά είναι δύσκολη ή πραγματοποιήσις της. Σας ευχαριστούμε για τό ένδιαφέρον σας.

Άνθην Άλλέαν. Διορθώθηκε άρετά το «Σ' αγαπώ» και θα τό δημοσιεύσωμε όταν έλθη ή σειρά του.

Άντώνην Δάλλον. Έξεζητημένα και μονότονα γραμμένος ο «Σιωπηλός πόνος». Άποφεύγετε τις κουραστικές επαναλήψεις των ιδίων φράσεων καθώς και τις ακρότητες φράσεις σαν αυτή λ.χ. «παρατηρώ την μέση από όμυγλη σιλουέτα σου» κ.λ.π.

Μαρίαν Μπουκουβάλα. Ούτε οι «Άγιες άσπένιες τούφερες» δεν μας ίκανοποίησαν. Σχοινοτενείς και άδοσλευτές φράσεις στην άρχη, σχολαστικές και στομφώδεις εκφράσεις στο τέλος. Κ' εκείνο τό «στερέωμα του κορμιού μου» πολύ άντιασθητικό. Μή βιάζεστε.

Δεσμώτην. Δευκάδα. Η «Νεράιδα» έντελώς πρωτόλειο και με έσφαλμένη ούμια. Το «Χοιστός Άνέστη» σχετικά καλύτερο από άπόψεως τεχνικής, όνι όμως και δημοσιεύσιμο.

Θ. Α. Παπαγεωργίου. Σχε-

τικά καλύτερο τό «Στης νύχτας τό σκοτάδι» κι' αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο. Λείπει από τό στίχο σας ή άρμονία της ρίμας όπως λ.χ. στο τελευταίο έξάστιχο όπου ριμάρετε τό «γυναικά» με τό «μέρα». Το πρώτο έξάστιχο άρετά καλό. Ό «Ύμνος στην όμορφιά» άρετά σχολαστικός και σε παλαιά τεχνοτροπία. Κ' αυτός έχει λάθος στη ρίμα. Ό «Εφιάλτης» έκτός από δυό-τρία σημεία, προσωπικά γραμμένος, φλύαρος και άρετά κοινός. Κ' έπειτα φαίνεται και πρόχειρα γραμμένος σε σημείο που να σας ξεφύγουν συντακτικά λάθη όπως «ν' άκούσης τον τελευταίο παλμό της καρδιάς μου που σε λίγο θα πάψη πιά να ύφίσταται τής ζωής». Μή βιάζεστε. Στείλτε μας τίποτε συντομώτερο και όχι τόσο φλύαρο.

Εφφη. Έγκρίνεται τό «Ξύπνημα πόνου» και θα δημοσιευθή με τη σειρά του.

Δ. Π. Δομοκόβ. Δυστυχώς τό ποιήμα σας δεν είναι δημοσιεύσιμο. Έχει πολλά τεχνικά λάθη, ύστερεί πρό πάντων στο μέτρο και στο ρυθμό. Νομίζομε ότι ή καλύτερη συμβουλή που έχομε να σας δώσωμε είναι να μην εκδώσετε άκόμη συλλογή αν και τα άλλα ποιήματά σας είναι σαν αυτό που μας στείλατε. Δεν ύπάρχει κανείς λόγος να διασπότη. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Η «Έβδομος» δεν παίρνει δικαίωμα κρίσεως.

Σ. Χ. Σ. Συμπαιθητικό τό πεζό σας αλλά σε πολλό κοινότοπο θέμα. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο. Με χαρά σας ξαναιδάμε.

Α. Στρεφτόν. Σας άπαντήσαμε ήδη στο προηγούμενο φύλλο μας.

Παναγιώτην Σενοπούλον. Τό σταυρόλεξό σας ελήφθη και έδόθη στον άρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε.

Ληνόν. Άδούλευτος άκόμη ο στί-

«Έβδομος»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Άγίων Άναργύρων 33

Τηλέφ. 28517

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος » » 125

Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10

» Αμερικνής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΣΙΔΗΣ

Π. Τσαλδάρη 10. Ύμητός.

χος σας. Έχει δυό-τρεις στίχους πιο επιτυχημένους τό ποιήμα σας που δείχνουν ότι με περισσότερη προσοχή ίσως να καταφέρνατε κάτι καλύτερο. Μην προχειρογράφετε άραδίζοντας μόνο λέξεις που ριμάρουν.

Ίάσμην Βελισσαρίου. Τό πεζό σας «Μεγάλη Παρασκευή» μάς ήθε παράκαιρα δυστυχώς.

Ζητείτε μια πούδρα ιδεώδη:
είναι η πούδρα Mystikum
του Scherk.
Κυτία 80.- και 50.-.

ΜΑΒΗΜΑ

Πρέπει ν' αρχίσετε ριζικά την περιποίησι της επιδερμίδος! Καθαρίσατέ την προσεκτικά με την Λοσιόν προσώπου Scherk! Καί κατόπιν διαβάστε τι σας λέγει τό βιβλιάρικι που είναι στη φιάλη: Ότι μόνον ή μέχρι του βάθους των πόρων καθαρισμένη επιδερμίς μπορεί ν' ανανεωθή! Καί να γίνη ωραία! Αυτό θα τό επιτύχετε με την βοήθεια της Λοσιόν προσώπου Scherk. Τιμή: Δρχ. 175.-, 190.-, 55.- και 35.-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΔΟΥΡΑΣ

Μαρπαρένην Γαρδενιαν. Εὐ-
σθεσὶ πολὺν νέαν ἀκόμην, μικρὴν μου φίλην, καὶ
πολὺν εὐτιστήν. Ἔτσι, μοῦ ἔρχεται νὰ σὰς
μαλώσω γιὰ τὴν τῶσθί σου ἀφέλεια καὶ
εὐπιστία ἃν δὲν ἦσασιν τόσο λυπημέναι.
Ἔπρεπε νὰ ξέρεστε ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἓνας
ἄνθρωπος νὰ εἶναι εὐπρόσωπος καὶ νὰ
λέγῃ ἐλκυστικὰ λόγια γιὰ νὰ τοῦ ἐπι-
στευθῇτε ἔτσι ἀπερίσκεπτα τὴν ἀγάπην
σου καὶ τὴν εὐτυχία σου.

Δυστυχώς τις περισσότερες φορές η ζωή διαπνέει τα όνειρα και τις ελπίδες που πλάσθηκε βασίζομενοι στα λόγια και το παρορμαστικό των ανθρώπων. Στην αρχή δεν καταλάβατε με τί άνθρωπο είχατε να κάμετε, έστω... "Όταν όμως πήγε στρατιώτης και δέν σας έγραψε ούτε μία φορά κι' έπειτα σας φέβηκε τόσο πρόστυχα έπρεπε να καταλάβετε ότι δέν έχετε να περιμένετε τίποτα από τον άνθρωπο αυτό. "Έχετε έπίσης λάθος αν νομίζετε ότι άρκει ένας άνδρας να είναι έγγράμματος και μορφωμένος για να είναι και τίμος. Γι' αυτό δέν σας μένει παρά να τον ξεχάσετε και να πρόσπαθήσετε με όλη τη δύναμη της θελήσεώς σας να σβύσετε ένα δεσμό που δέν μπορούσε ποτέ να καταλήξει στην ευτυχία που ποθείτε. Φυσικά, στην αρχή θα σας είναι λίγο δύσκολο αυτό, αλλά θα συνηθίσετε γρήγορα. "Όλα περνούν, όλα ξεχνούνται.

ΑΩΡΑ

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ δερ
ματολόγου ἱατροῦ μας

Μιν έρθαν, Κ. Θεσ)νίχην.
 Δυστυχώς, ιδιαίτερα άπάντησις δέν δί-
 δεται, χωρίς την μικρή κανονισθείσα διά-
 τούς αναγνώστας άμοιβήν των 50 δρχ.
 Λοιπόν πρόκειται περί δερμίδος. Να
 βάλετε στο πρόσωπό σας, όταν σας πα-
 ρουσιάζει την κατάσταση του μου γρα-
 φετε, μερικώς χλιαρές κομπρέσες με ά-
 ραιό βορικό. Δηλ. στα 2 ποτήρια νερό 1
 κουτάλι της σούπας βορικό. Μετά μ' ένα
 βαμβάκι θουτήγμένο στην κάτωθι λυσόλιν
 να περνάτε το πρόσωπον. Πράγμα που θα
 κάνετε και πού της πούδας, καθώς
 και κάθε βράδυ.

Eau de roses	200	gr
Glycerine	50	"
Borax	10	"

Ἡμέραν παρ' ἡμέραν νὰ κινεῖτε ἐνὰ ἀπόλοτρο, Ἀπλ. θὰ βασίσετε 5 ποτήρια νερό μέσα σὲ μιὰ καταρόλα. Ἀμα κοιλίσθη τραβώντας την ἀπ' τὴν φωτιά θὰ ρίχνετε μέσα 2 κουταλιές τῆς σούτας τῆς λιο καὶ νὰ ἀφήνετε τὸ πρῶτο σας ἔως 10 λεπτά ἐπάνω στοὺς ὑδατομυλούς. Ὁσαύτως δὲ διὰ φύσας πῆν ἐξοδημὰ νὰ χρησιμποιεῖτε τὸ κτυπημένον ἀσπράδι, αἰγυλὸν τὸ ὅποιον νὰ ξεκαθαρίζετε μετὰ δέκα λεπτά. Νὰ πλένεσθε πάντα μὲ μόλις χλιαρὸ νερό. Σαποῦνι, οὐδέποτε.

Γενεσιόφορον. Τώρα πλέον, ἔτσι, πού τὰ κατάφερε ἄλλος τρόπος ἀπό τὴν ἀφαίρεση μὲ μηχανήμα διαθερμιάς δὲν ὑπάρχει. Εἶναι ὁ μόνος ριζικός τρόπος

πος με τὸν ὁποῖο θ' ἀπαλλαγῇ ὁριστικὰ
 ἀπὸ τὴν ὑπερβίβασιν τοῦ προσώπου της,
 χωρὶς πόνους καὶ χωρὶς καμνιά ἀπολύ-
 τως οὐλὴ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ὀρίσω τιμὴ,
 χωρὶς νὰ ἰδῶ πόση ἐπιφάνεια καταλα-
 βανεῖ ἡ ὑπερβίβασιν. Ὡστε ἄς ἔλθῃ ἁ-
 πλὸς τοῦ λατρίου. Δεχομαί 11—1 καὶ 5/2—
 8 καθήμενος, ἐκτός τῆς Κυριακῆς.

Τ. Γ. Ἰωάννινα. Τὸ ἐξέμα δὲν μεταδίδεται. Πάντως νὰ παύσῃς τὸν καθισμὸ τοῦ μέρους μὲ σαποῦνι. Νὰ τοῦ δάξῃς καθημερινῶς κομπρέσες μ' ἄραια διάλυση βορικοῦ. Δηλ. σὲ 2 ποτήρια νεροῦ δρασκεμένο 1% κονταλάι βορικοῦ. Οἱ κομπρέσες γλιαφές. Κατόπιν πουδρόσημα μὲ φισάν. Νὰ κάνετε ἐπίσης 20 ἐνέσεις ἐνδοφλεβίως Ἑκτομπρόμ καὶ 20 συγχυγνάς αἰθαυμοδραπέας. Νὰ πῆτε στὸν γιαντορ σας καὶ θὰ ξέρῃ. Ἄν θέλετε περισσότερες λεπτομέρειες γράφετε μου τὴν διεύθυνσιν σας, ἐπισκεπτόντας καὶ 50 δοχ. γιὰ τὴν ἰδιαιτέρη ἀπάντησιν. Ἐπίσης νὰ ἀποφύγετε τ' ἄλμυρά, τὰ παστά, τὰ θαλασσινά, τὰ χοιρινά, τὰ οἰστανευματοῦχα καὶ σάλτσες, τὸ ξυδι καὶ ἀπὸ τὰ χορταρικά τὸ κουνουπίδι καὶ τὸ λάχανο. Ἐπίσης τοὺς δυνατοὺς καφέδες

καὶ τὰύτα. Μόνο ἔτσι θ' ἀπαλλαγῇτε τοῦ ἐκζήματός σας. Ἀλοιφές, τὰ πολλὰ πλυσίματα καὶ τὸ σαποῦνι θὰ σᾶς ἐπεκτείνω-
σουν καὶ θὰ ἐπεκτείνουν τὴν πάθησιν.

Μαθητὴν Ἀ. Β. Γ. Στὸ μέρος ἐκείνο, ὅς ἐκ τῆς μεγάλης χήσεως καὶ τῆς τριβῆς, ἔγινε Τοπικὴ πάγνυσις τῆς ἐπιδημιῶς καὶ ἐρεθισμός. Νὰ κἀνετα κομπρῆσες μὲ βορικοῦχο ἀραιὰ διάλυση καὶ νὰ πονοῦράτε κατόπιν μὲ τάλιν. Τὸ σπουδαιότερο δὲ νὰ πῶστε τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθειαν, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα εἶναι: πολὺ ἐπικίνδυνα. Ἄλλως τε ἡ ἥλικία σας εἶναι: πλέον τοιαυτῇ, ὥστε νὰ καταλαβαίνετε πὶ ὅσος περιμένει.

Συνεσταλμένον, Ἐνταῦθα. Πολλοὶ εὐχαρίστους νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ ἱα-
τρῆόν μου καὶ θὰ σᾶς καθοδηγήσω πῶς
θ' ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ τὴν ἀντιμαθητικὴν
σας πάθησιν, ἀφοῦ σᾶς ἐξετάσω καὶ κατα-
τοπισθῶ ἐπὶ τοῦ μεγέθους, τῆς ἐκτάσεως
καὶ τοῦ βάθους τῶν σουλῶν.

Μα ρα μ έ ν ο ν μ ο υ μ π ο υ κ ι.
 Πα ρ ο ν τ ι ζ έ τ ε δ ε ρ μ α τ ι κ ά ς ά λ λ ο ι ώ σ ε ι ς το ι-
 σ ύ α ς ό σ τ ε χ ω ρ ι ς π ρ ο σ ω π ι κ ή έ ξ έ τ α σ η ν ά
 μ η μ ο ρ ο υ ν ά σ ά ς σ υ μ β ο λ ή ς ό σ τ ε λ ε-
 σ μ α τ ι κ ή. Π ρ έ π ε ι ν ά σ υ ν τ ο ν ι σ θ ή η το π ι κ ή

περιποίησης με γενική θεραπεία λόγω της
υπαρχούσης γενικής καταστάσεως που εί-
ναι· και ἡ βασική αἰτία. Ὡστε περᾶστε
ἀπ' τὸ Ἱατρεῖον μου.

Ἐλ ἐ ν η ν, Ἐ ν τ α ὕ θ α. Πρὸς τὸ παρὸν καὶ ἐπὶ ἓνα μῆνα νὰ κάνετε τὴν ἐξῆς περιποίηση. Μετὰ τὸ πρῶνδ καὶ τὸ βραδυὸν πλύσιμο νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπὸ σας μ' ἓνα βαμβάκι δουτηγμένο στὴν ἐξῆς λoσιόν:

Alcool pure camphrè	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	90 »

Δυὸ φορές τὴν ἐβδόμηάδα ν' ἀλείφωσθε
 καὶ αὐτό. Τὴν μὲν μιὰ φορά μ' ἀσπραδί,
 τὴν δ' ἄλλην μὲ κόκο. Μετὰ 10 λεπτά
 ξεκαθάρισμα μὲ ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Με-
 τὰ μῆνα ξαναγράψτε μου

Μ. Ε. Ἐ ν τ α ῦ θ α. Ἡ συνταγή
τῆς προοδευτικῆς βαφῆς ποὺ ζητεῖτε εἶ-
ναι ἡ ἐξῆς:

Chlorure d' amonium	1,50 gr.
Acetate de plomb	1,30 »
Fleurs de soufre	1,80 »
Alcool pur	20 »
Glycerine	40 »
Eau de roses	200 »

Ν. Ίωαννίδ. Προληπτικά μέσα
γιὰ τὴ λείκανση δὲν ὑπάρχουν. Ἄν θέ-
λετε νὰ μουντήνουν οἱ λευκὲς τρίχες, με-
ταχειρισθῆτε τὴν προοδευτικὴ βαφή, ποὺ
γράφω ἀνωτέρω πρὸς «Μ. Ε.» Ἐνταῦθα.
Βουτώντας ἕνα βουρτσάκι τῶν δοντιῶν
σ' αὐτήν, νὰ περνάτε καθὲς θανάσιμ
ερη ποὺ ὑπάρχουν λευκὲς τρίχες. Γιὰ τίς
εὐτιδὲς τῶν ματιῶν, μόνο ἕνα ἐλαφρὸν,
τελειῶς ἐπιφανειακὸ, μασάζ μετὰ λι-
παρὰ κοληρὴν εἶναι τὸ καλλίτερον κι' ἀ-
ποτελεσματικώτερο γιὰ τὴν βελτίωσή
των μύμων.

Τ α λ α ί π ω ρ η ν ξ α ν θ ή ν. Ἐπα-
νείλημμένως σὰς ἀπήνησα, ἐπὶ τοῦ ζητή-
ματός σας. Θυμᾶμαι πολλὴ καλὰ καὶ τὸν
γραφικὸν χαρακτῆρα σας. Ἐτόνισα τὰ κα-
κὰ ποὺ κάνουν οἱ βαφές. Σεῖς ὅμως πα-
ρηγοῦσατε. Τώρα εἶναι ἀργά. Ἄν δὲν
σταματήσετε τὴν χρῆσιν τῶν, θὰ βάλετε

ργήγορα περὶ ταῦτα, ἐκτός τῶν ἄλλων κα-
κῶν διαταραχῶν. Τὸ μόνον ποῦ σὰς συνι-
στῶν εἶναι: τὸ χαμηλοκαρμυιδόνηρο ὡς
σὰς εἶχα γράψει. Λυποῦμαι: ποῦ δὲν μπο-
ρῶ περισσότερον νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω ἐπ'
αὐτοῦ τοῦ ζητήματος.

Ν ἰ ν α ν, Ἑ ν τ α ὕ θ α. Ἡ ψωρία-
ση — ἂν πραγματικὰ ὑπάρχῃ — εἶναι:
πάθηση δύσιατη ἂν μὴ ἀνίατη. Πάντως
ὅμως οἱ ἀλλοιώσεις τοῦ δέρματος ἐξαφ-
νίζονται· ἀλλ' μὴ ἀλοιφές, ἅλλα κυρίως
διαίτα καὶ μὲ ἐνέσεις. Τὸ μουρυνέλιο
ποῦ πῆρατε σὰς ἐπεδείνωσε τὶς δερμα-
τικὲς ἐκδηλώσεις, διότι κάθε εἶδους λιπα-
ρὰ τροφὴ (λάδι, βούτυρο, χοιρινά, πα-
χειά ψάρια κτλ.) συντελοῦν στὴν ἐπίσ-
ταση καὶ ἐπιδείνωση τῆς παθήσεως, Ὡ-
στε περᾶστε ἀπὸ τὸ Ἱατρεῖόν μου, ὁπότε
ἂν βεβαιωθῇ ἡ πάθηση, κατόπιν ἐξετάσε-
ως θὰ σὰς καθοδηγήσω λεπτομερῶς ἐπὶ
τῆς θεραπείας σας. Δέχομαι· Σόλωνος 40,
11—1 ἢ 5 ½—8. Ἐκτός Κυριακῆς.

Μι ν έ ρ θ α ν Π. Σ. Κ. "Ανευ προσωπικής εξέτασεως είναι αδύνατον να σας συμβουλευώ. Διότι άπ' αυτά που μου γράφετε, ένα εκ των τριών συμβαίνει: "Η δερμτίτις ή έκζεματοφόρη ή ανασφυλία. Περάστε, λοιπόν, από το λατρείο μου σύζητησας, ή από τή καθοδηγήσω.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος Ιατρός
Σόλωνος 40

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ. ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατρὸς **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις

Ἐξέτασις δι' ἀκρίνων Ραϊντγκε

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

Τὰ
ΜΟΤΟΥΜΙΑ
ΣΤΑΡΡ
Τοῦ Ἀεθακίου 12
ἔῖται
ἀρίστα

**Τὸ μυστήριον
τῆς γυναίκας ποὺ
ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ
ΠΟΤΕ**

Τώρα αγαπώμεθα περισσότερο πα-
ρά ποτέ. Ένα δίδαγμα ἡ ἀγάπη
του εἶχε κηρύξει. Ἐγγυόριζα τὸ γι-
στί. Αἱ συνειδήσεις σου μ' ἔκαναν νὰ φαί-
νομαι ὀλιγοτέρον ἀπὸ 30. Δὲν γνω-
ρίζω τὸν λόγον ἀλλὰ τὸ ὀφείλω
στὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ
τὴν ἐπιθεριίδα. Ἀπὸ τὴν ἐπομένην
τῆς πρώτης τῆς χρήσεως ἔξελασάν
ποσὸν ἐφαυρόνην φρέσκη καὶ νέα.
Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ
τὴν ἐπιθεριίδα, εἶναι τὸ μόνον μέ-
σον διὰ νὰ ξαναδώσετε εἰς τὰ κύτ-
ταρα τῆς ἐπιθεριίδος τὴν ζωηρότητα
τῆς νεότητος.

Περιέχει «Biocel» αποτέλεσμα της θαυμασίας επιστημονικής ανακάλυψης του περιφήμου D. Ste του Πανεπιστημίου της Βιέννης, το οποίο τρέφει την επιδερμίδα με εκχύλισμα προσερχόμενο από τα κύτταρα των ζώων.

Ὅ,τι ἔκανε αὐτῇ ἡ
γυναικαμπορεῖτε καὶ
σεῖς νῦν τόκονετε.

Δοκιμάσατε καὶ σεῖς ἡ ἰδίᾳ τὴν
κρῆμα Τοκαλὸν, τροφή διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα. Μεταχειρίζετε τὴν Κρῆμα
Τοκαλὸν (χρώματος ῥοῦ) τὸ βράδυ
προτοῦ κατακλιθεῖτε. Τὸ πρωὶ μετα-
χειρίζετε τὴν Κρῆμα Τοκαλὸν, τρο-
φή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος
λευκοῦ). Ἐἶνε στυπτική, τονωτική
καὶ θεραπευτικὴ καὶ ἀποτελεῖ τὴν καλλι-
τέραν βάσιν διὰ τὸ μακιγιάρισμα.

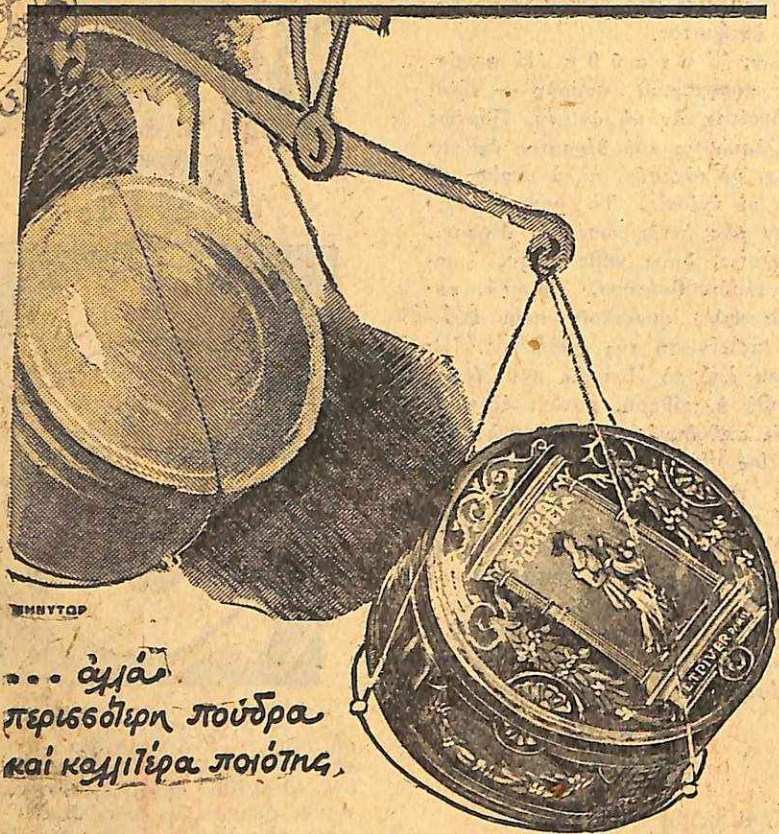
Ὁ εἰδικὸς γυναικολόγος

Ἰατρός Μ. ΛΕΒΙΑΝΗΣ ΔΕΧΕΤΑΙ

Ὁδὸς Στουρνάρα 63α

Thl. 54-323

ΙΔΙΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΟΥΤΙ

... αλλά
περισσότερη πούδρα
και καλύτερα ποιότητα.

Δι' αυτό έχετε κάθε συμφέρον ν' επιμένετε

ζητώντας την ΠΟΥΔΡΑΝ «ΠΟΜΠΕΪΑ» του Παγκοσμίου φήμης
γνωστού οίκου Αρωματοποιίας **L. T. RIVER**
PARIS

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΞΥΛΟΥΡΓΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΑΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

Α' ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 έναντι Άρσακείου, Τηλ. 26-080.

Β' ΕΚΘΕΣΙΣ: ΛΟΥΪΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ και ΛΑΚΩΝΙΑΣ (έναντι του εργοστασίου) Άμπελόκηποι, Τηλ. 62-836.
ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 73. Τηλεφ. 82966
ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΙ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ

Λύσεις παιχνιδιών του προηγούμενου φύλλου

(Συνέχεια από τη σελίδα 61)

- 4) Μά — άπους — Κάριμπο.
- 5) "Απτ — θρονίς — Άνάου.
- 6) Νοτιοδυτικόν.
- 7) Φάλαίνα.
- 8) Σω — "Ολυμπος.
- 9) "Αρκ — δύο.
- 10) Ροδανός — σόλα.
- 11) "Ιάβα — "Ηπειρος.
- 12) Σαίτα — ζώσα — σάς.
- 14) Μισός — πίκια.
- 15) Τάμα — Βίσμαρκ.
- 16) Τιτάνια — Ρέα.
- 17) Πάρος — σέρ.
- 18) Ευπνητήρι.
- 19) Άππονύι.
- 20) Μελομακάρονα.
- 21) Άλάτι — γαλαί.
- 22) Πώλ — ράφι — σά — "Αβε.
- 23) Άσά — Αία — πύο — έαρ.
- 25) Σακκούλι — λαίμαργοι.

ΣΕ ΜΙΣΟ ΛΕΠΤΟ

Χρειάζονται είκοσι 9.

ΤΑ ΠΟΤΗΡΙΑ

Έχουμε τρία ποτήρια κενά (Κ) και τρία νεμάτα (Γ). Δηλαδή:
ΚΚΚ ΓΓΓ.

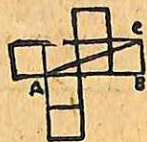
Α— "Ας μεταθέσωμε τὰ δύο πρώτα εις τὸ τέλος τῆς σειράς. Θὰ ἔχωμε τότε:
ΚΓΓΚΚΚ.

Β— "Ας μεταθέσωμε τὸ 4ο καὶ 5ο τῆς νέας σειράς εις τὴν ἀρχή. Θὰ ἔχωμε:
ΓΚΚΓΓΚ.

Γ— "Ας μεταθέσωμε τώρα τὸ 3ο καὶ 4ο τῆς σειράς αὐτῆς μεταξὺ τοῦ 5ου καὶ 6ου. Θὰ ἔχωμε:
ΓΚΓΚΓΚ.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑΚΙ

Ίδου πῶς θὰ διχοτομηθῇ τὸ σχέδιο.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Τὸ σπίτι τοῦ Κ φέρει τὸν ἀριθμὸ 124

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

Ὁ φονεὺς ἐτυροβόλησε πρώτος, γιατί, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα, οἱ ρωγμὲς ποὺ ἔκαναν ἐπάνω στὸ γυαλί, οἱ σφαῖρες τοῦ μικροῦ διαμετρήματος σταματοῦν ἐπάνω στὶς ρωγμὲς ποὺ ἔκανε ἡ σφαῖρα τοῦ μεγαλειτέρου διαμετρήματος. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι πρῶτα ἐξερίχθηκε ἡ μεγάλη σφαῖρα τὸν 7,35 οἱ δύο μικρότερες σφαῖρες ἐξερίχθηκαν ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν φονέα ποὺ ἐχρησιμοποίησε τὸ περιστρόφο τοῦ νεκροῦ γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν σύγχυσιν.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΓΓΕΛΗΝΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Κλεισθένους 4 γ. Τηλ. 27.235

Λουλάκι εις πανάκια
Ντεστρέ

Μάρκα «Κάμηλος»

Ἀπαράμιλλον εἰς ποιότητα
Γνωστὸν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον
Κάμνει τὰ λευκά σας σὰν τὸ χιόνι

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἄν. Ἐτ. Εργοστάσιων Ντεστρέ